

Tra Trời Sinh

Contents

Tra Trời Sinh	1
1. Chương 1: “chẳng Có Lẽ Anh Ta Muốn Chơi Ông?”	1
2. Chương 2: “anh Học Những Cái Này Vì Người Khác À?”	7
3. Chương 3: “rốt Cuộc Tên Ấy Có Gì Tốt Chứ?”	12
4. Chương 4: “đồng Vui Thế Nhỉ!”	19
5. Chương 5: “nhà Anh Có Ngai Vàng Để Thừa Kế À?”	25
6. Chương 6: “dầu Kỳ Tích Ngược Tôi Trăm Ngàn Lần, Tôi Vẫn Đợi Kỳ Tích Như Mối Tình Đầu.”	31
7. Chương 7: “có Đôi Khi Thời Gian Không Thể Xóa Nhòa Mọi Thứ.”	37
8. Chương 8: “đây Là Căn Phòng Anh Dành Riêng Cho Em, Có Thích Không?”	42
9. Chương 9: “vừa Nhìn Kiểu Tóc Này Là Biết Rồi, Anh Là Anh Trai Của Kỳ Tích Đúng Không À!!”	48
10. Chương 10: “kỳ Tích Vô Duyên Vô Có Đá Tôi!”	52
11. Chương 11: “cũng Đầu Phải Nhà Ta Không Có Điều Kiện!”	57
12. Chương 12: “để Ba Dạy Con Nghe!”	62
13. Chương 13: “mình Thành Tra Nam Mất Rồi!”	67
14. Chương 14: “tụi Tui Chỉ Nói Chuyện Thui, Hồng Có Yêu Đương!!!”	73
15. Chương 15: “cháu Không Ngại Làm Hứa Tiên!!!”	81
16. Chương 16: “hắn Sẽ Dung Nhập Vào Thiên Tính Của Kỳ Tích Để Viết Nên Kết Quả Mình Mong Muốn!!”	87

Tra Trời Sinh

Giới thiệu

Thể loại: Linh dị thần quái, hiện đại, tình hữu độc chung, gương vỡ lại lành, tra thụTình trạng: Hoàn Chuyển ngữ: Muối

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-troi-sinh>

1. Chương 1: “chẳng Có Lẽ Anh Ta Muốn Chơi Ông?”

Lúc cánh cụt hoàng đế bước vào giai đoạn tìm phối ngẫu, sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ để lấy lòng phối ngẫu vừa ý mình, hạ thấp cái tôi, làm nũng tỏ vẻ ngốc ngếch, cất giọng ca vàng, cũng trung trình không đổi, tình sâu như biển với phối ngẫu.

Nhưng sự trung trình này cũng có thời hạn, năm sau tới giai đoạn tìm phối ngẫu, cánh cụt hoàng đế lại bắt đầu tìm đối tượng tiếp theo để làm nũng tỏ vẻ ngốc ngếch.

— (Nhật ký nuôi dưỡng cánh cụt hoàng đế)

—

Đoàn Kỳ Tích học năm tư ở đại học Đông Hải, về cơ bản không ai là không biết, không ai là không nghe danh.

“Trên diễn đàn trường có ba topic hot liên quan tới ông đấy,” Bạn cùng phòng nháy mắt với Kỳ Tích đang đứng trước tủ quần áo, “Năm nay ai sẽ may mắn được chọn đây?”

(Bạn cùng phòng nói người may mắn – xingyuèr, chữ “er” phát âm gần với chữ “e” của từ ngỗng)

Kỳ Tích khom lưng đi giày, ngạc nhiên trong lòng: “Ngỗng may mắn? Giống ngỗng gì vậy?”

Chẳng lẽ ở đại học Đông Hải ngoài cậu ra còn có một cánh cụt hoàng đế tinh khác? Đâu có nghe nói đâu nhỉ!!

Bạn cùng phòng: “???”

Bạn cùng phòng: “Ông lại chế nhạo khẩu âm của tôi, tôi tức rồi đấy.”

Cậu ta mở diễn đàn ra, quả nhiên mấy topic kia vẫn còn treo trên trang đầu, giờ lên cho Kỳ Tích xem.

Kỳ Tích tiện tay lướt.

Lại một mùa khai giảng mới, xin hỏi tra gay Đoàn mỗ bên khoa quản lý kinh tế năm nay tía được ai chưa?

Tui tò mò ở chỗ tên ấy giỏi trò với thầy của mình mà sao chưa bị đánh trượt môn nhỉ...

Giờ vẫn chưa nghe phong thanh gì, có lẽ còn đang xem xét, cứ hóng động tĩnh thôi.

Em là mem mới xin được hỏi sự tích của tra nam ạ! Tra đến mức nào ạ?

Phổ cập thông tin: Ba năm liền giỏi trò với ba nam thần, học thần Bạch Thịnh Thu khoa kỹ thuật môi trường khóa XX, Lý Vực phú nhị đại đa tình cùng khoa, còn có cả thầy Nghiêm Cảnh Hoa khoa bọn họ, nghe đâu trước khi nhập học cũng có chiến tích. Lần nào cũng theo đuổi chết đi sống lại khiến người ta tưởng tình yêu chân thành lắm, xong rồi sao, lần nào cũng không vượt quá một năm, chia tay ngay lúc khăng khít nhất. Từ khóa là: Mình quen nhau đã gần một năm rồi. Ex xin quay lại thì mặc kệ đối phương nói sao cũng bảo như vậy á, lòng dạ sắt đá, có người nói ex tức đến mức hỏng cả thiết lập, thậm chí Lý Vực

còn nằm viện luôn cơ..._(: ") _

Nhắc lại thấy xót, hồi trước Lý Vực đa tình như vậy, năm đó Đoàn chia tay Bạch học thần xong thì đến với tên ấy, mọi người còn tưởng tên ấy đập chấu cướp bông chứ, còn phải nhờ đạo đức hồi lâu. Mãi đến sau này truyền ra tình sử của Đoàn, sau đó thực tế cũng chứng minh tính tra của tên này

Sao không kể Bạch học thần tức đến mức xuất ngoại, anh ấy hơn Đoàn một khóa, nay đã tốt nghiệp rồi, chắc không về chốn Đông Hải tang thương này nữa đâu.

Mà á, thầy Nghiêm thấy hai chiến tích kia sờ sờ ra đó rồi sao vẫn chấp nhận Đoàn cơ chứ, tra nam này quá thủ đoạn! Người cũng như tên!!

Em mem mới ạ, nãy vừa search hình ảnh về, dã man luôn, mấy tiền nhiệm này.. chất lượng như vậy mà ảnh chơi một năm đã chán rồi á???

Những lời bàn tán như vậy lướt nhanh trước mặt, thế nhưng chỉ là mấy lời tầm phào, Kỳ Tích đọc một hồi rồi trả điện thoại lại cho bạn cùng phòng, “Tôi có việc, đi trước đây!!”

Cậu vội vã ra ngoài, bạn cùng phòng ở phía sau nhìn bóng lưng cậu, lơ đãng nhìn xuống đôi giày, đôi giày sạch sẽ, phối rất hợp với quần áo. Hơn nữa hình như buổi tối mấy hôm nay không thấy bóng dáng cậu đâu.

“Có biến rồi..” Bạn cùng phòng lẩm bẩm.

.....

Tua ngược về ba ngày trước.

Sinh viên năm nhất đang tập quân sự, từ sáng tới tối đi đứng nghỉ nghiêm, mặc đồng phục huấn luyện bí bách khiến người ướt nhẹp mồ hôi.

Giờ cơm tối, đợi mãi sĩ quan huấn luyện mới tha cho mọi người, học sinh lớp 161 khoa kỹ thuật môi trường tản ra bốn phía, ai đi vệ sinh thì đi vệ sinh, ai đi ăn thì đi ăn.

Mấy nam sinh ăn xong cũng không quay trở về ký túc xá, mà buổi tối còn hẹn nhau ở sân bóng rổ chơi bóng.

Đàm Mộng Long đang ngồi dưới đất, cúi đầu nhìn chòng chọc đường băng, mái tóc ướt mồ hôi dính vào gò má.

Cho dù mọi người đều mặc đồ rằn ri như vậy, nhưng thoát nhìn hấn vẫn có vẻ khác biệt. Bờ vai rộng khiến

đường vai rần rỉ căng ra, eo thon chân dài, nhưng không gầy còm, gương mặt mới lau đi lớp bụi trang dù mấy ngày nay đen sạm nhưng cũng không ảnh hưởng tới sự cuốn hút, khiến các nữ sinh ngắm mãi không thôi.

“Ông Đàm ơi! Qua đây đi!” Bạn học cất giọng gọi, đều là sinh viên tuổi tác xêm xêm nhau, mới quen mấy ngày đã thành thân thiết.

“Tới đây.” Đàm Mộng Long chớp mắt, chống đất đứng dậy, chạy lại chỗ họ.

Đàm Mộng Long liên tục ném bóng vào rổ, không biết từ bao giờ, bên cạnh sân bóng có vài nữ sinh tới, ngồi dưới đất nhìn họ chơi bóng, nói chính xác hơn là nhìn Đàm Mộng Long chơi bóng.

Đàm Mộng Long lại ném được một cú ba điểm, các nữ sinh bên cạnh vỗ tay, hẳn để ý có người đi tới.

Người kia từ sân tập thông thả đi tới, mặc áo phông đơn sắc quần jean, đeo balo sau lưng.

Gương mặt non choẹt, trắng mịn, đôi mắt to mà có thần. Chỉ là ngược lại với vẻ ngoài, cậu lờ đờ lơ đãng, lững thững lê bước tới, nhưng không khiến người ta cảm thấy lười nhác đáng ghét, ngược lại gương mặt cậu đẹp trai đáng yêu như vậy, còn khiến người ta quý mến nữa cơ.

Người này lững thững tới sân, ngồi ở dưới rổ bóng, bắt đầu xem Đàm Mộng Long chơi bóng.

Đàm Mộng Long biết người này đang nhìn mình, ánh mắt cậu chưa từng che giấu, vẫn luôn dõi theo hắn.

Mấy ngày liền cứ chiều tối người này lại tới xem họ chơi bóng, huấn luyện quân sự, ngồi ở đây mấy tiếng liền. Mới đầu còn có người tới gần người này, bởi vì gương mặt cậu non choẹt, còn gọi cậu là “em giai”, lúc đó cậu nở nụ cười không đáp lại.

Kết quả, lớp phó lao động của lớp bên đi ngang qua gọi cậu là học trưởng, lúc này mọi người mới biết đây là học trưởng năm tư, rất lúng túng.

Chẳng mấy chốc các sĩ quan huấn luyện tới, đến thời gian tập hợp, các nam sinh lau mồ hôi, đi huấn luyện.

Buổi tối nhàn nhã hơn một chút, huấn luyện một lúc, sĩ quan huấn luyện cho mọi người ngồi xuống học hát, kéo ca, lúc sắp kết thúc, lại để mọi người thay phiên nhau biểu diễn.

(Kéo ca: Hoạt động giải trí trong quân đội, chia làm hai nhóm, yêu cầu nhau hát)

Hai hôm trước Đàm Mộng Long rút trúng phải hát, mọi người đều biết giọng hắn không tệ, lại thêm ngoại hình xuất chúng, lúc này các nữ sinh lại âm ỉ dõi hắn biểu diễn.

Chẳng rõ Đàm Mộng Long hữu ý hay là vô tình đưa mắt nhìn về bên kia sân, học trưởng với gương mặt trẻ thơ vẫn đang ngồi đó chăm chú nhìn hắn, thấy mọi người ầm ĩ đòi hắn hát, thậm chí còn nở nụ cười.

Đàm Mộng Long thông thả đi lên trước, hát một bài tình ca cũ từ thế kỷ trước, giọng hắn có cảm giác ấm áp chữa lành, lúc hát một bài tình ca với giai điệu chậm như vậy nghe rất có tâm sự, mọi người đều yên tĩnh lắng nghe.

..

Sau khi huấn luyện quân sự xong, nhóm Đàm Mộng Long đi nhật bóng và vài đồ lặt vặt, đúng lúc bữa nay học trưởng với gương mặt trẻ thơ kia ngồi dưới rổ bóng, khoảng cách giữa họ gần hơn mấy ngày trước.

Với khoảng cách gần như vậy, Đàm Mộng Long có thể thấy rõ, trong mắt cậu đang đầy ý cười, dường như có chuyện rất vui.

“Học trưởng à, sao ngày nào cũng tới xem bọn em thế.” Có người tới gần anh, cười hì hì nói, “Anh có ưng người anh ngắm không?”

Kỳ Tích cũng bị chọc cười, sau đó nhìn Đàm Mộng Long, “Ừng lắm, cậu ấy hát hay ghê.”

Ngày đầu tiên đi qua nơi này, nghe thấy Đàm Mộng Long hát, cậu đã bị thu hút, có cảm giác kích động.

—— Bản năng của cánh cụt hoàng đế bọn họ là thể hiện giọng mình tìm phối ngẫu, bởi vậy nên đến mùa tìm phối ngẫu Kỳ Tích rất chú ý tới giọng của người khác, giọng Đàm Mộng Long khiến cậu chẳng thể rời bước.

Lúc Kỳ Tích nói câu này cũng rất chân tình, còn chăm chú nhìn Đàm Mộng Long, nhìn người ta đến là say đắm, ai không biết còn tưởng đã làm ra chuyện đại sự gì ghê gớm lắm, khiến Đàm Mộng Long cũng hơi ngượng ngùng.

“Còn phải nói à, Đàm Mộng Long được sắc phong làm ca thần khoa kỹ thuật môi trường khóa XX rồi đấy.”

Đàm Mộng Long cũng cười, “Cảm ơn học trưởng.”

Kỳ Tích hỏi: “Cậu tên Đàm Mộng Long à, chữ Đàm ở bộ Ngôn à? Mộng Long nào cơ?”

Đàm Mộng Long giải thích: “Đêm trước khi mẹ sinh ra em mơ thấy rồng bay, sau đó lúc đặt tên thì bảo Phi Long nghe bình thường quá, nên gọi là Mộng Long đi, Mộng trong nằm mộng, Long trong long phượng.”

Kỳ Tích liền hỏi: “Thế khéo quá, chúng ta có duyên ghê!”

Đàm Mộng Long nghe vậy, “Sao ạ? Chẳng lẽ học trưởng cũng tên là Mộng Long?”

Kỳ Tích nói: “Anh tên là Đoàn Kỳ Tích, hai chữ Kỳ Tích này là bởi rất khó khăn để sinh anh ra, ba anh có thể nuôi được anh đúng là một Kỳ Tích.”

Mọi người nghe xong ngẩn người hai giây, mới phát hiện ra cậu nói xong rồi, thế là bật cười.

“Học trưởng à, anh có dính dáng gì với Mộng Long đâu!”

Kỳ Tích buồn cười, cũng không giải thích, chỉ là vừa cười vừa nhìn Mộng Long một lúc, mới lưu luyến nói: “Anh phải về ký túc xá đây, tạm biệt nhé.”

....

Học trưởng lại lững thững quay về, mọi người cũng dần tản ra.

Bạn cùng phòng của Đàm Mộng Long gãi đầu nói: “Tôi thấy cứ sai sai, anh ấy tên là Đoàn Kỳ Tích à? Chẳng phải là tra nam truyền kỳ trong học viện quản lý kinh tế hay sao?”

“Tra nam truyền kỳ?” Đàm Mộng Long thu hồi ánh mắt.

Nếu không phải đang học quân sự không thể dùng điện thoại thì bạn học đã lấy điện thoại ra cho hắn xem topic trên diễn đàn trường rồi, “Nhân vật nổi tiếng trong trường mình luôn đấy, nổi tiếng tra nam, cong, chuyên môn đùa bốn nam thần, ông xem hướng anh ta về ký túc xá học viện quản lý đi, chắc không phải trùng tên đâu, không ngờ đấy.. Người thật khác hẳn với những gì tôi tưởng tượng, trông hiền thế cơ mà.”

Đột nhiên cậu ta ý thức được, ban nãy học trưởng cứ nhìn Đàm Mộng Long đau đầu, còn nhấn mạnh có duyên, chần chừ nói: “Móa ơi, càng nghĩ tôi càng thấy, chẳng có lẽ tra nam muốn chơi ông!!”

Tác giả có lời muốn nói:

Từng viết một đoạn nhỏ ở trong “Tác giả có lời muốn nói” bên Bách Thú, giờ lấy ra viết.

PS: Trên thực tế có rất nhiều cánh cụt hoàng đế cũng sẽ tiếp tục theo đuổi đối tượng năm trước, trong này viết về tra ngỗng:))

M: Mình thử đổi đi đổi lại danh xưng là “anh” và “cậu” cho Kỳ Tích mấy lần, nhưng cảm thấy “anh” nghe già quá. Để “cậu ấy” khi nói chuyện với Đàm Mộng Long nghe lại hơi gượng, nhưng vẫn đỡ hơn vì mặt Kỳ Tích non ;___;

2. Chương 2: “anh Học Những Cái Này Vì Người Khác À?”

Cánh cụt hoàng đế là một loài động vật biết co biết duỗi, hướng ngoại hào phóng, lúc lấy lòng đối tượng, chúng sẽ dốc hết sức, đối mặt với mọi chướng ngại vật ngăn cản tình yêu thì chúng nhất quyết không chịu thua, tàn khốc tới cùng.

Đến khi giành chiến thắng sẽ vênh váo tự đắc, lắc đầu lờn não khoe khoang.

Về điểm này thì, dù là chim trống hay mái cũng đều như vậy hết á.

—— Nhật ký nuôi dưỡng cánh cụt hoàng đế

..

Tại sao tra nam luôn có khứu giác nhạy bén đánh hơi thấy con mồi chất lượng nhất?

Sau nhiều lần Kỳ Tích tiếp cận sinh viên năm nhất nào đó, tin tức truyền ra ngoài. Quần chúng ăn dưa ở đại học Đông Hải đều xác nhận 90% là thật, quả nhiên năm nay tra nam lại có mục tiêu mới rồi.

Tân sinh viên khoa kỹ thuật môi trường Đàm Mộng Long, khôi ngô tuấn tú, eo thon chân dài, chơi bóng cừ khôi, lại còn hát hay nữa chứ.

Nghe đâu là trai thẳng, nhưng trong số người yêu cũ của tra nam cũng đâu phải không có trai thẳng đâu.

Bạch học thần chính là một nhân chứng sống sờ sờ vừa vào trường đã bị vẻ ngoài đáng yêu thuần thiện của tra nam lừa dối, dưới hành động si tình và quyết tâm, đã giẫm một bước vào cái hố to đùng. Kết quả bị người ta tra, còn để lại bóng ma sâu sắc trong lòng.

Đàm Mộng Long vừa mới vào trường, bị mọi người chú ý vì Kỳ Tích, thường xuyên có người chạy tới bên ngoài phòng học nhìn hấn.

Có người mở sòng cược, cũng có người đi tới nhắc nhở Đàm Mộng Long cẩn thận một chút.

Thực ra trong lòng Đàm Mộng Long thấy rất phức tạp bởi hấn có ấn tượng rất tốt với Kỳ Tích.. Nhưng khiến hấn ngạc nhiên hơn là, bị chú ý như vậy, gặp áp lực như vậy, mà Kỳ Tích cứ như người không liên quan kiên trì chạy tới khoa kỹ thuật môi trường, không thì cũng hẹn Đàm Mộng Long ra ngoài.

Điều này khiến Đàm Mộng Long càng thêm tò mò với Kỳ Tích, không nhịn được mà nhận lời mời của Kỳ

Tích, đây cũng là lúc nguy hiểm bắt đầu.

Kỳ Tích dẫn Đàm Mộng Long ra chơi bóng rổ, 1vs1. Đàm Mộng Long thấy Kỳ Tích đi đứng lững thững, chiều cao bình thường — nói là bình thường đã là nể tình rồi đấy, cậu còn chưa tới 1m7, dù sao trông cũng không giống người ưa vận động.

Ai ngờ sau khi đối đầu, Đàm Mộng Long mới ngạc nhiên phát hiện ra, Kỳ Tích lại có rất có sức.

Cậu ấy như viên đạn xông lên, khiến Đàm Mộng Long to con như vậy cũng bị đẩy lùi về sau mấy bước, vẻ mặt hết sức kinh ngạc.

Hơn nữa lực bật cũng tốt, cứ như biết bay vậy.

“Không ngờ chiều cao của anh bình thường, lại có sức như thế.” Đàm Mộng Long không vội cầu thua, cũng không cảm thấy Kỳ Tích không cố ý thua mình có vấn đề, ngược lại càng thấy tò mò về người này.

Kỳ Tích nghe vậy, sắc mặt khó coi, “Ai bảo anh bình thường? Ở quê anh như người khổng lồ đấy!”

Từ nhỏ cậu đã cao hơn các cánh cụt hoàng đế khác một đoạn dài, nói trong bầy cánh cụt hoàng đế cậu là một con cánh cụt khổng lồ cũng không ngoa.

Đàm Mộng Long bật cười.

Không cần đánh nhiều hẳn có thể nhìn ra, thực ra Kỳ Tích không có kỹ xảo gì, hoàn toàn dựa vào tố chất thân thể, thực sự không biết vì sao thân thể nhỏ bé như vậy, lại có sức bật mạnh như thế.

Sau khi Đàm Mộng Long nói vậy, Kỳ Tích còn rất đặc ý, “Chỉ là ăn nhiều thôi, hồi còn bé anh trời sinh không khỏe, nhưng sau này anh ăn rất nhiều, từ nhỏ anh đã cao hơn những người lớn tuổi hơn, lúc anh ăn cơm xong họ mới có thể ăn.”

Đàm Mộng Long hỏi: “Thế hồi bé anh bắt nạt các bạn cùng tuổi à?”

Kỳ Tích suy nghĩ một chút, “Cũng không tính, đâu đến lượt anh bắt nạt chứ.”

Giọt mồ hôi lấp lánh chảy dài từ trên trán xuống, chảy qua cái mũi cao, nhìn đáng vẻ cậu cố gắng suy nghĩ, cân nhắc, không giống như người sẽ bắt nạt bạn cùng tuổi, cũng không giống tra nam trong truyền thuyết trường học.

Thậm chí còn đáng yêu nữa cơ, đúng không. Đàm Mộng Long cảm thấy dù là cong hay thẳng, cũng phải thừa nhận điểm này.

...

Có lần một rồi sẽ có lần hai, năm tư không nhiều tiết, Kỳ Tích dành thời gian tới tìm Đàm Mộng Long.

Vốn là Đàm Mộng Long cũng muốn tránh né. Nhưng Kỳ Tích cứ như lấp máy lần theo dấu vết, không chỉ có vậy, cậu còn rất am hiểu về chuyên ngành của Đàm Mộng Long, từ chương trình học tới vào nghề, cậu còn có rất nhiều tài liệu.

Không ra tay đánh người cười, hướng hồ tâm tình của Đàm Mộng Long với Kỳ Tích cũng rất phức tạp, bao gồm cả tò mò, tránh né, hảo cảm.

Rõ ràng không học cùng một chuyên ngành, nhưng Kỳ Tích giúp đỡ rất nhiều cho Đàm Mộng Long, trong chuyện học hành như vậy, ở cuộc sống còn tốt hơn, thậm chí cậu ấy còn chạy tới giúp Đàm Mộng Long trải giường chiếu, giặt đồ bóng rổ, sao có thể không để tâm tới được?

Mỗi khi làm xong những việc này, còn dùng ánh mắt như muốn làm người ta tan chảy, nói thật là, dù là ai cũng không thể thờ ơ không động lòng được.

Đến các bạn cùng phòng của Đàm Mộng Long cũng phải cảm thán, không được rồi, tra nam đối đãi tốt quá, mang đồ ăn tới cũng không quên bọn họ, các phúc lợi luân phiên nhau tới.

Không phải em gái thì có sao, trông rất đẹp vừa có tiền lại biết đối đãi, đối lại là họ, cũng chưa chắc đã chịu được viên đạn bọc đường này.

Mọi người nói muốn giúp lão Đàm coi chừng, bây giờ nhìn lại, lão Đàm tự mình thủ đi, kẻ địch không biết xấu hổ gì cả.

“Cậu cũng học về thủy lợi, xem mấy cái này một chút đi, nhớ để ý tiết của thầy Cầu, nhất định phải lên lớp đấy, thầy ý giỏi lắm.”

Kỳ Tích vừa ăn bánh bao vừa giảng, nói chuyện rất chuyên tâm, rõ ràng Đàm Mộng Long rất ghét người vừa ăn vừa nói chuyện như vậy, nhưng nhìn gò má Kỳ Tích phồng lên lại có vẻ đáng yêu.

Đáng yêu thì đáng yêu, nhưng lời Kỳ Tích nói lại khiến Đàm Mộng Long cảm thấy khó chịu. Chính là câu nói “Cậu cũng học thủy lợi”, chính chữ “cũng” kia ấy.

Trong lời đồn, người yêu cũ của Kỳ Tích là Bạch Thịnh Thu, cũng học kỹ thuật môi trường, những kiến thức này của Kỳ Tích, chẳng lẽ trước đây học được ở chỗ Bạch Thịnh Thu?

Suy nghĩ này khiến tâm tình Đàm Mộng Long trĩu xuống, trái tim như bị thứ gì lạnh lẽo bao phủ, vừa nghĩ tới chuyên ngành của Kỳ Tích không liên quan gì với chuyên ngành của mình, đều là học được ở chỗ Bạch

Thịnh Thu, hấn lại bực mình.

Nghiêm túc mà nói, bây giờ Kỳ Tích vẫn chưa tỏ tình với hấn, tuy rằng mọi người đều biết Kỳ Tích đang theo đuổi hấn Đàm Mộng Long vẫn còn xoắn xuýt vì mình là trai thẳng, bây giờ chú ý tới câu nói này, lại càng khó chịu hơn.

Bất tri bất giác, sắc mặt hấn xụ xuống.

Khiến Đàm Mộng Long càng hận hơn là, không rõ Kỳ Tích không biết thật hay là giả bộ, vẫn không phát hiện ra. Chẳng lẽ phải để hấn hỏi Kỳ Tích, anh học những cái này vì người khác à?

Ghét thật đấy, bây giờ cuối cùng Đàm Mộng Long cũng coi như cảm thấy Kỳ Tích hơi giống tra nam....

Kỳ Tích nói xong rồi vui vẻ cất đồ của mình đi, bảo rằng: “Anh còn tiết, đi trước đây.”

“Học trưởng à.” Đàm Mộng Long không nhận được gọi Kỳ Tích lại.

“Sao vậy?” Kỳ Tích lập tức trở về, không chỉ dừng lại, còn đi tới bên cạnh, ngửa mặt lên nghe hấn nói. Điều này khiến trong lòng Đàm Mộng Long thoải mái hơn một chút.

Đàm Mộng Long nhất thời không lên tiếng, vẫn còn đang do dự.

Kỳ Tích không hiểu: “Ban nãy anh giảng có gì không rõ ràng à?”

“....Không phải.” Đàm Mộng Long hơi bực bội, “Chỉ là em muốn tối nay mời học trưởng đi ăn, anh vất vả rồi.”

Kỳ Tích liền nói: “Sao có thể để em mời được! Anh trả tiền.”

Mặt Đàm Mộng Long không cảm xúc, tốc độ rất nhanh, chắc chắn nói: “Em mời anh.”

Trên mặt Kỳ Tích nở nụ cười hạnh phúc mơ mộng, trông rất là ngọc bạch ngọt, lại khiến Đàm Mộng Long muốn nghiêng răng.

...

Kỳ Tích đi rồi, Đàm Mộng Long ở ký túc xá làm bài tập, tiêu một chút sinh hoạt phí, lên mạng tìm mấy nhà hàng ở Đông Hải.

Gia đình hắn không phải đại gia, nhưng cũng có chút dư dả, tiền sinh hoạt không ít, bình thường còn dư một chút tiền, với mức độ chi tiêu ở Đông Hải, hắn là dư dả mời Kỳ Tích ăn cơm.

Đàm Mộng Long suy nghĩ một chút, ban nãy Kỳ Tích nói với hắn, buổi chiều cậu có bốn tiết, đều là môn bắt buộc, nhưng hai tiết đầu tương đối quan trọng, hai tiết sau thầy giáo rất hiền, có thể bỏ tiết, hết hai tiết đầu cậu ấy sẽ tới tìm Đàm Mộng Long.

Buổi chiều hắn không có tiết, cũng đã xong việc, lúc này cách giờ tan tầm tiết hai hai mươi phút, hắn định đi tìm Kỳ Tích, đợi cậu học xong thì đi cùng nhau.

Đàm Mộng Long tới bên ngoài phòng học của Kỳ Tích, Kỳ Tích an vị ở hàng ghế thứ hai, rất dễ thấy.

Cũng dễ dàng thấy người trên bục giảng, là một người mặc áo sơ mi rất đẹp trai, giọng nói trong trẻo mạnh mẽ, ngón tay thon dài cầm bút, lưu loát viết bảng.

Đàm Mộng Long nhất thời ngẩn ra, nhớ tới người này, bạn cùng phòng tìm ảnh cho hắn xem, đây chính là tiền nhiệm gần đây nhất của Kỳ Tích, Nghiêm Cảnh Hoa.

Nghiêm Cảnh Hoa thất ý tình trường, đặc ý sự nghiệp, gần đây mới được thăng chức, là phó giáo sư trẻ nhất ở đại học Đông Hải.

Có tiền đề này lại tới xem phòng học, Đàm Mộng Long nhìn kiểu gì cũng thấy khó chịu, cứ có cảm giác Kỳ Tích nhìn bằng thực chất là đang ngắm Nghiêm Cảnh Hoa, ánh mắt Nghiêm Cảnh Hoa cũng hữu ý vô tình dừng trên người Kỳ Tích, ngay cả những bạn học xung quanh, hắn cũng cảm thấy như đang dùng ánh mắt ám muội liên hệ họ từng là người yêu.

Đàm Mộng Long chau mày lại, sao Kỳ Tích vẫn còn chọn lớp của thầy ấy chứ?

“Bạn học à, em tới sớm hay là tới muộn vậy?”

Một câu nói đánh thức Đàm Mộng Long, hóa ra Nghiêm Cảnh Hoa quay đầu nhìn lại.

Trong phòng học vang lên tiếng cười khẽ, Đàm Mộng Long đứng ngẩn người ngoài cửa, quả thật không hiểu nổi.

Đàm Mộng Long đón lấy ánh mắt của Nghiêm Cảnh Hoa, cũng không biết có phải ảo giác của hắn hay không, hắn cứ có cảm giác Nghiêm Cảnh Hoa đang cố ý, có cảm giác không được hữu hảo.

“..Ngại quá, em đang đợi người.” Đàm Mộng Long nói.

Đương nhiên Kỳ Tích cũng thấy Đàm Mộng Long, cậu mừng rỡ mỉm cười với Đàm Mộng Long.

Đàm Mộng Long cũng mỉm cười trở lại, cảm thấy Nghiêm Cảnh Hoa như có như không đưa mắt nhìn tới, trong lòng nhất thời cười gằn.

Có gì đâu chứ? Đàm Mộng Long vừa khó chịu lại không muốn yếu thế, liền lui lại mấy bước, tựa vào cửa, giờ ngón cái với Kỳ Tích, trông rất đổi thân thiết.

Trong phòng học lại vang lên những tiếng xì xào, kiềm chế kích động. Bọn họ vẫn nhớ người đứng ngoài cửa kia là ai, ôi cảnh tượng gì đây, sao mà đẹp quá!!

“Bộp!!” Nghiêm Cảnh Hoa đập sách xuống bệ giảng, lực không lớn, nhưng đủ để những tiếng xì xào bàn tán kia lập tức biến mất.

Thế mà Kỳ Tích vẫn còn thản nhiên như không, sau khi hào phóng ra hiệu với Đàm Mộng Long ngay trước mặt tiền nhiệm, bắt đầu vùi đầu vào ghi chép.

Lúc này đã sắp tới giờ tan tiết thứ hai, sau khi tiếng chuông vang lên, mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc, đều đang nghĩ xem bùng tiết sau đi làm gì.

Đàm Mộng Long cũng đứng thẳng người, chuẩn bị đi tới bất cứ lúc nào.

“Đợi đã.” Nghiêm Cảnh Hoa cất tiếng.

Hắn lấy điện thoại ra, sau khi làm vài thao tác thì ngừng đầu lên, ung dung nói: “Thầy Triệu bị bệnh, hai tiết sau tôi dạy.”

Các sinh viên: “!!!!!!”

Đàm Mộng Long dừng bước chân.

Nghiêm Cảnh Hoa hờ hững nhìn sang, dường như không có ý gì, lại dường như đang có rất nhiều ẩn ý.

3. Chương 3: “rốt Cuộc Tên Ấy Có Gì Tốt Chứ?”

Lúc nhỏ, cánh cụt hoàng đế có bộ lông màu xám đen mềm mại, trải qua hai lần thay lông, mới có bộ lông đen trắng rõ ràng, chỉ có phần từ tai tới cổ là màu cam nhạt.

— (Nhật ký nuôi dưỡng cánh cụt hoàng đế)

—

Nhất thời dường như tất cả mọi người đều nín thở, dù đó giờ vẫn âm thầm buôn chuyện, nhưng họ không ngờ mình có thể chứng kiến cảnh tượng này.

Các sinh viên khoa khác có lẽ còn không biết, nhưng với các sinh viên học lớp Nghiêm Cảnh Hoa lâu như vậy mà nói, thật sự không thể tin thầy ấy lại làm ra được chuyện như vậy.

Thầy Triệu bị bệnh cái nổi gì chứ, nghe vô lý như thầy thể dục bị ốm ỳ!!

Tân hoan của tra nam đứng đầu chực bên ngoài, thầy Nghiêm chiếm hai tiết của người ta có ý nghĩa gì? Tỉnh ngộ đi!!

Các bạn học khác cố gắng khống chế biểu cảm của mình.

Làm như vậy có ý nghĩa gì chứ? Nghiêm Cảnh Hoa cũng tự hỏi mình như vậy, nhưng hắn muốn làm như vậy. Hắn không kiềm chế được.

Hắn biết chuyện của Kỳ Tích với hai người trước, nhưng hắn cứ ngỡ mình sẽ đặc biệt, lúc đến với Kỳ Tích, hắn hết sức tự tin. Thậm chí còn thuyết phục người nhà của mình, dẫn Kỳ Tích về gặp mặt mẹ.

Lúc đó Kỳ Tích cũng rất căng thẳng, cố gắng ở với mẹ hắn, trước các trở ngại như gia đình, trường học, điều kiện định cùng nhau vượt qua mọi khó khăn, khiến hắn những tưởng họ sẽ bên nhau mãi mãi.

Nhưng mà...

Nghiêm Cảnh Hoa nghĩ tới đây, cổ họng lại nghẹn ứ khó chịu, hắn thu hồi tầm mắt, trong giọng nói không khỏi mang theo sự lạnh lùng, “Người không liên quan có thể rời đi. Tiết này chúng ta không nghỉ, tiếp tục học.”

Hai tiết thực ra không dài, học xong Kỳ Tích muốn ra ngoài vẫn có thể ra ngoài như bình thường.

Nhưng Nghiêm Cảnh Hoa không bỏ qua tiết của Kỳ Tích, không phải hắn không chính công vô tư, mà hắn muốn đại diện cho một thái độ: Bọn họ vẫn chưa kết thúc, hắn không chấp nhận.

Nghiêm Cảnh Hoa vừa dứt lời, tất cả ánh mắt đều đổ dồn lên người hắn, từ sinh viên trong lớp, cho tới Đàm Mộng Long đứng ngoài cửa.

Nên đáp lại thế nào đây?

...

Đúng lúc này, Kỳ Tích đột nhiên đứng dậy, “Thưa thầy Nghiêm, em muốn xin nghỉ hai tiết sau, trong người em không được khỏe.”

..Đạ mầu, bá đạo vãi. Mọi người thầm nghĩ.

Kỳ Tích đột nhiên đứng dậy, khiến mọi sự chú ý đổ dồn về phía cậu, cậu gây ra cục diện này, nhưng lại ung dung dạt ra bên bờ.

Trong thoáng chốc, bàn tay Nghiêm Cảnh Hoa đặt trên bàn giáo viên siết chặt lại, đầu ngón tay trắng bệch, cơ thể cứng căng, hai mắt đau đáu nhìn Kỳ Tích, khiến người ta nghĩ ngờ một giây sau hắn sẽ bạo phát.

Mà Kỳ Tích thì đã dọn sách vở: “Em sẽ nộp đơn xin nghỉ cho thầy sau.”

Thái độ của cậu thẳng thừng dứt khoát như vậy, thậm chí khiến người ta cảm thấy, dù cậu có thú vui tàn nhẫn mỗi năm đổi một ex, nhưng có thể đối mặt với ex với thái độ như vậy đúng là rất đáng khen..

Trong mắt Kỳ Tích chỉ có Đàm Mộng Long, cậu không nhìn Nghiêm Cảnh Hoa lấy một cái, không muốn Đàm Mộng Long phải đợi lâu, nhưng lúc rời đi bàn tay bị kéo lấy.

Kỳ Tích quay đầu lại, nhìn Nghiêm Cảnh Hoa đang túm tay mình, tỏ vẻ thắc mắc.

—— Còn thắc mắc cái gì nữa? Dân tình hóng hớt điên lên mất thôi.

Nghiêm Cảnh Hoa nhìn cậu, không biết về mặt mình bây giờ thế nào, thái độ bình thường như người xa lạ này, khiến hắn còn khó chịu hơn cả bị chia tay. Cứ như bị chết chìm, ngột ngạt không thở nổi.

Thậm chí trong đầu hắn còn dần hiện lên cảnh lúc mình và Kỳ Tích mới quen nhau, thái độ của Kỳ Tích với tiền nhiệm Lý Vực.. khác gì hôm nay đâu?

Không, không khác một chút nào cả. Hắn chẳng phải người đặc biệt.

Lúc này đây, hắn giống như bao tiền nhiệm cũ, không ngăn cản được Kỳ Tích.

....

Nghiêm Cảnh Hoa từ từ buông tay ra, lúc Kỳ Tích sắp bước đi, khàn giọng nói rằng: “....Tuần sau nộp đơn nghỉ phép tới phòng làm việc của tôi.”

.....

..

Đàm Mộng Long chẳng vui mấy.

Thế nhưng đây là chuyện bình thường, dù ai gặp phải chuyện này cũng không vui nổi.

Mới đầu khi cảm giác không phục diệu xuống, hắn cảm thấy hơi quẫn bách, lúng túng, thậm chí còn hồi hận, mặc dù tình huống ấy bảo hắn lui xuống hắn cũng rất mất mặt.

Nhưng mà hắn vẫn chưa chuẩn bị tâm lý.. tranh giành người yêu với người đồng tính.

Hắn muốn đập đầu mình cho rồi, mà Nghiêm Cảnh Hoa cũng lạ thật đấy, đẩy hắn vào vở kịch này, lúc đó ở ngoài phòng học, trông hai người họ khác nào phi tử nổi máu ghen tuông trong kịch cung đấu đấu.

Mà nhìn sang “hoàng đế” thì, cậu vẫn còn đang ngây thơ vô tội nhìn hắn đây, còn dè dè dặt dặt, cứ như sợ hắn giận thật, đôi mắt tròn xoe, trong vẻ đáng yêu còn có nét ngốc nghếch.

Vẫn câu nói ấy, không thể nào ngờ bản chất của người này lại như vậy!

Đàm Mộng Long không nhịn được véo lên mặt Kỳ Tích một cái, Kỳ Tích bị đau kêu oai oái, nhưng vẫn nhẫn nhịn không phản kháng “Giờ đi đâu đây? Hay là chúng ta đi bộ vào nội thành đi, đến nơi vừa kịp giờ cơm tối.”

Tắc đường trước khi ăn, hay là ăn cơm xong rồi tắc đường cũng chẳng khác nhau là bao.

Đàm Mộng Long chỉ xoắn xuýt một chút, nghĩ dù sao cũng đã đặt nhà hàng rồi, thở dài nói: “Được rồi, chúng ta đi bộ, tới nhà hàng Giai Giai.”

Hắn đã tham khảo, nhà hàng này xem như nổi tiếng nhất thành phố Đông Hải, hơn nữa không phải kiểu nhà hàng chuyên đi lừa gạt dân nơi khác, mà được mọi người trong ngoài đồng lòng tán thành. Giá ăn hai người cũng ở trong phạm vi hắn có thể chịu được, môi trường xung quanh lại tốt, quay về không muốn đi bộ còn có xe bus, taxi.

Nhưng Kỳ Tích lắc đầu nguầy nguậy, “Thôi đừng đến đó, không phải em muốn mời anh ăn hay sao? Tới chỗ đấy thì không mời được, đó là nhà anh mở, lần tới anh mời em.”

Đàm Mộng Long ngạc nhiên, hắn chỉ nghe nói gia cảnh Kỳ Tích rất tốt, nhưng không nghe rõ cụ thể thế nào, có lẽ Kỳ Tích vẫn chưa công khai. Không ngờ mình chỉ tiện tay tìm kiếm, lại gặp đúng sản nghiệp nhà anh ấy, khéo thật đấy.

“Được rồi, thế đổi nhà hàng đi.” Đàm Mộng Long đã chuẩn bị tâm lý, bởi vậy nên nhanh chóng điều chỉnh sắc mặt, hai người lên xem review, đặt một nhà hàng khác.

..

Các bạn của Lý Vực nghĩ: Ôi thôi chết dở rồi.

Hôm nay sinh nhật Lý Vực, nhưng hắn chỉ cùng nhóm hồ bằng cầu hữu dùng bữa uống trà trong phòng. Mới nãy ăn còn hùng hùng hổ hổ, sau sinh nhật này, ông đây muốn bắt đầu một cuộc sống mới, bước ra bóng tối, về với cuộc sống đặc sắc.

Đám hồ bằng cầu hữu bên cạnh cũng bạt mạng vỗ tay ủng hộ Lý Vực, hô khẩu hiệu. Đúng vậy, thoát khỏi bóng tối, sống cuộc sống thật đặc sắc!

Ai dè ăn được nửa chừng, Lý Vực không cẩn thận ấn vào diễn đàn trường, sau khi xem topic “Chiến trường phòng học” thì òa khóc nức nở.

Mọi người bị dọa khiếp vía, ủa sao đây, uống trà thôi mà sao nghe như say rượu thế?

Lý Vực ngửa mặt gào to: “Tôi không làm được! Tôi vẫn không buông bỏ được! Dựa vào đâu chứ, dựa vào đâu mà bỏ tôi chứ!!”

Em họ Lý Vực khó hiểu, “Anh ơi, sao vậy, không phải anh nói đã buông xuống từ lâu rồi hay sao? Ban nãy còn thể thốt cơ mà, nửa năm qua anh làm rất tốt, không đi quấy rầy.. người đó nữa.”

—— Trước mặt Lý Vực, tốt nhất không đề cập tới ba chữ Đoàn Kỳ Tích.

Lý Vực che mặt: “Anh chém gió thế thôi.”

Những người khác: “.....”

Lý Vực không có mặt mũi đâu mà nói, thực ra sau khi chia tay, hắn vẫn luôn ngấm ngầm quấy rối Đoàn Kỳ Tích và Nghiêm Cảnh Hoa, quả thực vứt bỏ hết thể diện sang một bên, muốn đi tới đối mặt đòi lấy nhu tình của tra nam.

Dù Kỳ Tích lòng dạ sắt đá, nhưng hắn vẫn cương quyết không chùn.

Ai dè, lúc yêu đương Kỳ Tích rất dối ngoan hiền, như chim non nép bên người, thế mà lại vung nắm đấm đánh Lý Vực phải nhập viện.

Hắn ở viện tư nửa tháng, sau khi ra ngoài im lặng không nói, ngoài mặt không thể làm gì hơn là tuyên bố đã đặt chuyện xưa xuống..

Nhưng bết bát hơn cả, hắn hồi tưởng lại, cảm thấy đáng về Kỳ Tích khi đánh người rõ là đáng yêu!!

Bây giờ đọc được tin Kỳ Tích có tình yêu mới, Lý Vực lại bất bình. Dù là Bạch Thịnh Thu hơn một khóa bại dưới hắn, hay là Nghiêm Cảnh Hoa thế chỗ hắn, hắn đều hiểu được.

Nhưng cái tên Đàm Mộng Long mới tới này, rốt cuộc được chỗ nào chứ? Họa mi có to bằng hắn không???

Nhìn bộ dạng diên đảo thần hồn của Lý Vực, mọi người lại thốn thức, rốt cuộc Đoàn Kỳ Tích là tuyệt thế tra nam gì, đến Lý Vực vốn tra mà cũng bị ngược thành ra nông nổi này, thất tình hơn một năm rồi mà vẫn chưa thoát ra được.

Có người hỏi: “Rốt cuộc cậu ta tốt chỗ nào chứ?”

Lý Vực ủ rũ. Đây không phải người đầu tiên, cũng không phải lần đầu tiên hắn bị hỏi như vậy.

Một lúc sau, hắn mới rầu rĩ nói: “Ông không hiểu được đâu.”

Nói ra cười ta cười cho thoải mái, nhưng lúc họ bên nhau điểm nào cũng tốt hết trơn á.

Mặc dù đã biết chuyện trước đó của Kỳ Tích, sau khi chia tay Kỳ Tích rất tuyệt tình, nhưng lúc bên nhau khó có thể quên được, cảm giác hạnh phúc đang đây không tìm được ở bất cứ ai, cuộc sống về cơ bản là ở trên đỉnh cao hạnh phúc.

Con người Kỳ Tích bộc trực lại có chút thần bí, đáng yêu lại lạ lùng.

Bây giờ hắn vẫn còn nhớ, lần đầu tiên hắn ngủ cùng Kỳ Tích, không biết hắn bị dị ứng cái gì, sau khi tỉnh lại lật xem thăm lông, áo len, muốn tìm ra nguyên nhân dị ứng.

Kỳ Tích nhìn hồi lâu, gãi đầu căng thẳng nói: “Có khi nào do lông ngực của em không? Tối hôm qua anh dụi vào ngực em mãi.”

Lý Vực vốn đang ngứa ngáy khắp người muốn đập tường đập ghế, liền dụi lại, ôm Kỳ Tích cười suýt chút nữa ná thở.

Mới đầu trong lòng Lý Vực còn rất phức tạp, thằng nhóc người yêu của Bạch Thịnh Thu lại có thể bỏ cậu ta tới tìm hắn, đồng thời còn từ chối yêu cầu quay lại của đối phương, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy đắc ý và kiêu ngạo.

Sau khi đùa bốn Kỳ Tích vài lần, hắn tùy ý chấp nhận Kỳ Tích, thậm chí hắn còn lấy kinh nghiệm của mình ra làm ví dụ, dạy Kỳ Tích làm thế nào để mặc kệ tiền nhiệm bám mãi không buông (Một năm sau hối hận chết đi được). Nhưng sau đó hắn bị phong thái phóng khoáng, lựa ý nói đùa của Kỳ Tích thu hút.

Kỳ Tích rất thích động vật, bởi vậy nên họ cùng đi khắp các vườn thú. Có một lần không biết Kỳ Tích dùng quan hệ gì, dẫn hắn tham gia vào đội khảo sát Nam cực, họ ở Nam cực cả kỳ nghỉ!

Họ trao môi hôn trong trời băng đất tuyết, bắt cá da trơn hấp ăn, bởi vì trộm đá cuội xây tổ của cánh cụt Adélie mà bị chúng rượt theo mổ người.

Nhiều kỷ niệm đẹp như vậy khiến Lý Vực càng nhớ càng đau lòng, mất đi rồi mới càng thấy quý giá, mỗi một giây hồi ức cũng khiến lòng hắn đau thắt lại.

Hắn mò tay vào trong túi áo, nắm lấy một cục bông, cục bông trắng điểm tô sắc vàng, cảm giác rất mềm mượt, Kỳ Tích tặng cho hắn.

Khi đó Kỳ Tích còn đùa, nói với hắn rằng: “Em tự làm đấy, nguyên liệu là lông ngực của em rụng, tặng cho anh giữ bên mình.”

Lý Vực hơi ngẩn ngơ, bạn trai hay gái của hắn, bình thường đều da trắng mịn mềm mượt, chưa nói tới đáng người, nhưng toàn bộ lông trên người đã được xử lý sạch sẽ, giọng rất dịu êm, nói chuyện cũng không hở ra là rơi rơi vãi vãi... Hắn biết trên đời không có ai hoàn mỹ như vậy, nhưng trước mặt hắn phải vờ như tiên nữ.

Nhưng dù Kỳ Tích có nói vậy, hắn cũng không cảm thấy ghê tởm một chút nào.

Lý Vực hồn bay phách lạc, ngón tay mân mê cục bông được Kỳ Tích làm từ lông ngực, vô thức nhìn về phía cửa. Ban nãy có người đi vào không khóa cửa cẩn thận, không biết gió thốc khiến cánh cửa hé ra từ lúc nào.

Chỉ là qua khe cửa, trông thấy một bóng hình quen thuộc lướt qua, không biết có phải ảo giác hay không, chỉ một nụ cười cũng có thể ngờ ngờ đoán được. Mà không, không chỉ là một người.

Lý Vực đứng bật dậy!!

4. Chương 4: “đông Vui Thế Nhỉ!”

Ngay cả với chính cánh cụt hoàng đế mà nói, trông chúng cũng rất giống nhau, bụng trắng lưng đen cổ vàng, rất khó có thể phân biệt. Mất hồi lâu để có thể phân biệt được, trong nhiều con cánh cụt giống nhau như vậy, chúng chỉ có thể nhận ra nhau qua tiếng kêu.

— (Nhật ký nuôi dưỡng cánh cụt hoàng đế)

“Kỳ Tích?!” Lý Vực hồn bay phách lạc gọi thất thanh, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Hắn có dự cảm mãnh liệt, cái người không thấy rõ diện mạo đi cùng Kỳ Tích kia, là nhân vật chính còn lại trong topic buồn chuyện ban này.

Lý Vực mới bước được hai bước, đã bị các bạn mình ấn xuống ghế.

“Anh à, chắc anh uống nhiều rồi.”

“Ban này ai nhắc tới người kia vậy, hại Lý Vực bị ảo giác luôn rồi đấy.”

“Đúng rồi, không phải đã bảo đừng nói ba chữ kia rồi hay sao?”

“Không phải, tôi nhìn thấy em ấy thật mà, tôi không nhìn lầm đâu.” Lý Vực lẩm bẩm nói, “Còn người kia...” Hắn tóm lấy áo bạn mình, “Vương Kỳ à ông mau điều tra giúp tôi đi, nhất định là em ấy, ông tra giúp tôi xem em ấy ở phòng nào đi.”

Ở đây đều là phòng riêng, nhất định Kỳ Tích đang hẹn hò riêng với tân hoan. Nhà hàng này do cậu của Vương Kỳ mở, muốn tra camera giám sát chỉ là chuyện nhỏ.

Ban này hắn còn xoắn xuýt, đan xen với nhớ nhung phần uất, nhất thời trông thấy hai người này, trong lòng lại càng không cam lòng, khó có thể bình tĩnh lại, nếu không gặp được cái tên ciu nhỏ kia thì không thể bỏ qua.

Chưa nhắc tới những điều kiện khác, hắn đã xem ảnh của Đàm Mộng Long, nói thật là, qua bức ảnh, tên kia còn chẳng đẹp trai bằng hắn.

Không phải hắn tự luyện, mà bởi trước đó Kỳ Tích từng khen dung mạo hắn rồi — Đương nhiên sau này chia tay Kỳ Tích rút ciu vô tình, hắn muốn tìm Kỳ Tích bán sặc, bị Kỳ Tích lạnh lùng từ chối.

Dù sao thì ý là như vậy đấy, Đàm Mộng Long có tài đức gì chứ?

Các bạn tốt đều thở dài, khuyên bảo, cần gì chứ.

“Lão Lý à tôi không chịu được nữa rồi!” Một người bạn thân của Lý Vực vỗ bàn cái bốp, “Kia chỉ là tên khốn, tôi nể mặt ông nên mới không chửi bậy đấy, nó bỏ bùa mê thuốc lú với ông à? Ông xem điệu bộ của tên ấy đi, có gì đáng để ông tâm tâm niệm niệm chứ? Vương Kỳ à, điều tra đi, xem họ đi đâu, chúng ta đưa lão Lý đi tìm người, hôm nay hoặc để ông ấy tuyệt vọng, không thì tôi sẽ giết chết tên ấy!”

Lý Vực biến sắc trong chớp mắt, “Ông không được phép đi!!”

Bạn thân cười gằn, “Ông xem tôi có đi được hay không.”

Lý Vực lắc đầu nguây nguẩy, “Không được không được, ông học thanh nhạc với mẹ ông, trông cũng đẹp trai, Kỳ Tích hơi thanh khổng, nhờ muốn chơi ông thì làm sao!!”

Bạn thân: “.....”

Mọi người: “.....”

Lý Vực còn nói mấy lời giật gân như vậy, khoảng thời gian mới chia tay nắm lấy Kỳ Tích, hẳn từng thăm dò chuyện trước đây của Kỳ Tích.

Bạn đoán xem, trong chiến tích tra nam của Kỳ Tích, người thứ hai chính là anh em với mối tình đầu, khởi đầu cũng là ôm tâm lý báo thù cho anh em, cuối cùng không biết thảm thế nào!!

Mọi người bị Lý Vực làm cho tức đến bó tay, chỉ biết trợn trắng mắt.

...

“Hình như em nghe thấy có tiếng ai gọi anh?” Đàm Mộng Long hỏi.

“Không phải đâu.” Kỳ Tích tỉnh bơ, cậu không phải người phạm, với thính lực của cậu đương nhiên nghe thấy rõ, không những nghe thấy, còn nghe ra được là ai.

Thế nhưng trước mặt đối tượng theo đuổi đương nhiệm, sao có thể đáp lại tiếng gọi của tiền nhiệm chứ?

Đàm Mộng Long nghĩ trong lòng, “Kỳ Tích” là một danh từ được sử dụng rộng rãi, nói không chừng người ta chỉ đang cảm thán chuyện gì đó mà thôi.

Đàm Mộng Long nghĩ vậy, đi vào phòng riêng, gật đầu với phục vụ dẫn đường, đóng cửa lại.

Thực ra hai người họ hoàn toàn có thể ngồi ở bàn hai người ở đại sảnh, nhưng Đàm Mộng Long đặt phòng riêng hoàn toàn dựa vào bản năng. Nếu bảo hấn nói nguyên nhân trong đó, nhất thời khó có thể mở miệng.

Kỳ Tích quen thuộc gọi món ăn qua hệ thống nhà hàng, “Anh từng ăn canh ở đây, ngon lắm đấy.”

“Thế anh gọi đi.” Đàm Mộng Long nhìn bộ dạng ham ăn của cậu, vô thức mỉm cười.

..

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Cánh cửa bị gõ mạnh mấy cái, thay vì nói gõ, không bằng nói đập cửa.

Trong nhà hàng, người phục vụ và người bình thường không thể gõ cửa như vậy được, ý nghĩ đầu tiên của Đàm Mộng Long là có người uống say.

Sau đó lại có tiếng nói loáng thoáng vang lên, “Mở cửa ra! Đây!!”

“Để em ra xem.” Đàm Mộng Long nhìn Kỳ Tích ngồi đối diện một chút, rồi bảo vậy.

Tuy hấn nói vậy, nhưng Kỳ Tích vẫn đứng dậy, theo hấn ra cửa, Đàm Mộng Long mở cửa ra, trông thấy người ngoài cửa là một chàng trai trẻ tuổi mặt đỏ bừng, trong tay cầm một chai có chứa nước.

Hấn ta đang định gào lên, thấy cửa phòng mở ra, cái miệng há to lập tức ngậm vào, tỏ vẻ oan ức, “Sao lâu như vậy mới ra mở cửa, hai người ở trong đó làm gì vậy?”

Đàm Mộng Long thấy người này khá quen mắt, nhất thời chưa nhớ ra, thấy hấn ta tức giận ném chai kia xuống, nhất thời cạ lời, “...Trà lạnh à?”

Hấn còn tưởng là chai rượu chứ, sao không uống rượu mà cứ như say khướt thế kia.

Hấn lập tức nhớ ra vì sao mình cảm thấy quen mắt, không khỏi quay đầu lại nhìn Kỳ Tích một chút, chân mày hơi nhíu lại.

Kỳ Tích bị Đàm Mộng Long ngăn nửa người lại, ló người ra nhìn, mở to mắt hỏi: “Lý Vực à, chân anh khỏi chưa?”

Sau khi chia tay, nửa đêm Lý Vực bò lên phòng ngủ của cậu, cởi quần áo muốn cho cậu sờ cơ bụng và mặt của mình, bị cậu đánh gãy chân.

Lý Vực vừa nghe vậy, nhất thời lạnh lùng.

Vốn là các anh em cản hấn lại, nhưng hấn không từ bỏ, la hét muốn kết thúc bữa tiệc sớm quay về chữa vết thương lòng, sau đó quay lại, bảo người của nhà hàng cho mình xem camera giám sát, quả nhiên người hấn thấy đi lướt qua kia là Kỳ Tích.

Trong lòng hấn bùng lên ngọn lửa giận, nói rằng: “Em không uy hiếp được anh đâu, chỉ là anh thấy hai người, nên muốn tới chào hỏi. Tiện thể hỏi em một câu, có thú vị không? Sao càng tìm càng tệ thế? Em vừa ý tên này ở điểm nào chứ?”

Hấn gato hỏi ba câu liên tiếp khiến Đàm Mộng Long cảm thấy rất khó chịu, cơn giận trước đó gặp Nghiêm Cảnh Hoa cũng bùng nổ, lạnh lùng gạt cái tay hấn đang chỉ vào mũi mình, túm lấy cổ áo muốn dằn mặt.

Đàm Mộng Long cao lớn, còn cao hơn Lý Vực một chút, cơ bắp trên người Lý Vực đều luyện từ phòng thể hình, nhất thời thấp kém hơn nhiều.

Kỳ Tích giữ lấy cánh tay Đàm Mộng Long, ở bên kia, quản lý đại sảnh vì lo lắng mà đứng không xa không gần cũng biến sắc, bước vài bước lên phía trước che trước người Lý Vực, thấp giọng khuyên can.

Một bên là khách hàng, một bên là bạn tốt cháu trai của ông chủ, cũng là khách quen, ông thực sự rất khó xử, giúp ai cũng không được, thà để mình chịu thiệt. Thực ra trước đó đã đoán được sẽ ra tay, nhưng hết cách rồi, phải chặn không cho mọi người tới đây xem, thời buổi này tiền cũng khó kiếm.

Bởi vì động tác của Kỳ Tích mà Đàm Mộng Long đen mặt, trong lòng Lý Vực dấy lên một ngọn lửa nhỏ, đẩy quản lý đại sảnh đang cố gắng giữ bờ vai mình ra, tới nhìn Kỳ Tích.

Kỳ Tích nghiêm túc nói: “Em đừng ra tay, để anh.”

Nói rồi cậu xắn tay áo lên, bộ dạng muốn đánh người.

Đàm Mộng Long: “.....”

Hấn dở khóc dở cười kéo Kỳ Tích như đạn pháo ra, không coi sức chiến đấu của Kỳ Tích là gì to tát, “Được rồi, em biết rồi, đánh nhau cũng khó coi.”

Hấn cũng phải choáng váng, ban nãy còn tự đánh giá, ẩu đả với tiền nhiệm của Kỳ Tích khó coi quá, sao lúc này lại bị châm lửa rồi chứ.

Nhưng Kỳ Tích lại rất nghiêm túc, cậu biết Lý Vực không đánh không được, lần trước đánh xong còn ngoan ngoãn nửa năm.

Gương mặt Lý Vực hết đen xì, tái xanh rồi lại đỏ bừng, mắng cậu, “Em đánh đi, em đánh đi, cùng lắm anh vào viện lần nữa, để anh thấy rõ lương tâm em bị chó gặm rồi. Mẹ nó chứ anh đối xử với em thế nào, em đáp trả anh ra sao hả? Em không phải người, trước đây anh còn tưởng em ôm hận mới đầu anh từng giỡn em, bây giờ thì rõ rồi, mẹ nó chứ em là cái hạng mặc quần rồi không thân quen gì nữa!”

Quản lý đại sảnh: “.....”

Chờ đợi, sao câu này nghe quen thế, hình như trước đây Lý đại thiếu gia cũng bị người ta chửi như vậy thì phải? Hồi trước nghe nói anh chàng này bị người ta hành, ông còn không tin chứ, giờ xem như được mở mang tầm mắt rồi!!

Nghĩ như vậy rồi, quản lý đại sảnh nhẹ lòng, suýt chút nữa quên mất bốn phận của mình, khiến giọng Lý Vực càng ngày càng to hơn, may mà lúc này mới chỉ năm giờ, không có nhiều người dùng bữa

Lý Vực càng chửi càng hăng say, trút hết cơn giận tích tụ suốt một năm qua ra, lại bắt đầu nhắc tới chuyện trước kia, ai dè càng chửi càng u oán.

“Mày xem đi, mày chống mắt lên mà xem đi!” Lý Vực hất tay quản lý đại sảnh chỉ vào Đàm Mộng Long, mắng cả đôi, “Lúc tao hẹn hò với Kỳ Tích ở Nam Cực mày còn đang chống mông lên làm đề ôn thi đấy!!”

Cảnh tượng này, dù có bị người ta đàm tiếu là hậu cung tranh đấu Đàm Mộng Long cũng chịu, chuyện này không thể nhẫn nhịn được nữa! Hấn đẩy Kỳ Tích ra, nện một cú đấm xuống.

“Bộp” một tiếng, máu mũi tung tóe.

Quản lý đại sảnh che mặt ngồi xuống, không nói được lời nào.

Lý Vực sững sốt, lập tức vung áo khoác, “Đạ mẩu!!”

...

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, tất cả bị quản lý đại sảnh cản bên ngoài.

Cửa phòng bao đối diện mở ra, một cô gái để mái tóc đen dài xinh đẹp chống cửa nhìn sang, vẻ mặt hết sức kinh ngạc.

Lý Vực, Đàm Mộng Long, tất cả dừng tay lại, nhìn chòng chọc về phía đối diện. Nhưng không phải vì cô

gái kia xinh đẹp, dáng người dong dỏng yếu điệu, mà bởi vì phía sau cô gái là một người đàn ông cao lớn, đứng đối diện hờ hững nhìn sang đây.

Lý Vực không tự chủ đứng thẳng người dậy, giọng nói nghe có phần mờ lung, “...Bạch Thịnh Thu?”

Bạch Thịnh Thu mặc một chiếc sơ mi trắng dài tay, một tay rút túi quần, tay kia che hờ cho cô gái, mái tóc anh ta dài hơn so với lần cuối cùng Lý Vực gặp, trông có vẻ trầm tĩnh hơn nhiều, ngoại hình không có nhiều thay đổi, nhưng khí chất lại khác rất nhiều.

Gút mắc giữa ba người Bạch Thịnh Thu, Lý Vực và Kỳ Tích trước đây cũng rất oanh liệt, kết thúc Bạch Thịnh Thu ử rữ xuất ngoại, bây giờ gặp lại, Lý Vực vô cùng chật vật, rơi vào hoàn cảnh khó coi như vậy, trong lòng khó tránh khỏi khó chịu, cảm thấy rất mất mặt.

Đàm Mộng Long cũng chẳng khá hơn là bao, trong vòng một ngày thế mà gặp mặt ba tiền nhiệm của Kỳ Tích, ai cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng ghét...

“Đông vui quá nhỉ.” Bạch Thịnh Thu đứng ngược sáng, ngũ quan mơ hồ không rõ, nhưng trong giọng nói thế mà phảng phất ý cười, dường như mừng rỡ chào hỏi người bạn cũ, nhưng nếu cân nhắc kỹ càng, lại khiến người ta nghi ngờ họ đang trào phúng lẫn nhau.

Trước mặt Bạch Thịnh Thu, Lý Vực chẳng còn tâm tình đầu để đánh nhau nữa, hắn khoanh tay cười hừ, dù bây giờ hắn cũng là tiền nhiệm, nhưng cũng không muốn mình rơi vào thế hạ phong, “Học trưởng về nước lúc nào vậy, sao không nghe thấy tin gì thế.”

Hắn còn gây xích mích, “Tiểu Đàm, giới thiệu với cậu một chút, đây là tiền tiền tiền nhiệm của Đoàn Kỳ Tích, học trưởng cùng chuyên ngành với cậu Bạch Thịnh Thu —— cậu cũng học kỹ thuật môi trường nhỉ?”

Hắn thấy cơ mặt Đàm Mộng Long giãn giãn, trong lòng thấy rất hả hê. Dựa vào đâu chứ, hắn cứ muốn mọi người không được vui đấy.

Không biết có phải vì Lý Vực hay không, bàn tay Bạch Thịnh Thu đang che hờ cho cô gái trở nên chắc chắn, đặt lên bả vai cô, dẫn cô trở về phòng, dường như không muốn cô ấy phải chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

Đến lúc này, Bạch Thịnh Thu mới nhìn Kỳ Tích, trước đó hắn vẫn không nhìn thẳng đối phương.

Nhưng Kỳ Tích hơi ngửa đầu lên, chăm chú nhìn Đàm Mộng Long, trông cậu không được vui, đang yên đang lành hện hờ, thế mà bị phá hỏng.

Nhưng cậu cũng không nhụt chí, hằng năm tới thời điểm cánh cụt hoàng đế tìm phối ngẫu, sao có thể không trải qua khó khăn, cứ vượt khó tiếp bước là được rồi.

Còn về phần Bạch Thịnh Thu về nước từ bao giờ, sao lại xuất hiện ở đây, đúng là không ở trong phạm vi cân nhắc của cậu.

Bạch Thịnh Thu hờ hững thu hồi tầm mắt, dường như cái nhìn chăm chú ban nãy chỉ là ảo giác. Trong lòng mọi người, nếu người ta đau lòng xuất ngoại, bây giờ trở về, còn dẫn theo cô bạn gái, hơn nửa phần là đã chữa lành vết thương lòng rồi.

Đến Lý Vực nhìn biểu hiện không chút kẽ hở kia của hắn cũng hơi hâm mộ. Vẫn bị tra nam coi thường như cũ, nhưng ít ra còn tiêu sái, chứ đừng tha thiết nhìn tra nam.

Hâm mộ thì hâm mộ, nhưng trong lòng hắn vẫn không nở buông, nhìn lại Kỳ Tích một chút, lại phát hiện Kỳ Tích vẫn còn chăm chú nhìn Đàm Mộng Long, trong lòng lại thấy bực mình đay nghiến Đàm Mộng Long.

Bạch Thịnh Thu không thèm nhìn Kỳ Tích, chỉ gật đầu chào hỏi Đàm Mộng Long.

Đàm Mộng Long hơi ngạc nhiên, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào, thành thử hơi lúng túng.

Một giây sau, Bạch Thịnh Thu bình tĩnh nói: “Nếu vẫn chưa nhận lời thì nhanh quyết đi, dù sao cũng mất một năm, lãng phí thời gian của mình.”

Dứt lời đóng cửa lại.

5. Chương 5: “nhà Anh Có Ngai Vàng Để Thừa Kế À?”

Cánh cụt hoàng đế là loài động vật quần cư, trong hoàn cảnh khắc nghiệt, cánh cụt hoàng đế sẽ tập hợp một chỗ, cùng kết thành nhóm, quay lưng về phía gió lạnh, cảnh tượng ấy rất hùng tráng.

— (Nhật ký nuôi dưỡng cánh cụt hoàng đế)

Lý Vực hả hê chỉ muốn phá lên cười, đây là lần đầu tiên hắn muốn hoan hô Bạch Thịnh Thu.

Có câu thể nào ấy nhỉ, miệng nam mô bụng bồ dao găm, Bạch Thịnh Thu bá đạo thật đấy, lượng tin tức cũng phong phú, vừa trào phúng Kỳ Tích, lại hờ hững đâm trúng chỗ đau, hết sức trào phúng.

Bây giờ dứt ra mới chỉ là người bị hại mà thôi, không phải tổn một năm rồi lại bị Kỳ Tích bỏ rơi, ai mà

chẳng biết năm nào cậu cũng thay người yêu.

Cái cậu Đàm Mộng Long kia, giờ mới đang trong thời gian theo đuổi, dù bây giờ có chấp nhận hay không, năm sau cũng bị đá thối, hài thế còn gì?

Nhìn vẻ mặt Đàm Mộng Long, quả nhiên không được tự nhiên, trông khó chịu lắm. Bạch Thịnh Thu đóng cửa rồi, hiện trường im lặng vài giây.

Ngay sau đó, Lý Vực phá lên cười, “Cậu bạn, cậu suy nghĩ lời “tiền bối” nói đi, có lý lắm đấy.”

Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ “tiền bối”, hả hê chết đi được. Nếu hai người này tan vỡ, xem như món quà sinh nhật không tồi.

Trong lòng Đàm Mộng Long đã thấy khó chịu từ trước rồi, bây giờ sắc mặt lại càng khó coi hơn.

Kỳ Tích nhắc chân lên đạp Lý Vực.

Lý Vực nhảy ra phía sau vài bước, bị rượt bỏ chạy, thấy nếu không đi thì sẽ bị Kỳ Tích trút giận, dù sao ban nãy cũng đã thỏa nghiến rồi, lại không thể tiếp tục động thủ khi Bạch Thịnh Thu chỉ cách một cánh cửa, bèn rút lui, chỉ là miệng vẫn không chịu thua mà gào lên: “Sớm muộn gì em cũng phải quỳ xuống cầu xin anh quay lại.”

Quản lý đại sảnh nhìn quanh, cũng ôm mũi chạy theo, thầm nghĩ được rồi, lần này phí công chịu đựng. Ông không khỏi bực mình, trong lòng nói, ai quỳ ai chứ, kể ra hắn cũng cố chấp thật đấy.

Nhắc đến cố chấp, ông lại lẩm bẩm, Lý thiếu gia không thiếu người cũng chẳng thiếu tiền, không cố chấp mới là lạ.

Ông không biết, thực ra đã rất nhiều lần Lý Vực mềm lòng, chưa nói tới phải vào bệnh viện, còn một chuyện khiến Lý Vực không thể hiểu nổi là, hắn từng theo Kỳ Tích tới bể bơi.

Ai dè Kỳ Tích phát hiện ra hắn, liền chui vào trong nước, Lý Vực châu chực ở bể bơi nửa tiếng, nhưng ko thấy bóng dáng đâu, đến bây giờ hắn cũng không biết Kỳ Tích chuồn đi kiểu gì. Dù sao hắn bị đối phó thành ra như vậy, gặp quỷ cũng chỉ đến mức ấy mà thôi.

Lý Vực đang mải nghĩ, liệu hắn có nên thuê cao thủ đánh ngất Kỳ Tích rồi nhốt lại hay không.

...

Mọi người tản đi, Đàm Mộng Long đứng tại chỗ một lúc, lặng lẽ xoay người trở về phòng bao, bực bội

trong người, ngoài mặt không thể nhìn ra, nhưng trong lòng muốn bạo phát rồi.

Thế nhưng chẳng thể trút cơn giận này nổi, chỉ như có một ngọn lửa vô danh bùng lên trong lòng. Suy cho cùng hắn và Kỳ Tích vẫn chưa xác định quan hệ, Kỳ Tích chỉ mới theo đuổi hắn thôi.

Hôm nay xảy ra chuyện này, nhắc tới quá khứ của Kỳ Tích, hắn lại chẳng có lập trường gì để truy cứu, chẳng khác nào phơi bày suy nghĩ trong lòng mình.

Nhưng hắn không coi đó là chuyện gì to tát, thậm chí muốn thoát khỏi tên tra nam này —— câu nói một năm kia quá đau lòng —— hắn lại không cam lòng, cứ hậm hực như vậy, chỉ muốn túm lấy cổ Kỳ Tích gào lên, rốt cuộc anh muốn làm cái gì hả?

Lại nhìn sang Kỳ Tích, cậu nhìn hắn rõ là đáng thương, Đàm Mộng Long gõ tay xuống bàn, hít một hơi thật sâu bảo rằng: “Học trưởng à, gọi món tiếp đi.”

Nhưng dù sao thì, thái độ hắn khó tránh khỏi trở nên hờ hững hơn.

Kỳ Tích cũng nhận thấy, ừ ừ lấy tay nâng gò má, khiến thịt dồn lên, ngón tay chọc mạnh vào màn hình.

Nhìn bộ dạng dỗi hờn này của Kỳ Tích khiến Đàm Mộng Long dở khóc dở cười.

Chẳng bao lâu sau, Đàm Mộng Long nhớ lại, mới nảy lên một suy nghĩ khác. Bạn có thể nói Kỳ Tích thẳng thắn, nhưng hành vi thẳng thắn của cậu ấy lại có vẻ thú tính, giống như động vật tìm phối ngẫu vậy.

Cậu ừ ừ là bởi trong lúc theo đuổi người ta gặp trở ngại, cũng rất giống phản ứng của chim cánh cụt khi xây tổ thất bại, có cảm giác nguyên thủy, khác với tưởng tượng của họ.

Nói thẳng ra là, tất cả bọn họ đều nghĩ-quá-nhiều rồi!!!!

Trong lúc bầu không khí lắng xuống, điện thoại của Đàm Mộng Long đổ chuông, em trai hắn gọi điện thoại.

Đàm Mộng Long nghe máy, trò chuyện hồi lâu, gia đình hắn có tổng cộng ba người con, hắn là con trai trưởng, dưới hắn có một em trai và một em gái, tình cảm rất khăng khít.

Cúp máy rồi, hắn nghe thấy Kỳ Tích nâng mặt hỏi: “Em ruột em à?”

Thoạt nhìn, cậu thật sự quan tâm mọi điều về người mình thích, cảm giác hậm hực như ghen ứ trong họng Đàm Mộng Long bất tri bất giác dịu đi nhiều.

Cậu lại nhắc tới em trai, Đàm Mộng Long cũng dời sự chú ý, “Ừm, nhỏ hơn em hai tuổi, vẫn còn đang học cấp ba, cũng muốn tới Đông Hải.”

Hắn nhìn bộ dạng như rất hâm mộ của Kỳ Tích, bèn hỏi: “Nhìn anh thế này, chắc là không có anh chị em hả?”

Thực ra thì thoảng trên người Kỳ Tích vẫn toát lên cảm giác kiêu căng, cá nhân hắn cảm thấy trông rất giống con một trong gia đình.

Nhưng Kỳ Tích lại bĩu môi nói: “Anh có năm mươi em trai em gái, ước gì được như em.”

“.....” Nhất thời Đàm Mộng Long không biết nên biểu cảm thế nào, nếu Kỳ Tích đang pha trò cười, thì hắn không cảm nổi câu chuyện cười này.

Nhưng trông Kỳ Tích rất nghiêm túc, bảo rằng: “Hãy, nhiều như vậy, em có biết phiền thế nào không. Thế nên anh không cho phép tụi nó gọi điện thoại cho anh, anh thấy em nói chuyện điện thoại với em trai mười phút lận, nếu anh tiếp lần lượt mỗi đứa mười phút, cả ngày không cần làm gì cũng hết ngày.”

Loài chim sinh con khác với con người, có rất nhiều con, cánh cụt hoàng đế mỗi năm sinh một con, coi như ít rồi đấy. Nhưng năm mươi người em trai em gái của cậu không phải cánh cụt hoàng đế, không có quan hệ máu mủ ruột rà, là loài chim khác.

Đàm Mộng Long hơi sững ra, “Đừng nói.. anh thật sự có năm mươi... người em đấy nhé? Cùng cha mẹ à?”

Kỳ Tích nhướn cười, “Đương nhiên không phải rồi!!”

Đương nhiên là vậy rồi, Đàm Mộng Long tự biết câu hỏi này thật ngốc. Hắn từng gặp gia đình sinh nhiều con, nhưng dù gia đình có điều kiện thế nào, nhiều đến con số này thì vẫn là lần đầu tiên, hơi khoa trương rồi.

Đàm Mộng Long càng nghĩ càng cảm thấy thật thần kỳ, hắn biết nhà Kỳ Tích điều kiện tốt, nửa thật nửa đùa nói: “Học trường à, rốt cuộc lệnh tôn có suy nghĩ gì, chẳng lẽ trong nhà có ngai vàng?”

Lời ra khỏi miệng nghe có vẻ kỳ quặc, làm người ta nghĩ tới điều khác. Kỳ Tích có sở thích như vậy chẳng lẽ do bị ảnh hưởng bởi gia đình, tìm nhiều đối tượng như vậy, muốn kế thừa ngai vàng à?

Đàm Mộng Long vừa hỏi vậy, Kỳ Tích không chút chần chừ nói: “Đúng vậy.”

Kỳ Tích trả lời quá nhanh, Đàm Mộng Long bị chọc cười thành tiếng.

Kỳ Tích rầu rĩ nhìn hấn, ày, mỗi lần nói thật với con người đều bị coi như chém gió.

— Tuy rằng nước mình đã không còn tồn tại chế độ phong kiến, nhưng ba cậu không phải con người, nhà cậu có ngai vàng để thừa kế thật mà!!

...

Ở gian phòng đối diện cách đó chưa tới mười mét, Bạch Thịnh Thu ngồi xuống ghế, sắc mặt dần trầm xuống.

Cô gái ngồi bên cạnh không khỏi ghen ngào, dè dặt hỏi: “..Chính là anh ta hả anh?”

Cô gái ấy là Bạch Quân, em họ Bạch Thịnh Thu, cũng học ở Đông Hải, hôm nay vừa mới cùng Bạch Thịnh Thu đi xem phòng ở thành phố Đông Hải. Đúng vậy, Bạch Thịnh Thu muốn về thành phố Đông Hải định cư.

Năm đó bởi vì chuyện tình cảm không suôn sẻ mà anh họ xuất ngoại, mọi người đều nghĩ hấn sẽ định cư ở nước ngoài, không ngờ không những về nước, dường như còn chọn thành phố Đông Hải tang thương năm đó, thực sự vượt ngoài dự đoán của mọi người.

Khác với dáng vẻ suy sụp trước khi xuất ngoại, ban nãy khi đi đón Bạch Thịnh Thu, Bạch Quân cứ ngỡ anh ấy đã thoát khỏi bóng ma trong lòng, không nhắc tới chuyện năm xưa, dường như chỉ hướng về phía trước.

Trong lòng cô cũng thấy mừng cho anh họ, thậm chí dù tình cảm sâu đậm thế nào, thời gian đều có thể xóa nhòa.

Ngay cả ban nãy, biểu hiện của anh họ trước mặt tiền nhiệm cũng tỉnh bơ như không, chỉ trào phúng một câu rồi đóng cửa lại, không nhìn nhiều hơn lấy một cái.

Nhưng lúc này đây, sau khi thoát khỏi phạm vi tầm mắt của đối phương, trong nháy mắt trên người Bạch Thịnh Thu toát lên vẻ âm trầm đến đáng sợ, cô chưa từng thấy.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Bạch Thịnh Thu khôi phục như bình thường, thản nhiên nói: “Khác với những gì em tưởng tượng, phải không?”

Phần lớn mọi người mới nghe về Kỳ Tích, đều tưởng tượng một người có khí chất gần giống với Lý Vực, hoặc còn phóng đại hơn. Nhưng sự thật thì ngược lại, Kỳ Tích sẽ là người đáng yêu nhất, thú vị nhất họ từng gặp, ngoài tác phong sinh hoạt và chiều cao ra thì dường như không có bất cứ khuyết điểm gì cả.

Bạch Quân không khỏi nói: “Đúng là không giống, trông anh ấy.. rất đáng yêu.”

Cho dù so với chiều cao trung bình của nam giới ở thành phố Đông Hải, Kỳ Tích có vẻ nhỏ con, với gương mặt trẻ con của cậu ấy, khiến cậu càng có vẻ trẻ hơn, ấn đường không toát lên thần thái khiến người ta phản cảm, đơn thuần vô hại, giống như sẽ không bao giờ làm tổn thương người ta.

Nhắc tới tổn thương, sắc mặt Bạch Thịnh Thu lại trầm xuống: “Ừm, em ấy không thay đổi một chút nào, dù là khi mới bên cậu, hay là khi chia tay, đều có dáng vẻ, biểu hiện như vậy.”

Kỳ Tích trưng gương mặt vô hại kia ra, tới nói chia tay với hắn, thậm chí hắn còn cảm thấy có lẽ Kỳ Tích chỉ đang nói đùa, dù sao cũng không có bất cứ dấu hiệu nào, ngày hôm trước Kỳ Tích còn chạy tới ký túc xá của hắn ngủ, đến khi say giấc thì chui vào trong lòng hắn.

Đến khi hắn ý thức được Kỳ Tích nói thật, hắn lại nghĩ giúp Kỳ Tích vô số lý do, mãi đến khi hắn phát hiện ra, không có lý do gì cả, Kỳ Tích chỉ muốn chia tay hắn thôi.

Cứ như vậy hắn bị đá, nghe lời Kỳ Tích bình thường đến không thể bình thường hơn, tất cả chỉ vồn vện ba chữ: Một năm rồi.

Có lẽ do lớn lên cùng nhau nên có sự ăn ý và hiểu nhau nhất định, khiến Bạch Quân một lần nữa cảm thấy khó xử, giác quan thứ sáu của cô đang kêu gào không ổn, sau một hồi trầm mặc, cô thấp giọng hỏi: “Anh à, anh có biết...”

Bạch Thịnh Thu mỉm cười với cô, ánh dương trong trẻo từ bên kia ô cửa chiếu xuống gương mặt hắn, tình khôi lãng diệu, “Sao vậy?”

Gặp lại người yêu cũ, thăng trầm trào phúng, nhớ lại chuyện xưa, vô tình để lộ biểu cảm khó xử, dường như không có gì kỳ lạ. Lại nói phần lớn thời gian Bạch Thịnh Thu đều có vẻ bình thường, thậm chí còn thận trọng hơn trước đây.

Có lẽ là như vậy, có lẽ trong lòng Bạch Quân đã quá bất an, ban nãy thực ra không có gì đáng ngờ cả, chỉ lo lắng không đâu thôi.

..

Đàm Mộng Long và Kỳ Tích ngồi xe bus quay trở về, họ ngồi ở hàng cuối, trên xe có rất ít người.

Lúc đi về họ không chạm mặt Bạch Thịnh Thu, cửa phòng đối diện đóng kín, không biết họ đã đi từ trước, hay là nán lại sau họ.

Kỳ Tích hơi mệt mỏi, lúc Kỳ Tích ngả đầu vào lòng, Đàm Mộng Long mới biết cậu đã ngủ rồi.

Trước đó đã biết Kỳ Tích rất mạnh, nhưng dưới tình huống vô thức này, cậu không hề kiểm soát sức mạnh,

ấy thế mà Đàm Mộng Long vẫn không thể đẩy ra được, chỉ thấy cậu ôm rịt lấy mình, cố gắng nhích người lại, dường như muốn vùi cả người mình vào trong lòng Đàm Mộng Long, đẩy cũng không đẩy nổi.

Các hành khách ngồi gần đó nhìn sang, Đàm Mộng Long lúng túng, muốn gọi Kỳ Tích dậy.

Nhưng hần chợt nghĩ tới điều gì đó.

Theo lời Kỳ Tích nói, cậu có nhiều em trai em gái như vậy, dù cha mẹ có đối xử bình đẳng, cũng không thể phân thân ra quản hết, dường như cha cậu còn là ông chủ lớn, các con không khỏi thiếu tình yêu thương.

Nhất là con trưởng như Kỳ Tích, cảm giác thiếu thốn kia còn nhiều hơn.

Chẳng lẽ do hoàn cảnh gia đình, thiếu đi tình yêu thương của cha mẹ, nên mới khiến Kỳ Tích thành ra bộ dạng như ngày hôm nay, hết sức thiếu tình thương, không có cảm giác an toàn, mỗi năm đổi một bạn trai, vô thức tiếp xúc thân thể với đối tượng theo đuổi...

Đàm Mộng Long càng nghĩ càng cảm thấy có thể lý giải được vì sao Kỳ Tích lại trở thành một tra nam, không ai biết, bởi vì trước giờ Kỳ Tích chưa từng biểu lộ ra.

Cậu cố gắng lấy lòng crush như vậy (rồi lại bỏ rơi họ), đều rất tốt với bạn bè, ngoan ngoãn với thầy cô, ai có thể ngờ được chứ.

Đây có phải là “người đáng trách tất có chỗ đáng thương” không....

Đàm Mộng Long hết sức phức tạp nhìn Kỳ Tích, tâm tình hần lúc này đây cũng phức tạp như vẻ mặt của hần vậy, hôm nay trải qua quá nhiều chuyện, hần thật sự không biết phải đối đãi với Kỳ Tích thế nào. Đồng cảm với cậu, liệu có hơi hèn không??

Mà không biết Kỳ Tích mơ thấy gì, cứ dụi đầu hoài, với chênh lệch chiều cao giữa cậu và Đàm Mộng Long, quả thực như muốn chui vào lòng Đàm Mộng Long.

Đàm Mộng Long thở dài, vô thức đưa tay ra xoa đầu tra nam.

6. Chương 6: “dấu Kỳ Tích Ngược Tôi Trăm Ngàn Lần, Tôi Vẫn Đợi Kỳ Tích Như Mỗi Tình Đầu.”

Trong số rất nhiều loài chim cánh cụt, tính cách cánh cụt hoàng đế so ra thì trầm ổn hơn, không có tính tấn công, cũng không thích gây hấn, phong độ pháp phối, hai mắt ẩn tình, có thể nói là quân tử trong loài chim cánh cụt (cũng có nguy quân tử).

— (Nhật ký nuôi dưỡng cánh cụt hoàng đế)

— —

Kỳ Tích rất được chào đón ở văn phòng của Nghiêm Cảnh Hoa, là một sinh viên, thành tích cậu ưu tú, ngoại hình lại đáng yêu, làm bạn trai của đồng nghiệp, cậu vung tay hào phóng, thường xuyên mang đồ ăn ở nhà hàng Giai Giai tới cho mọi người.

Là nhà hàng được ưa thích nhất, nơi đó không ship thức ăn ra ngoài, mọi người còn nghĩ không biết có phải cậu thuê người xếp hàng mua đồ không — lúc chia tay mọi người rất tiếc nuối.

Chỉ có người bạn trai Nghiêm Cảnh Hoa này biết, đó là bởi nhà hàng Giai Giai là sản nghiệp của ba Kỳ Tích. Trước khi họ chia tay không lâu, Nghiêm Cảnh Hoa đã bàn với Kỳ Tích chuyện gặp người nhà cậu.

Thế nhưng Kỳ Tích nói với hắn, ba của cậu không ở thành phố Đông Hải, khi hỏi bao giờ mới có thể gặp, cậu lại không nói được, trong lúc nói chuyện để lộ ra, ba cậu đi không chỉ mới một hai năm.

Lúc đó Nghiêm Cảnh Hoa chỉ nghĩ, cha cậu quá coi trọng sự nghiệp, bận rộn ở bên ngoài lâu như vậy. Nhưng sau khi chia tay không khỏi nghĩ nhiều, liệu đây có phải Kỳ Tích chỉ viện cớ, biết cuối cùng vẫn sẽ chia tay, việc gì phải gặp người nhà.

Mà hắn thì, một lòng muốn toàn bộ người thân, bạn bè chấp nhận người yêu của mình.

Lúc Kỳ Tích tới nộp đơn xin nghỉ, Nghiêm Cảnh Hoa đang cúi đầu viết lách, ngẩng đầu lên trông thấy cậu thì hơi thất thần. Lúc họ còn bên nhau, Kỳ Tích thường xuyên tới văn phòng của hắn, hắn đã quen nhìn Kỳ Tích từ góc độ này.

“...Ngồi xuống đi.” Nghiêm Cảnh Hoa dừng lại một chút, bảo vậy.

“Em không ngồi đâu, thầy à, em đưa đơn xin nghỉ cho thầy.” Kỳ Tích định đưa đơn xin nghỉ rồi đi luôn.

Nhưng Nghiêm Cảnh Hoa lạnh lùng nói: “Ngồi xuống đi.”

Hắn có vẻ không định che giấu ý đồ của mình, nhưng lại cũng có vẻ giống như bao giáo viên học sinh khác.

Dù sao vẫn có thân phận thầy trò, sau hai giây giảng co, Kỳ Tích cực chẳng đã ngồi xuống. Cậu nhấp nhồm không yên, uốn tới ẹo lui, nhìn xung quanh.

Thực ra nơi này có rất nhiều dấu vết của Kỳ Tích, ví dụ như cây cảnh đặt bên bệ cửa sổ và bàn làm việc của Nghiêm Cảnh Hoa đều là do Kỳ Tích mang tới, được trồng ở công viên động vật hoang dã nhà Kỳ Tích

mở. Ở đó linh khí dồi dào, cây cỏ mơn mớn xanh tươi.

Còn có vài món đồ trang trí đặt trên bàn làm việc của Nghiêm Cảnh Hoa, như máy tạo ẩm, thùng rác trên bàn, lót chuột gấu trúc, đều là Kỳ Tích mua thêm, tất cả vẫn được giữ lại.

Nhưng Nghiêm Cảnh Hoa không có dũng khí đi tìm kiếm xem những món đồ hân tặng còn ở ký túc của Kỳ Tích hay không.

Văn phòng vốn đã ít người, vừa thấy cậu tới, hai người còn lại cũng lục tục rời đi, lúc này thế mà lại chỉ còn hai người họ. Điều này khiến Kỳ Tích rất khó xử, đã chia tay rồi, cậu muốn tránh mọi nghi ngờ đàm tiếu.

“Cô hỏi anh, sao lâu rồi em không tới nhà, cô ấy đan mũ cho em.” Nghiêm Cảnh Hoa nói. Cô hẳn ở góa đã lâu, trước đây Kỳ Tích thường xuyên cùng hẳn tới nhà thăm, cô rất quý Kỳ Tích, là người chấp nhận Kỳ Tích đầu tiên trong gia đình.

“Thầy à, thầy vẫn chưa nói với người nhà chuyện chúng ta đã chia tay hay sao? Em không tiện tới nhà nữa.” Kỳ Tích hỏi, “Nếu vẫn cứ giấu cô, chỉ khiến cô thất vọng hơn thôi.”

Đó là bởi Nghiêm Cảnh Hoa vẫn luôn tin rằng, họ còn có thể quay lại. Nghiêm Cảnh Hoa chỉ làm chuyện mà hầu như những người trước đều làm, cố gắng đánh thức những ký ức đẹp đẽ trong Kỳ Tích.

Tiếc là, sự thật chứng minh tra ngỗng sẽ không lưu luyến quá khứ.

Nghiêm Cảnh Hoa nhìn cậu nói: “Em định không gọi tên tôi nữa sao? Tôi quen nghe em gọi tiếng “thầy” khi ở trên giường hơn.”

“.....” Kỳ Tích há miệng, nói không nên lời, nghe lời nói trắng trợn của Nghiêm Cảnh Hoa, gò má hơi ửng lên. Dù sao lúc hai người bên nhau, tính cách Nghiêm Cảnh Hoa không giống như trước mặt mọi người.

Cậu ghen nửa buổi, cuối cùng chỉ nặn ra được ba chữ lí nhí: “Em phải đi...”

Nghiêm Cảnh Hoa nhìn biểu hiện của Kỳ Tích, trong lòng vốn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lúc này không nói ra được ngay, hẳn mở sách ra, day day sống mũi, uể oải nói: “Chẳng lẽ em không có trái tim? Hay em chỉ hưởng thụ cảm giác này, nhìn người khác đau khổ vì em, chỉ cần một ánh mắt của em cũng vui vẻ chịu đựng?”

Kỳ Tích ngẩn người ra.

Nghiêm Cảnh Hoa hơi tuyệt vọng, bởi vì quả nhiên Kỳ Tích lại nói lời thoại kinh điển kia ra: “Nhưng đã một năm rồi...”

Lại là câu nói này, giống như lời chú ma quỷ, khiến Nghiêm Cảnh Hoa hết sức muộn phiền, kéo tay Kỳ Tích lại, đè cậu xuống mặt bàn!

Tiếc là không đè nổi.

Nghiêm Cảnh Hoa: “.....”

Nghiêm Cảnh Hoa lại càng tuyệt vọng hơn —— lúc bên nhau thì đẩy một cái cũng ngã, chia tay rồi lại cứng như thép, kéo thế nào cũng không nhúc nhích.

Kỳ Tích khuyên nhủ: “Thầy à, đừng thử nữa, trước thầy đã có rất nhiều người thử rồi, không ai kéo nổi em đâu.”

Dù là thân thể hay là trái tim. Cánh cụt hoàng đế là động vật kiên định như vậy, cậu đã có mục tiêu mới, tuy chưa thành công, nhưng cũng sẽ không dễ dàng thay đổi.

Nghiêm Cảnh Hoa nghe ra nghĩa bóng của cậu, trầm mặc hồi lâu.

Hắn dùng ánh mắt họa lại dáng hình Kỳ Tích, Kỳ Tích có đôi mắt đen láy, càng toát lên vẻ vô tội. Điều này khiến mới đầu hắn hơi thắc mắc, nói là người Hoa mắt đen, thế nhưng quan sát kỹ sẽ thấy là màu nâu chứ không đen tuyền. Trước đây hắn từng hỏi Kỳ Tích, Kỳ Tích cũng trả lời, thực ra cậu không phải người gốc Hoa, quê ở rất xa.

Lại nhìn mái tóc Kỳ Tích, mái tóc xoăn nhẹ. Kỳ Tích không phải kiểu người chăm chút cho vẻ ngoài, nhưng mái tóc lại rất đẹp, cứ cách một thời gian lại xoăn lên, không nhuộm màu, chỉ xoăn nhẹ, hắn còn hỏi cậu làm xoăn thế nào, hình như là tự làm, chỉ là trước giờ Nghiêm Cảnh Hoa chưa từng được chứng kiến cảnh tượng thú vị mà hắn mong chờ: Kỳ Tích vào phòng vệ sinh uốn tóc.

Bởi vậy nên Kỳ Tích có mái tóc xoăn nhẹ nhàng, nhưng cảm giác xoa lên rất dễ chịu, Nghiêm Cảnh Hoa rất thích xoa...

Dưới cái nhìn nghiền ngẫm trong lặng thinh của Nghiêm Cảnh Hoa, Kỳ Tích lui về phía sau một bước, muốn xoay người bỏ đi.

Cậu lùi bước, Nghiêm Cảnh Hoa lại tiến lên một bước, vẻ mặt phức tạp nói: “Em sẽ hối hận thôi.”

Kỳ Tích lập tức nói: “Thầy muốn đánh trượt em à?”

Nghiêm Cảnh Hoa tức đến bật cười. Đúng là một tra nam không có lương tâm.

Nghiêm Cảnh Hoa: “Tôi lại thích tìm đồng nghiệp đánh trượt môn của Đàm Mộng Long hơn.”

Đúng vậy, so đo với sinh viên kia cũng chẳng có gì kì lạ, không phải hắn đã làm như vậy từ trước rồi hay sao.

Kỳ Tích nhìn hắn hai giây, tiếp tục đi ra ngoài, lại nói cậu có nhiều tiền nhiệm rồi, cũng không ít người muốn báo thù cậu.

Nghiêm Cảnh Hoa đi sau lưng cậu, dường như không có mục đích gì, chỉ là trước đây mỗi lần Kỳ Tích tới gặp hắn, lúc cậu đi hắn đều tiễn ra cửa, đồng nghiệp trong văn phòng còn trêu hắn làm vậy là để có thể ngắm cậu lâu hơn.

...

Mới ra hành lang được mấy bước, đầu bên kia có mấy người đi tới.

Nghiêm Cảnh Hoa vừa liếc mắt đã nhận ra được ngay, khê chau mày lại.

Ở giữa rõ ràng là Bạch Thịnh Thu đã xuất ngoại từ trước, ngoài anh ta ra còn có hiệu phó, mấy thầy giáo khoa kỹ thuật môi trường, cũng có ân sư của Bạch Thịnh Thu.

Nghiêm Cảnh Hoa cách Bạch Thịnh Thu một đời, nhưng chuyện âm ỉ giữa anh ta và Kỳ Tích khi đó cũng từng đến tai Nghiêm Cảnh Hoa. Lần này Bạch Thịnh Thu trở về, không biết có liên quan gì tới Kỳ Tích hay không, lại nói, bây giờ mọi người đều là tiền nhiệm...

Mặt đối mặt với nhau, Kỳ Tích dừng bước chân, Nghiêm Cảnh Hoa cũng đứng sau lưng cậu.

Mọi người đi tới trước mặt, Kỳ Tích chào hỏi các thầy giáo, Nghiêm Cảnh Hoa cũng vậy. Chưa nói tới người đứng sau, nhưng người trước tuy không ở bên khoa kỹ thuật môi trường, nhưng có rất nhiều liên hệ.

Cả trường đại học Đông Hải, không ai là không biết tin đồn giữa họ.

Đổi lại là trước đây, nhất định hiệu phó và các thầy giáo sẽ cảm thấy cảnh tượng này rất khó xử, nhưng hôm nay thì đỡ hơn một chút, bởi vì họ thấy Bạch Thịnh Thu được một cô gái xinh đẹp dẫn tới, lúc hỏi quan hệ, tuy rằng Bạch Thịnh Thu không làm rõ, nhưng thái độ mập mờ, xem ra quan hệ không bình thường.

Thậm chí ân sư của Bạch Thịnh Thu còn hơi bất bình, lúc chào hỏi “trôi chảy” nhắc tới, “Ôi Tiểu Nghiêm đó à, giới thiệu với cậu, đây cũng là sinh viên cũ ở trường chúng ta, sinh viên của tôi Bạch Thịnh Thu, mới về nước đã tới tìm thầy giáo mời cơm, haha. Đúng là tuổi trẻ tài cao, thành tích ưu tú, còn tốt nghiệp sớm, trở về là muốn gây dựng sự nghiệp rồi. Có cô bạn gái xinh xắn, lái xe gì ý nhỉ?”

Lời này nói với Nghiêm Cảnh Hoa, nhưng thực ra là muốn nói cho Kỳ Tích nghe.

So đo với sinh viên nghe có vẻ hẹp hòi, nhưng ai bảo thằng nhóc này làm sinh viên ông hài lòng nhất đau lòng bỏ đi chứ. Ngay cả Tiểu Nghiêm cũng bị kích thích không nhẹ.

Lúc Nghiêm Cảnh Hoa và Kỳ Tích bên nhau, Bạch Thịnh Thu đã xuất ngoại lâu rồi, ông cũng không rõ Bạch Thịnh Thu có biết quan hệ giữa họ không, hai người nhìn nhau chào hỏi.

Lúc tia lửa tóe lên, trực giác Nghiêm Cảnh Hoa cảm thấy Bạch Thịnh Thu đã biết chuyện. Nhưng theo lời thầy của anh ta, giờ Bạch Thịnh Thu đã có bạn gái, bỏ đi hai năm, anh ta phải cảm thấy dễ chịu hơn rồi chứ.

Nghiêm Cảnh Hoa mờ mịt, hắn không biết liệu thời gian có thể khiến mình thay đổi không, nhưng ít nhất hiện tại hắn không muốn, thậm chí theo bản năng tới gần Kỳ Tích hơn, đặt tay lên vai Kỳ Tích mỉm cười nói: “Thật vậy à, thế thì chúc mừng nhé, cũng chúc sự nghiệp của cậu suôn sẻ.”

Thật buồn cười, sống đến tận bây giờ, người khiến hắn lúng túng nhất chính là Kỳ Tích, nhưng hắn lại không muốn thấy Kỳ Tích phải lúng túng.

Thấy cảnh này, vẻ mặt mỗi người một khác, họ cũng không rõ liệu Nghiêm Cảnh Hoa có quay lại với Kỳ Tích hay không, nhất là ân sư của Bạch Thịnh Thu, nếu họ thật sự quay lại thì lúng túng rồi đây.

— Ông cũng không định gây hấn với đồng nghiệp, không ngờ Nghiêm Cảnh Hoa vốn là tiền nhiệm lại có thể làm như vậy.

Ánh mắt Bạch Thịnh Thu dừng trên tay Nghiêm Cảnh Hoa, chỉ dừng một lúc, rồi hờ hững dời tầm mắt, không mang theo chút tình cảm nào nói rằng: “Cảm ơn.”

Nhưng Kỳ Tích không hề cảm kích, thực tế cậu không thấy lúng túng một chút nào, tiền nhiệm chẳng có quan hệ gì với cậu, hướng hồ là tiền nhiệm mới nhậm chức.

Kỳ Tích chỉ sợ Nghiêm Cảnh Hoa làm vậy sẽ khiến người ta hiểu lầm, tránh ra một bước bảo rằng: “Thầy à, nếu đơn xin nghỉ phép không có vấn đề gì thì em đi trước, em còn phải đi xem trận bóng.”

Dứt lời cậu hơi cúi người chào các thầy giáo khác rồi đi luôn, qua bước chân có thể thấy được vẻ ung dung. Đàm Mộng Long vào đội bóng của trường, hôm nay sẽ ra sân.

Nghiêm Cảnh Hoa chăm chú dõi theo bóng lưng cậu, khóe miệng nhếch lên thành một đường cong gượng gạo, dường như lý trí cảm nhận được nguy cơ tiềm tàng.

7. Chương 7: “có Đôi Khi Thời Gian Không Thể Xóa Nhòa Mọi Thứ.”

Lúc cánh cụt hoàng đế tìm phối ngẫu, sẽ dang đôi cánh, quay xung quanh đối tượng theo đuổi, đây là vũ đạo đặc biệt của chúng nó.

— (Nhật ký nuôi dưỡng cánh cụt hoàng đế)

— —

Lúc Kỳ Tích tới sân bóng, trận bóng đã bắt đầu rồi, cậu lững thững đi tới bên sân, cảm thấy có rất nhiều người đang nhìn mình.

Cũng không có gì kỳ lạ, cậu cũng được xem như là nhân vật nổi tiếng ở đại học Đông Hải rồi mà, thường xuyên có người chỉ chỉ trỏ trỏ, nghị luận trước mặt sau lưng.

Nhưng Kỳ Tích nhanh chóng phát hiện ra, bữa nay bị chú ý như vậy là bởi bên cạnh sân có một đám người ngồi.

Lý Vực và đám anh em của hắn cũng đang ngồi ở bên kia sân xem trận đấu.

Bọn họ cũng nhìn thấy Kỳ Tích, cả đám người từ từ nhìn sang, có người vội vã giữ lấy Lý Vực, sợ hắn ta xông lên.

— Bọn họ không biết, trước đó Lý Vực từng nổi khùng một trận.

Kỳ Tích nhìn bố trí hiện trường, lúc này mới hiểu ra, cậu chỉ mãi chú ý tới Đàm Mộng Long, nên không để ý đội đối thủ, một người bạn của Lý Vực ở đội đối thủ, nên hôm nay họ mới tới.

Kỳ Tích không học kỹ thuật môi trường, cũng không cùng khóa với bên kia, nhưng mọi người bên khoa kỹ thuật môi trường đều lặng lẽ nhường chỗ cho cậu, trong lòng không khỏi ôm tâm lý hóng xem trò vui.

Đây là chưa kể hôm nay có người nhìn thấy học trưởng Bạch Thịnh Thu, anh ấy về nước rồi, hình như còn có bạn gái rồi nữa cơ. Không được thấy chiến trường cầu huyết của học trưởng Bạch, nhưng vẫn còn Lý thiếu gia, cũng có vẻ đặc sắc đáo để, toàn là mấy người cục súc mà.

Lý Vực ngồi ở khán đài bên cạnh, vẻ mặt bình tĩnh, một lúc sau lạnh lùng dặn dò: “Trận đấu lần này nhất định phải thắng.”

Người bạn tròn tròn mắt, cũng rõ là phiền lòng, “Thắng kiểu gì, ông không biết tỉ lệ thắng trận này thấp lắm à, hay là ông lên đi?”

Lý Vực: “.....”

Lý Vực tức chết đi được.

Kỳ Tích ở bên kia còn đang mải nghĩ ngợi, bởi vì gặp mấy tiền nhiệm của cậu mà Đàm Mộng Long không còn mở lòng nữa, hôm nay Lý Vực lại ngồi ở đây, chẳng phải càng khiến người ta thấy ghét hay sao.

Nhưng cậu không thể ở tại chỗ quăng Lý Vực ra xa vạn dặm, suy nghĩ một chút, đứng lên đổi vị trí với người ngồi ở trong góc, như vậy cách Lý Vực xa hơn.

Lý Vực nổi óa: “Ấu trĩ, là học sinh tiểu học à? Chia tay rồi còn ngồi cách xa như vậy!”

Hắn đẩy đám bạn mình, có người cản hắn lại, hắn liền nói: “Hôm nay nhất định tôi phải qua đó, ai dám ngăn tôi thì sau này đừng hòng làm bạn nữa!!”

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng nhìn hắn đi ra, trong lòng điên cuồng phỉ nhổ, ông mới là học sinh tiểu học ý!!!

Nhất thời, mọi người trên khán đài không còn tâm trạng đâu để xem trận đấu nữa, đều nhìn chòng chọc Lý Vực.

Trên sân bóng, Đàm Mộng Long cũng bực cả mình, cứ mỗi lần hắn lại động lòng với Kỳ Tích, cái đám tiền nhiệm này lại lòi ra, khiến hắn bực mình mất tập trung.

Hắn không muốn giật tóc găng co với mấy người này, càng không muốn trở nên giống như bọn họ.

Lại nói đến dân tình hóng hớt, hình tượng của Kỳ Tích trong lòng mọi người cũng có chút khác biệt, nhưng dựa theo vẻ ngoài của cậu, trong lòng mọi người cậu thuộc kiểu đáng yêu, không có khả năng đánh đấm.

Giống như lần trước Kỳ Tích chơi bóng rổ khiến Đàm Mộng Long phải kinh ngạc, lúc này dưới ánh mắt của mọi người, Lý Vực lao phăng phăng về phía Kỳ Tích, có thể dùng bốn chữ “hùng hùng hổ hổ” để hình dung.

Lúc đi ngang qua, mọi người vội vã né tránh.

Mà Kỳ Tích ấy hả, cậu không tránh được, nhưng dưới ánh mắt mong chờ của mọi người, cậu vịn tay lên mép khán đài, nhanh nhẹn bò lên, nhón chân leo lên vài bước, cũng không rõ tay vịn vào đâu, cả người lao thoăn thoắt lên đỉnh khán đài cao ngang tầng hai một căn nhà.

Tất cả mọi người: “!!!!”

Mọi người ồ lên, còn ầm hơn cả khi bóng ném vào rổ. Không ai ngờ Kỳ Tích còn có khả năng này.

Lý Vực: “.....”

Lý Vực đứng ở dưới ngẩng đầu lên nhìn, mặt mũi tái mét, dù có cho hắn cái thang, chưa chắc hắn đã leo lên được.

Kỳ Tích ngồi ở mép, hai chân đong đưa trên không, cảm thấy xem ở góc độ này cũng được lắm, dù sao với thị lực của cậu vẫn có thể thấy rõ.

Lý Vực cũng không xụ mặt nữa, hô to, “Em xuống đi” — lại nói, với hiểu biết của hắn về Kỳ Tích, nếu hắn gọi, Kỳ Tích sẽ không nói “Anh tới đây”, mà có khi còn kiếm hòn đá đập mình.

Lý Vực khựng lại một lúc, giận dữ bỏ khỏi sân đấu.

Dân tình hóng hớt: Ồ —

...

Mà Kỳ Tích, cậu ngồi một mình trên đỉnh khán đài, ủng hộ cổ vũ.

Có thể nói số người tới xem trận đấu ngày hôm nay đông nhất, ở lại lâu nhất, không chỉ vì Kỳ Tích theo đuổi bạn trai thế nào, mà tất cả mọi người đều quan tâm, lát nữa Kỳ Tích sẽ xuống kiểu gì. Ngoài trận bóng ra, tất cả mọi người đều mất tập trung chú ý tới Kỳ Tích.

Lúc này trên diễn đàn cũng đã có topic, bởi vậy nên giữa chừng mọi người không ngừng tới xem. Thầm nghĩ, tra nam có tài gói.

Các đồng đội đều nháy mắt với Đàm Mộng Long, trêu chọc hắn.

Sắc mặt Đàm Mộng Long cũng dần dịu lại, thậm chí còn ném một quả bóng vào rổ, lúc thấy Kỳ Tích ở trên cao hô tên mình hoan hô thì không nhận được bật cười vì động tác của đối phương.

Lý Vực phẩy tay bỏ đi ở đằng xa xa trông thấy cảnh tượng này, trong lòng rất xót xa. Hắn hoàn toàn hiểu được cảm giác của Đàm Mộng Long bây giờ, lúc hắn còn là nhân vật chính, do tính cách mà còn lằng lằng hả hê hơn Đàm Mộng Long nhiều.

Ở bên Kỳ Tích quá vui vẻ, cậu thẳng thắn, đáng yêu, có nhiều suy nghĩ lạ lùng, nói đi Nam Cực là đi Nam Cực, khiến người ta có cảm giác dường như mình làm gì cũng có thể vui vẻ, không cần để ý bất cứ rào cản nào...

Lý Vực chìm đắm trong cảm giác đó, đây mới là lý do vì sao hắn muốn giành lại Kỳ Tích. Các bạn đều cho rằng hắn không cam lòng vì bị đá, còn khuyên nhủ hắn đó là một tên cặn bã thôi, nhưng hắn lại mê muội những tháng ngày hòa hợp đó.

Lúc Lý Vực hoàn hồn lại, quả bông lông ngực đã bị hắn bóp dẹt, hắn cuống lên, cẩn thận kiểm tra, sau khi xác nhận nó không hề hấn gì, mới thở phào một hơi.

Ngay sau đó ánh mắt Lý Vực trầm xuống.

Có đôi khi thời gian không thể xóa nhòa mọi thứ, ngược lại càng khiến hắn.. không cam lòng.

...

Tiếng còi chung cuộc vang lên, trận thi đấu kết thúc, không có gì ngạc nhiên khi đội kỹ thuật môi trường giành chiến thắng.

Đàm Mộng Long nhể nhại mồ hôi, hết trận đấu mỗi thành viên trong đội đều có hậu cần đưa nước tới, chỉ còn lại mình hắn, đương nhiên vì mọi người đều biết tra nam sẽ tới đưa nước.

Cũng đúng lúc này, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Kỳ Tích mượn lực nhảy vài ba bước từ trên đỉnh khán đài xuống, vũng vàng tiếp đất, nhận được rất nhiều tiếng hô ngạc nhiên, sau đó thông thả lấy nước, bánh gato, đồ ăn vặt từ trong balo ra, nhiều đến mức khiến người ta nghi ngờ balo của cậu có phải túi thần kỳ hay không.

Nước cho Đàm Mộng Long, bánh gato đưa cho các thành viên khác trong đội, trước giờ những lúc như này cậu rất chu đáo.

Tuy rằng mọi người đều đã xem topic về tra nam số một trong trường, thế nhưng họ vẫn rất hồ hởi chào đón trước bánh gato Kỳ Tích mang tới. Ai có thể chống cự bánh gato của nhà hàng Giai Giai chứ.

Thậm chí bọn họ còn thăm nghĩ: “Nhà hàng Giai Giai còn bán bánh gato nữa cơ à?”

Bao bì này rõ ràng của nhà hàng Giai Giai, nhưng chưa ai từng được ăn bánh gato từ nhà hàng Giai Giai, lúc nếm thử mùi vị không ai cảm thấy đây là hàng nhái, hương vị rất thơm ngon.

Đây là Kỳ Tích bảo đầu bếp trong nhà hàng làm riêng, đương nhiên không thấy được ở nơi khác, cậu đặt làm riêng theo khẩu vị của Đàm Mộng Long, lúc này rất mong đợi nhìn Đàm Mộng Long ăn thử, “Có ngon không? Có ngon không?”

Đàm Mộng Long buồn cười nhìn Kỳ Tích, phát hiện lúc Kỳ Tích cuống lên như có cái đuôi vô hình đang vẫy, còn xoay quanh người mình, cầu quan tâm 360 độ.

Đáng yêu quá.

“....Ngon lắm.” Đàm Mộng Long muốn dè dặt một chút, chỉ nói ra hai chữ.

Nhưng đó chỉ là hân nhĩ thôi, người bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ kia của hắn, trong lòng biết chắc, tiêu rồi, sợ là không chống đỡ được bao lâu nữa.

Kỳ Tích xoay quanh người Đàm Mộng Long, vuốt phẳng đồng phục thể thao của hắn, hoặc là phủ bụi trên vạt áo, mãi mê quên trời quên đất, “Ăn thêm hoa quả đi.”

Đây cũng là hoa quả nhà trồng, linh khí dồi dào, vị ngọt lịm, còn được cắt thành miếng, có thể nói vô cùng chu đáo.

Kỳ Tích còn muốn chu đáo hơn chút đồ ăn vào miệng Đàm Mộng Long, nhưng tiếc là Đàm Mộng Long không cho.

Các đồng đội của Đàm Mộng Long thì chẳng hiểu nổi.

Phải nói mọi người ở đây đều là trai thẳng, nhưng có chuyện này mọi người đã thảo luận với nhau từ trước, nếu thật sự có một người như Kỳ Tích, hầu hạ mọi việc chu toàn, đưa đồ tốt nhất tới trước mặt bạn, bạn có thể không động tâm một chút nào sao?

Hâm mộ quá đi à...

Nếu có em gái theo đuổi mình như vậy thì tốt biết chừng nào!

..

Lúc này đây, dù là Nghiêm Cảnh Hoa ở trong lớp học, hay là Lý Vực ở một góc trong trường, đều đang theo dõi topic trực tiếp trên diễn đàn, có người chụp được bức ảnh Kỳ Tích đưa bánh gato tới cho Đàm Mộng Long.

Ngọt ngào thiết á, chỉ một buổi thi đấu nhỏ thôi mà cũng coi như là chuyện lớn lao lắm. Các sinh viên trong topic vừa mắng tra nam lại điên cuồng tag bạn trai, bạn gái mình vào, để họ học hỏi tinh thần của người ta.

Nghiêm Cảnh Hoa nhìn chòng chọc bức ảnh hồi lâu, sau một hồi trầm ngâm, từ tốn cất điện thoại đi.

“Tra nam chết bầm!!” Lý Vực lầu bầu mắng cả buổi, hoàn toàn suy sụp, hậm hực gửi tin nhắn cho người bạn ở ngoài trường: Người anh em, giúp tôi một chuyện...

8. Chương 8: “đây Là Căn Phòng Anh Dành Riêng Cho Em, Có Thích Không.”

Cánh cụt hoàng đế được nuôi trong vườn thú, nhất là cánh cụt hoàng đế gặp khó khăn từ khi ấp trứng, đều có tình cảm sâu sắc với nhân viên chăn nuôi, dễ dàng tiếp nhận khách tham quan, có quan hệ thân thiết với con người, cũng dễ dàng thích ứng với hoàn cảnh nhân công nhất.

—— (Nhật ký nuôi dưỡng cánh cụt hoàng đế)

——

Lý Vực có một ước mơ vĩ đại, ấy là nhốt Kỳ Tích lại đến khi nào cậu nghe lời mới thôi!!

Bây giờ hắn đang cố gắng phấn đấu đạt được mục tiêu này.

Thế nhưng có quá nhiều người chú ý tới Kỳ Tích, Lý Vực cũng biết (cũng từng lĩnh hội) vũ lực của Kỳ Tích, bởi vậy nên hắn không dám ra tay với chính bản thân Kỳ Tích.

Thấy bây giờ Kỳ Tích chỉ chú ý tới Đàm Mộng Long, Lý Vực bèn quyết định bắt tay từ chỗ Đàm Mộng Long.

Lý Vực chuẩn bị rất nhiều, sáng sớm hôm ấy, Kỳ Tích còn chưa tới tìm Đàm Mộng Long lấy lòng, Đàm Mộng Long đã được gọi tới văn phòng của giáo sư.

Ở bên kia, “không hiểu sao” Kỳ Tích gặp rất nhiều chuyện vướng chân.

Văn phòng của giáo sư ngoài Đàm Mộng Long ra còn có một sinh viên khác, chắc cũng là bạn cùng khoa. Họ đều được giáo sư gọi tới trao đổi, muốn họ tham gia một cuộc thi.

Thực ra Đàm Mộng Long cũng không hiểu sao lại gọi hắn tới từ sớm như vậy, có lẽ giáo sư còn bận chuyện khác, chỉ có thời gian vào lúc này.

Sau khi trao đổi xong, cũng đã trễ, hắn nói mấy câu với người bạn kia, sau này mọi người sẽ là đồng đội của nhau, cùng khoa lại cùng tuổi, cho nên đôi phương mời ra ngoài đi ăn, hắn liền nhận lời.

Lúc ăn người kia lại gặp một người bạn, gia nhập cùng, ở nhà ăn vừa ăn vừa nói chuyện.

Giữa chừng Đàm Mộng Long đi lấy nước trái cây, còn bị hỏi thăm cảm giác được Kỳ Tích theo đuổi thế nào —— không nghi ngờ chút nào, hắn đã quen rồi. Cũng may sau khi hắn tỏ vẻ khó chịu, đối phương

cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Đến khi rời khỏi nhà ăn, Đàm Mộng Long cảm thấy bước chân càng ngày càng yếu ớt, có cảm giác choáng váng, “Đột nhiên tôi thấy khó chịu trong người, liệu có phải do đồ ăn ban nãy không, mọi người không sao chứ?”

Hai người khác đều không hiểu gì, “Không sao, cậu sao vậy?”

Đàm Mộng Long đỡ tường, muốn nói nhưng lại không nói ra được, cảm giác choáng váng càng ngày càng nặng nề.

“Tới phòng y tế xem thế nào đi, có khi bị ngộ độc thức ăn đấy.” Người bạn nói, “Để tôi dìu cậu ấy đi cho, lát nữa cậu có tiết mà.”

Người bạn nhìn một chút, vẻ mặt sầu muộn, “Ngộ độc thức ăn à? Thế được rồi, tôi đi nói với bạn cùng phòng cậu ấy một tiếng.”

Mới đầu Đàm Mộng Long còn có thể tự mình đi được vài bước, sau đó váng vất, ngất lịm.

....

Lý Vực gặp Nghiêm Cảnh Hoa ở dưới tầng, hai người đều dừng bước, Lý Vực ngoài cười nhưng trong không cười, “Thầy Nghiêm.”

Nghiêm Cảnh Hoa nhìn vào đôi mắt hắn, “Không ngờ cậu còn có giao tình với thầy Kim.”

Thầy Kim chính là người ban nãy gọi Đàm Mộng Long đi, cùng một khoa với Nghiêm Cảnh Hoa, đương nhiên họ quen biết nhau.

Trái tim Lý Vực đập thịch, dạ máu, cái tên quỷ này, đừng bảo đánh hơi thấy gì rồi đấy nhé. Nhưng hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, chắc không sao đâu, hắn đã sắp xếp ổn thỏa đâu ra đấy rồi, không phải lo bị người ta phát hiện ra thì sẽ không đạt được mục đích cuối cùng.

Lý Vực vờ như không để tâm, “Haha, cũng tạm tạm.”

Nghiêm Cảnh Hoa nhìn từ trên xuống dưới một lượt, cũng không nói lời nào, nhìn đến mức Lý Vực sợ hãi, sau đó không nói lời nào xoay người bỏ đi.

Lý Vực đứng tại chỗ một lúc, suýt chút nữa vã mồ hôi: “Móa! Hù chết ông đây.”

....

Lúc Kỳ Tích nhận được điện thoại của Lý Vực, phản ứng đầu tiên là muốn cúp máy, cậu đang bận chuyện khác.

Kỳ Tích không liên lạc được với Đàm Mộng Long, hỏi bạn cùng phòng hắn ta thì nghe đâu là ăn cơm xong khó chịu trong người, được đưa tới phòng y tế, nhưng họ tới phòng y tế thì không thấy ai, có lẽ đã chuyển tới bệnh viện, họ đang nói không biết liệu có nghiêm trọng không, liệu có nên báo với nhân viên phụ đạo hay không.

Đúng lúc này, Lý Vực lại gọi điện thoại tới cho cậu, “Đừng cúp máy, cúp máy rồi em tìm Đàm Mộng Long kiểu gì?”

“Anh có ý gì hả?” Kỳ Tích cảnh giác hỏi.

Lý Vực cười khà khà, cười đến rõ là đều cáng, “Em tới chỗ này, anh nói cho em biết. Em yên tâm, có pháp luật xã hội anh không làm gì được đâu, dù là với em hay là với người khác.”

Nhưng hắn càng nói vậy, càng khiến người ta cảm thấy bất an, đâu chỉ tổn thương thân thể mới là tổn thương. Kỳ Tích từng qua lại với Lý Vực, cậu quá rõ Lý Vực xử lý người ta thế nào.

Sắc mặt Kỳ Tích sa sầm xuống, “Anh gửi địa chỉ cho tôi đi.”

Lúc này đây, trong lòng Kỳ Tích đã có tính toán.

Lý Vực nhắm vào cậu, hắn khống chế Đàm Mộng Long, mục đích đơn giản chỉ là cậu. Cánh cụt hoàng đế bọn họ có gì mà phải sợ chứ, trước mắt nghe theo Lý Vực, đợi Đàm Mộng Long không sao rồi, cậu đập gãy chân Lý Vực lần nữa...

Bởi vậy nên cậu cũng không định tìm cách dạy dỗ hay là gọi cảnh sát, làm vậy rồi anh đánh Lý Vực kiểu gì chứ.

Mà Lý Vực thấy Kỳ Tích hết cách đối phó, lại phần khích muốn cười rú lên, sau khi báo địa chỉ cũng không quên nhắc nhở Kỳ Tích, “Đạo này anh mới kết bạn với mấy người mạnh lắm đấy.”

Kỳ Tích không nói lời nào cúp điện thoại, đi về phía Lý Vực nói.

....

“Đàm Mộng Long đâu?” Kỳ Tích vừa thấy Lý Vực thì hỏi như vậy.

Lý Vực nén giận trong lòng, nụ cười trên mặt cũng không còn nữa, lạnh lùng nói: “Cậu ta không sao, với tiền đề là em phải ngoan ngoãn nghe lời anh.”

Kỳ Tích: “.....”

Lý Vực cầm dây thừng đi ra, dưới sự bảo vệ của vệ sĩ, từ từ tới gần Kỳ Tích.

Kỳ Tích khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn ta, cảm thấy chắc đầu óc hắn ta có vấn đề rồi.

Lý Vực thấy Kỳ Tích không phản kháng gì thì hí hửng lắm, cầm dây thừng trói cậu thật đẹp, sau đó lại không nỡ lòng vuốt ve gò má cậu, “Có đau không?”

Kỳ Tích không thèm nhìn hắn, không để ý tới.

Lý Vực không nhịn được cười mà dùng sức véo má cậu, lúc này Kỳ Tích mới trừng mắt lại, hắn cúi đầu, dựa vào vai Kỳ Tích, lầm bầm: “Em có biết đau không...”

Sau đó, dưới ánh nhìn chăm chú của Kỳ Tích, hắn bật cười ha hả, “Yên tâm đi, anh sẽ cho người đưa Đàm Mộng Long trở về.” Chỉ biến mất trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, Đàm Mộng Long không biết chuyện gì đã xảy ra, những người khác cũng không biết.

Các vệ sĩ bị ép nhìn cảnh tượng tình cảm này, đều im lặng không nói gì.

Mãi đến khi Lý Vực dặn dò: “Đưa hộp quà ra.”

Nói là hộp quà, không bằng nói là một chiếc hòm, đây là hắn chuẩn bị cho Kỳ Tích. Hắn muốn coi Kỳ Tích là quà sinh nhật muộn của mình, bởi vậy nên còn cố ý mua một căn nhà, coi như là nơi đựng món quà.

Lý Vực bế Kỳ Tích vào hộp quà, mỉm cười với cậu, đóng chiếc hộp lại. Tự mình gói quà, lại tự mình mở ra, không phải thú vị lắm hay sao.

...

Lý Vực còn tranh thủ tới trường học quét thẻ, lộ diện, lúc này mới huyết sáo quay về nhà mới của mình, mở hộp quà ra.

Thực ra hắn muốn mở quà luôn, nhưng hắn cũng muốn cho Kỳ Tích biết cảm giác phải chờ đợi, tự treo khẩu vị của mình, thành thử dặn dò người ta đưa Đàm Mộng Long tới bệnh viện, rồi đi xe về nhà.

Hộp quà to bự đặt trong phòng khách, Lý Vực hạnh phúc nằm bò trên chiếc hộp một lúc, lúc bấy giờ mới hí hửng mở nắp hộp ra.

“Đậu má cái bỏ mịa gì đây!!!” Lý Vực gào lên chữ.

Trong hộp quà màu hồng phấn của hắn, có một chàng trai cao mét tám năm đó, ngũ quan hợp lại trông rất ngửa đòn —— chính là Đàm Mộng Long.

Vì tiếng gào rú xé trời kia mà Đàm Mộng Long cũng từ từ mở mắt, hơi chóng mặt bò dậy, bấy giờ hắn đã đỡ hơn lúc vừa mới ngất xỉu, “Đây là đâu vậy?”

Hắn ghét bỏ nhìn Lý Vực, dù sao cũng không phải ngày đầu tiên hắn thấy ghét hắn ta.

Lý Vực giương mắt dò dẫm nhìn, tức muốn bể phổi, “Sao mày lại ở đây? Vợ tao đâu? Sao lại là mày chứ, trông thấy gớm! Cái củ lạc gì vậy, ai thả mày vào, này, tao đang hỏi mày đấy, mày vào kiểu gì thế? Còn nhìn nữa, nhìn cái méo gì, mày tưởng tao muốn mày ở đây à?”

Hắn nhanh chóng nghĩ xem rốt cuộc xảy ra vấn đề ở đâu, ai ra tay chứ, còn làm hắn phát gớm. Người đầu tiên hắn nghĩ tới là Nghiêm Cảnh Hoa, bộ mặt nham hiểm của tên kia chực hiện lên trong đầu.

Đàm Mộng Long thì thẳng thắn hơn nhiều, hắn gằn từng chữ: “DMM!!”

Sau đó giáng một quyền xuống.

...

Đây là căn phòng lớn chừng hai trăm mét vuông, chỉ trang trí đơn giản, mà ở chính giữa lại càng đơn sơ hơn, có một căn phòng trong suốt bị cách ra, bên trong chỉ có phương tiện để tắm và ngủ.

Cánh cửa lại càng thú vị hơn, đây là một cánh cửa không thể mở ra từ bên trong, chỉ có thể mở từ bên ngoài, hoặc trong tay có thiết bị điều khiển từ xa.

Toàn bộ không gian thoát nhìn có vẻ rộng rãi, nhưng lại khiến người ta có cảm giác ngột ngạt, bởi vì mục đích thiết kế nó là để giam cầm.

Bạch Thịnh Thu mở chiếc hộp ra.

Kỳ Tích đang chán muốn chết ngồi trong đó, nói thật là bởi vì ngồi lâu, ban nãy cậu còn đánh một giấc. Nhưng cậu không thể ngủ, vừa ngẩng đầu lên thì trông thấy Bạch Thịnh Thu.

Kỳ Tích lộ hẳn người ra, không tự chủ mà quan sát quanh căn phòng kính này, mà không, với mức độ kiên cố này hẳn không phải kính bình thường.

Bạch Thịnh Thu khẽ mỉm cười, cất lời sâu xa: “Đã lâu không gặp, Kỳ Tích.”

Mãi đến bây giờ, hẳn mới chính thức chào hỏi người yêu cũ đã lâu không gặp này, có trời mới biết hẳn đã kiếm chế bao lâu rồi.

Tình cảm đang trào dâng mãnh liệt trong lòng hẳn, hết sức sống động, trong đó còn xen lẫn một chút lo lắng, bị hẳn cố gắng đè nén xuống. Hẳn cũng không muốn đi tới bước đường cùng, nhưng hẳn chỉ có thể làm như vậy, không phải sao?

Có thể hơi quá tay, nhưng bây giờ, chỉ làm vậy mới có thể khóa lấp được chỗ trống trong lòng hẳn, hẳn không thể chịu được những tháng ngày không được nhìn thấy Kỳ Tích. Hẳn muốn mỗi giờ mỗi phút đều được nhìn thấy cậu, bất kể Kỳ Tích đang làm gì.

Hẳn biết, người bình thường nhất định sẽ thấy lúng túng, sợ hãi, cảm giác chuyện riêng tư bị phơi bày lồ lộ ngay trước mặt người khác, không dễ chịu một chút nào..

Nhưng sau đó, rồi sẽ khuất phục, sẽ nhận sai.

Hẳn cũng biết, Kỳ Tích phải bị đối xử như vậy, nếu không sẽ mãi mãi không thay đổi. Tất cả những điều này đều là để cuối cùng họ có thể được ở bên nhau, vì ngày này mà hẳn đã phải trần trở rất lâu rồi.

Bạch Thịnh Thu thấy Kỳ Tích từ từ di chuyển bước chân, đưa lưng về phía mình, nhìn những món đồ gia dụng đơn giản, không hề che giấu tính năng của nó, khẽ hỏi: “Đây là căn phòng anh chuẩn bị riêng cho em, có thích không?”

Bóng người Kỳ Tích khẽ run lên, nắm đầm dần dần siết chặt lại.

Được rồi, không sao, tất cả đều nằm trong dự liệu của hẳn. Bạch Thịnh Thu nở nụ cười phức tạp.

Một giây sau, Kỳ Tích từ từ xoay người lại, vành mắt ửng đỏ, nghẹn ngào chân thành nói: “Cảm ơn anh, em thích lắm!!!”

Bạch Thịnh Thu: “.....?”

9. Chương 9: “vừa Nhìn Kiểu Tóc Này Là Biết Rồi, Anh Là Anh Trai Của Kỳ Tích Đúng Không A!!”

Cánh cụt hoàng đế là loài chim có hình thể lớn nhất trong số các loài chim cánh cụt, nhưng bất kể là loài chim cánh cụt nào, thì tỉ lệ ấp trứng thành công và chim non tồn tại đều rất thấp, bởi vì chúng sinh sống ở trong khu vực có hoàn cảnh rất khắc nghiệt.

Còn trứng ấp nhân công lại càng thấp hơn, nhất là ở những khu vực có vĩ độ thấp.

—— (Năm ấy tui mở vườn bách thú)

Sao lại có người đối mặt với đãi ngộ như vậy, lại lộ vẻ mặt thế kia chứ? Dưới sự bất ngờ không kịp chuẩn bị, Bạch Thịnh Thu không thể nào tin được.

Bạch Thịnh Thu quan sát kỹ biểu hiện của Kỳ Tích, với hiểu biết của hần về Kỳ Tích mà cũng phải cho rằng đây là cảm xúc thật sự của cậu.

Mà Kỳ Tích thì nhìn quanh nơi này, một cảm giác quen thuộc đập vào mặt, toàn bộ cách bày trí của Bạch Thịnh Thu mang lại cảm giác hết sức thân thiết, có cảm giác quay trở về thời thơ ấu.

—— Phải nói lại, Kỳ Tích từng giải thích với Đàm Mộng Long, sở dĩ cậu tên là Kỳ Tích, bởi sự ra đời của cậu đã là một Kỳ Tích.

Nói cụ thể hơn thì, cậu không sinh ra ở Nam Cực, mà ở vườn thú Linh Hữu ở thành phố Đông Hải!

Với vĩ độ của thành phố Đông Hải mà nói, có thể ấp nở được trứng cánh cụt hoàng đế đúng là một kỳ tích. Mà người ấp, chăn nuôi.. à không dưỡng dục cậu, dẫn dắt cậu tu luyện thành tinh, chính là hai người cha nuôi.

Sau khi nở ra, có một thời gian rất dài Kỳ Tích ở trong khu triển lãm cực địa của vườn thú. Khu triển lãm có bức tường kính trong suốt, phục vụ cho du khách tham quan. Sau khi lớn lên, Kỳ Tích tu luyện đạt thành tựu rồi khỏi khu triển lãm cực địa, cũng không ở trong đó nữa.

Bởi vậy nên mấy cái cảm giác xấu hổ, oán giận vì sự riêng tư bị phơi bày vốn không tồn tại, Kỳ Tích ở đây có thể cảm nhận được thời ấu thơ, thậm chí còn có cảm giác an toàn!

Bình thường Kỳ Tích sẽ không giao lưu với tiền nhiệm, nhưng không nghi ngờ gì, hành động của Bạch Thịnh Thu đã chạm vào trái tim cậu, khiến cậu không thể lạnh lùng đối mặt với Bạch Thịnh Thu nữa.

Đối với người mang giấc mộng thuở ấu thơ tới cho mình ôn lại, sao còn có thể “lòng ngổng như sắt” chứ?!!

Đây là món quà tốt đẹp nhất mà Kỳ Tích được nhận!!

Nhất là khi ở đây còn có một chiếc tủ lạnh rất to —— để chứa đầy đồ ăn —— Kỳ Tích lại càng thêm hưng phấn.

Cậu không kiềm chế được, cảm động tiến lên nắm tay Bạch Thịnh Thu, sau đó nhảy lên nằm úp sấp trên giường, lộ vẻ mặt sung sướng.

Bạch Thịnh Thu: “.....”

Không thể ngờ tới, thứ mà hắn mong đợi đã lâu, sau hành động này lại dễ dàng có được. Đúng vậy, tuy rằng kết cục trong tưởng tượng của hắn là vậy, nhưng Kỳ Tích sẽ không dễ dàng thay đổi như thế...

Nhưng với tư tưởng kỳ diệu của Kỳ Tích, có thể cậu cố ý làm vậy, để tiêu diệt chính bản thân mình.

Xét theo logic như vậy mới khả thi nhất.

Bạch Thịnh Thu từ từ dần nổi kinh ngạc trong lòng xuống, hồ hững nói: “Nếu em thích thì không còn gì tốt hơn.”

Dứt lời, Bạch Thịnh Thu ra ngoài, cách bức tường trong suốt gọi mấy cú điện thoại, nhưng đôi mắt vẫn luôn nhìn đắm đắm về phía Kỳ Tích.

Kỳ Tích cũng không để ý tới ánh mắt của hắn, mà rất thản nhiên dựa vào giường, thậm chí còn gãi bụng, áo bị kéo lên, lộ ra cái bụng trắng mịn.

Buổi tối, Bạch Thịnh Thu từ chối lời mời đi ăn của em họ, tự mình xuống bếp, chiên một đĩa cá khô, hai đĩa rau. Trước đây lúc ở bên Kỳ Tích hắn còn không biết nấu ăn, phải đến khi ra nước ngoài du học mới học được, hắn vẫn còn nhớ Kỳ Tích thích ăn món gì.

“Kỳ Tích, chúng ta ăn đi.” Bạch Thịnh Thu rất thích dùng từ “chúng ta”.

Kỳ Tích vừa ngủ dưới ánh nhìn chòng chọc của hắn, cậu ngủ rất say, dường như không thêm để ý mình bị nhốt, cũng không lo lắng mình mất tích sẽ mang tới bao nhiêu rắc rối cho người khác.

Bạch Thịnh Thu phải khen ngợi cậu có thể giả vờ đến mức này, trong lòng suy đoán với tính tình của Kỳ Tích, có lẽ sẽ giận rất lâu.

“Thơm thế.” Đôi mắt Kỳ Tích sáng lấp lánh, nói với Bạch Thịnh Thu, “Để em biểu diễn cho anh xem, tiếp cá bằng miệng chuẩn 100%.”

Bạch Thịnh Thu: “???”

Kỳ Tích: “Anh ném đi, anh ném con cá khô này đi.”

Bạch Thịnh Thu chần chờ một lúc, vẫn ném con cá ra ngoài, hắn cảm thấy làm vậy không có gì nguy hiểm.

Trông thấy con cá được ném ra, Kỳ Tích nhanh chóng nhảy lên, không cần đưa tay ra, ngửa mặt há to miệng ngậm lấy con cá, cũng nhanh chóng nhai xong, phát ra tiếng giòn rụm, lấy làm khen ngợi.

Kỳ Tích đắc ý lắm. Nhớ khi xưa ở vườn thú, cậu là con cánh cụt hoàng đế cường tráng nhất, nhân viên chăn nuôi cho ăn, không con cánh cụt hoàng đế nào có thể giành ăn được với cậu. Chỉ khi nào cậu ăn no, mới đến lượt những con cánh cụt hoàng đế khác. Cậu cũng luyện được thân thủ rất tốt, tiếp cá hoàn mỹ.

Bạch Thịnh Thu: “.....”

Thấy Kỳ Tích chơi quên trời quên đất, dùng miệng linh hoạt tiếp cá, khoe miệng hắn giòn giãt. Được lắm, đây chính là Kỳ Tích mà hắn quen, dù ở hoàn cảnh như vậy, Kỳ Tích vẫn còn ham chơi...

...

Lý Vực đánh nhau một trận với Đàm Mộng Long, vệ sĩ bị hắn quất dừng tay, hắn đã muốn đánh tên này từ lâu rồi, cuối cùng mặt mũi hai người đều sưng vù.

Đàm Mộng Long giận dữ bỏ đi, Lý Vực thì đứng tại chỗ một lát, hừ một tiếng.

Lý Vực suy nghĩ cẩn thận mấu chốt vấn đề, nhất định Nghiêm Cảnh Hoa ở trong đó phá quấy. Nhớ lại ánh mắt quỷ dị như thấy rõ điều gì của hắn ta khi đấy, rồi lại không nói gì, nói không chừng là đang mưu tính, muốn trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

Hắn cũng không muốn đưa manh mối này cho Đàm Mộng Long, mãi đến khi Đàm Mộng Long đi rồi, mới lập tức lái xe về trường học, muốn tìm tên khốn Nghiêm Cảnh Hoa kia.

Ai dè đến trường học lại nghe nói Nghiêm Cảnh Hoa không ở trong văn phòng cũng không ở phòng dạy học, mà đang ở ký túc xá của Kỳ Tích.

Lý Vực lập tức bỏ não rất nhiều vấn đề, ví dụ như Nghiêm Cảnh Hoa anh hùng cứu mỹ nhân, đưa Kỳ Tích trở về, hoặc là hắn để Kỳ Tích trong nhà, tới ký túc xá lấy đồ của Kỳ Tích.

Thế là Lý Vực vội vã chạy tới ký túc xá của Kỳ Tích, hần thở hồng hộc chạy lên tầng của Kỳ Tích, trông thấy Nghiêm Cảnh Hoa đang đứng ở cửa ký túc xá Kỳ Tích, không biết đang nói gì với người ta.

Lý Vực lập tức xông lên, thở hổn hển hỏi: “Kỳ Tích đâu rồi?”

“Cậu cũng tới tìm Kỳ Tích nhà chúng tôi à?” Lúc bấy giờ, Lý Vực mới phát hiện trong ký túc xá còn một người nữa, cũng là người duy nhất ở trong ký túc xá, người này không phải bạn cùng phòng của Kỳ Tích, đáng vẻ trẻ tuổi khôi ngô tuấn tú, nhưng qua khí chất cảm thấy không phải sinh viên trong trường, mái tóc xoăn nhẹ, thái độ rất thân thiết.

Lý Vực nghe cách anh ta dùng từ, lập tức ngăn người ra, hần chưa từng gặp người nhà của Kỳ Tích, hần nhanh chóng động não, sau đó nhoẻn miệng cười: “Chào anh ạ, vừa nhìn kiểu tóc này là biết rồi, anh là anh trai của Kỳ Tích đúng không ạ!!!”

Đối phương: “.....”

.....

Bạch Thịnh Thu ngồi trên sofa dài, cách bức tường trong suốt nhìn Kỳ Tích, căn phòng trong suốt kia chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, Kỳ Tích đang ngủ say, nhưng hần không tài nào ngủ nổi, cũng không dám đi vào ngủ trên cùng một chiếc giường với Kỳ Tích.

Có thể sau này hần sẽ làm được, nhưng không phải bây giờ, bây giờ hần vẫn còn rất sợ, sợ sau khi tỉnh giấc, Kỳ Tích lấy máy điều khiển đi, thậm chí bẻ cổ hần.

Mãi cho đến khoảng ba giờ đêm, hần mới từ từ vào giấc, một nửa là giấc mộng đẹp, một nửa là cơn ác mộng, không dễ chịu một chút nào, ngủ được hai, ba tiếng liền tỉnh lại.

Tỉnh lại rồi phản ứng đầu tiên của Bạch Thịnh Thu là nhìn về phía Kỳ Tích, chỉ thấy không biết Kỳ Tích đã dậy từ lúc nào, cậu đang đứng bên tường, vùi đầu xuống tận ngực, dựa vào tường.

Đây là một tư thế vô cùng khó chịu, thu mình lại, ban ngày Kỳ Tích còn vờ như hưng phấn, lúc này đây lại.. trái tim Bạch Thịnh Thu đột nhiên đập mạnh. Kỳ Tích làm vậy, quả nhiên là vì hần rồi.

Đây rốt cuộc là cảm giác gì, Bạch Thịnh Thu vừa đau lòng xót xa, lại vừa có cảm giác hả hê. Biết bao nhiêu lần, đêm xuống hần không thể chợp mắt, dùng tư thế hoặc hoàn cảnh không thoải mái để phân tán sự chú ý trong lòng mình, khó chịu biết nhường nào.

Bạch Thịnh Thu từ từ đứng dậy, gõ cửa đi vào, vừa vào cửa, hần run lên bần bật, Kỳ Tích hạ nhiệt độ xuống mức thấp nhất.

Nhưng trên người Kỳ Tích chỉ mặc chiếc áo cộc tay, đi chân trần, hần lập tức tiến lên, đặt tay lên tay Kỳ Tích, chỉ cảm thấy lạnh căm.

“Em làm cái gì vậy?” Bạch Thịnh Thu đau lòng, ôm lấy Kỳ Tích nhỏ bé hơn mình rất nhiều, đặt lên trên giường, hần chỉnh nhiệt độ như cũ, lại lấy tay ôm chân Kỳ Tích, nơi đó lạnh như khối băng.

Kỳ Tích chọn cách tự làm tổn thương mình ư, rốt cuộc cậu đã đứng ở nhiệt độ ấy bao lâu rồi.

Bị Bạch Thịnh Thu ôm lấy, Kỳ Tích như bưng tỉnh, “Hử?”

Nhìn dáng vẻ mờ mịt của cậu, khiến tâm tình Bạch Thịnh Thu càng trở nên phức tạp hơn.

Bạch Thịnh Thu nở nụ cười tự giễu: “Có phải em biết anh không nở nhìn thấy em như vậy không?”

Kỳ Tích tiếp tục mơ hồ nói: “Gì cơ?”

Bạch Thịnh Thu nhìn cậu hồi lâu, bàn tay siết đến mức trắng xanh, nhưng giọng lại dịu đi nhiều, “Kỳ Tích à, anh thả em khỏi nơi này nhé?”

Lúc bấy giờ Kỳ Tích mới giật mình tỉnh lại, tức giận gào to: “Không!! Còn lâu em mới ra khỏi đây!!”

10. Chương 10: “kỳ Tích Vô Duyên Vô Cớ Đá Tôi!”

Tốc độ của cánh cụt hoàng đế ở dưới nước có thể lên tới 30000m/h, tuy rằng cánh của chúng không thể bay được, nhưng dưới nước lại rất mạnh mẽ, giúp chúng có thể bơi lội.

— (Nhật ký nuôi dưỡng cánh cụt hoàng đế).

— —

Cậu không muốn rời khỏi đây một chút nào!!

Tốt nhất là Bạch Thịnh Thu đang nói đùa, Kỳ Tích nghĩ, bởi vì cậu chơi chưa đã mà!!

Ở nơi đây có người cho ăn, hoàn cảnh lại không tồi, cậu sướng đến mức suýt chút nữa biến về nguyên hình, tư thế nghỉ ngơi cũng thành ra như vậy.

Kể từ khi tu luyện thành công, các trưởng bối không cho cậu quay về khu triển lãm cực địa nữa. Trong số các tộc ở thiên địa, duy chỉ có loài người là được Nữ Oa đắp nặn theo hình thể của mình, sau đó càng ngày càng hưng thịnh, bởi vậy khi các loài phi nhân loại tu luyện, đều hướng tới gần nhân tộc. Nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, vẫn không thể bỏ được các thói quen ngày xưa, cho dù bề ngoài có giống đến đâu, nhưng vẫn có sự khác biệt.

Bởi Kỳ Tích đã tu được đạo thể, đương nhiên không cần ở khu triển lãm cực địa nữa, nếu không sẽ ảnh hưởng tới việc tu luyện của cậu. Lại nói, sau này cậu xuống nhân gian học hành, lại càng không có thời gian rảnh, cũng không tiện về khu cực địa ở.

Bởi vậy nên, được đãi ngộ như vậy cũng không dễ, bởi hoài niệm ngày xưa, Kỳ Tích ở đây dăm bữa nửa tháng cũng không thành vấn đề.

Bạch Thịnh Thu không hiểu Kỳ Tích đang nghĩ gì, cậu đang cậy mạnh ư? Sao lại bướng bỉnh như vậy, hay là....

Bạch Thịnh Thu thở dài, “Anh không lừa em, nếu em muốn ra ngoài.. đây là điều khiển mở khóa..”

Hắn đặt điều khiển xuống.

Nhưng Kỳ Tích lập tức quay lưng lại, không hứng thú với món đồ kia một chút nào, chỉ đưa lưng về phía hắn, lầu bầu bảo rằng: “Em muốn ra ngoài thì ra từ đời nào rồi, anh đấy, đồ lật lọng, đồ đều cẳng!”

Bạch Thịnh Thu: “.....”

Còn tức giận nữa. Quả nhiên em ấy vẫn chưa tin tưởng mình.

Thế mà bọn họ lại đi đến bước đường này, Bạch Thịnh Thu rầu rĩ, ngồi xuống bên cạnh giường, dựa lưng vào giường, cũng không còn buồn ngủ nữa.

...

Đoàn Giai Trạch hơi khó xử, trên thực tế anh đúng là người nhà của Kỳ Tích, nhưng không phải anh trai, mà là ba nuôi, chỉ là do đặc điểm chủng tộc, nên nhìn bề ngoài không thấy được tuổi tác mà thôi.

Lúc trước chính anh ấp nỡ Kỳ Tích ở vườn thú, nuôi dưỡng con nên người.

Một ngày trên trời bằng một năm ở hạ giới, đối với anh chỉ là mấy ngày làm việc ở trên trời, nhưng với Kỳ Tích ở dưới nhân gian học hành thì đã mấy năm rồi không được gặp ba. Đoàn Giai Trạch cũng hiểu rõ điều này, bởi vậy nên nghĩ tới tâm lý của con trai, xuống trường học thăm Kỳ Tích một lúc, chỉ là không ngờ, anh không gặp được Kỳ Tích, nhưng lại gặp một thầy giáo, còn có một sinh viên, họ đều biết Kỳ Tích.

“Khụ khụ.. Tôi là người giám hộ của Kỳ Tích.” Đoàn Giai Trạch giới thiệu qua loa về bản thân cho xong chuyện, “Nhưng nếu cậu tới tìm Kỳ Tích, thì thằng bé không ở đây.”

Anh quen với cách liên lạc của nhân loại, tới ký túc xá phát hiện Kỳ Tích không ở đây, bèn gọi điện thoại cho Kỳ Tích, nhưng thằng bé tạm thời không nghe máy, không biết đang làm gì.

Lý Vực lại càng xác định suy nghĩ trong lòng, đôi mắt sáng lên, nhưng nhanh chóng xám xịt, đến không đúng lúc rồi.

Bấy giờ, Nghiêm Cảnh Hoa cũng chen vào đúng lúc, “Thưa anh Đoàn, chúng ta tiếp tục bàn chuyện riêng về Kỳ Tích thì hơn.”

Họ đang nói chuyện thì bị Lý Vực cắt ngang, ý của Nghiêm Cảnh Hoa rõ ràng là muốn tránh mặt Lý Vực.

Đoàn Giai Trạch thấy giáo viên người ta muốn bàn chuyện về Kỳ Tích với mình, đương nhiên không còn gì tốt hơn, anh cũng có thể tìm hiểu cuộc sống sinh hoạt của Kỳ Tích khi ở trường.

Nhưng sao Lý Vực cam tâm, hẳn cảm thấy tên tiểu nhân Nghiêm Cảnh Hoa này đang muốn gạt mình ra để hành sự. Nếu Nghiêm Cảnh Hoa muốn cáo trạng về hắn với người nhà Kỳ Tích, hoặc nếu giấu giếm gì đó, cũng đều rất bất lợi cho hắn.

Thế là Lý Vực chặn trước theo bản năng, cố chấp nói: “Chuyện Kỳ Tích ở trường nên nói với phụ đạo viên thì hơn, em khá thân với phụ đạo viên của Kỳ Tích...”

Hắn nhanh chóng động não, nghĩ xem nên giải quyết cục diện trước mắt thế nào.

Nhưng Nghiêm Cảnh Hoa không chịu làm theo lẽ thường, hắn nhìn chòng chọc Lý Vực đang chột dạ, lấy điện thoại di động ra, nói với Đoàn Giai Trạch: “Thực ra tôi muốn nói về đời sống cá nhân của Kỳ Tích, đây là ảnh Kỳ Tích chụp chung với người nhà tôi, nửa năm trước, chúng tôi cùng về nhà...”

Nhất thời Đoàn Giai Trạch không kịp phản ứng, tuy rằng anh lơ mơ cảm nhận được có gì đó sai sai, “Ý của thầy Nghiêm là?”

Nghiêm Cảnh Hoa cup mắt nói: “Cách đây không lâu, Kỳ Tích vô duyên vô cớ đá tôi.”

Đoàn Giai Trạch: “.....”

Lý Vực: “.....”

.....

“Em muốn ăn cá sấu nước đá!” Kỳ Tích nói, “Em muốn loại cá sống trong biển sâu ở Nam Cực cơ, không muốn cá sấu nước đá rởm chỗ mình bán đâu, cá phải tươi vào ấy.”

Bạch Thịnh Thu thấy Kỳ Tích càng ngày càng tự tại, thậm chí còn bắt đầu đưa ra yêu cầu ăn, uống, dùng, chỉ là vẫn không chịu đi ra khỏi phòng.

Lúc nói câu này, Kỳ Tích đang uống nước, vốn là trong này không có bàn, nhưng dưới sự yêu cầu mãnh liệt của cậu, Bạch Thịnh Thu đành phải chuyển bàn vào, không ảnh hưởng tới căn phòng kính này là được rồi.

Lúc bấy giờ, Kỳ Tích đang ôm bát nước của mình nằm bò ra bàn, cái miệng chu ra khiến nước dãi chảy ròng.

Bên cạnh có một lọ muối, Kỳ Tích uống rồi lại bỏ thêm ít muối vào, ừm, như vậy khá giống nước biển.

Bạch Thịnh Thu: “.....”

Nhìn dáng Kỳ Tích uống nước, hẳn cảm thấy sao mà đáng yêu thế, nhưng lại chẳng tài nào lý giải nổi hành động bỏ muối vào, nhưng tất cả đều được đưa vào hành vi tự bảo vệ mình không muốn rời đi của Kỳ Tích.

“Không mặn à? Em bỏ nhiều muối quá.” Bạch Thịnh Thu hỏi.

“Em thấy được mà.” Kỳ Tích lại nói, “Em muốn ăn kem que.”

Bạch Thịnh Thu mở tủ lạnh, lấy một que kem đưa cho Kỳ Tích, hành động này chẳng giống người đi giam và người bị giam bình thường một chút nào cả, “Hôm nay cũng không đi học à?”

“Anh xin nghỉ giúp em đi, nhất định anh sẽ có cách mà.” Kỳ Tích liếm que kem, thờ ơ nói.

Bạch Thịnh Thu hơi khựng lại một chút, một lúc sau mới nói: “Em cười anh cũng được, nhưng chẳng lẽ xưa giờ em chưa từng nghĩ sẽ có ngày này sao?”

Một hoặc mấy tiền nhiệm bị bức điên lên, tâm sinh lý trở nên không bình thường, lại có vẻ buồn cười.

Nếu không phải hẳn thì cũng là Lý Vực, hoặc là những người khác, thậm chí cách làm còn cực đoan hơn.

Kỳ Tích cắn một nửa que kem, nghe hẳn hỏi một đằng mà trả lời một nẻo: “Hình như em nghe thấy tiếng gì đó.”

Là tiếng từ bên ngoài, bên ngoài trời đổ cơn mưa, mưa lác đác bao trùm toàn thành phố, gió biển thổi vào

mang theo vị mặn măn.

Nhưng Bạch Thịnh Thu như đang chìm vào trong dòng hồi ức, “Tình yêu con người có thể nâng được bỏ được thật sao? Có thể em làm được, nhưng anh thì không, em tốn nhiều thời gian như vậy để tìm hiểu về chuyên ngành của anh, nhưng vẫn có thể dễ dàng bỏ đi, mà anh mất rất lâu để có thể yêu em, cuối cùng vẫn không quên được.”

Họ yêu nhau không quá nửa năm, thậm chí còn không tới, bởi vì Kỳ Tích rất vất vả để có thể theo đuổi hẳn, sâu sắc đến mức Bạch Thịnh Thu khó có thể quên được.

Kỳ Tích suy tư một hồi, cuối cùng nói với hẳn, “Em biết anh có ý gì, nhưng bây giờ vẫn còn đang trong giai đoạn tìm phối ngẫu, anh xây.. chuẩn bị một căn phòng rất tốt cho em, nhưng vứt bỏ đối tượng (theo đuổi) là hành vi của tra nam, em hơi do dự, cha đã dặn em phải ngoan ngoãn...”

Trong lòng Bạch Thịnh Thu quặn đau, cảm giác như tấm lòng mình bị vo viên lại, cảm thấy thật hoang đường, rõ ràng hẳn muốn Kỳ Tích hồi tâm chuyển ý, nhưng Kỳ Tích lại chẳng nghiêm túc cân nhắc chuyện này, chỉ tiếp tục xát muối vào trái tim hẳn mà thôi.

Sắc mặt Bạch Thịnh Thu dần sa sầm xuống, đã rất nhiều lần Kỳ Tích trào phúng, day nghiền vết thương trong lòng hẳn.

Kỳ Tích có thể khiến hẳn phát điên lên, lại khiến hẳn ăn năn, sau đó lại tiếp tục dằn vặt hẳn.

Thế nhưng tiếng mưa rơi bên ngoài mỗi lúc một lớn hòa cùng tiếng Kỳ Tích, càn quấy khiến mọi suy nghĩ trong đầu hẳn như ứ nghẹn lại, rồi dần dần trở nên trống không, âm thanh vắng vắng khiến đầu hẳn nhói đau.

“Nhưng mà có chuyện này, lúc bên nhau em đã nói với anh rồi còn gì? Kiến thức chuyên ngành kỹ thuật môi trường mà em học được không liên quan gì tới anh, thật đấy. Mà nhắc đến ba thì em phải đi đây.” Kỳ Tích nói, cậu cũng nhận thấy tiếng mưa bên ngoài mỗi lúc một lớn hơn, đây là tiếng gọi của người thân, càng ngày càng trở nên rõ ràng, tuy rằng con người không tài nào hiểu nổi. Cậu bắt đầu phấn khích.

Thế nên bây giờ em chịu đi rồi sao?

Nhưng câu nói kia đã khiến Bạch Thịnh Thu thực sự phát điên, hẳn đứng bật dậy, tiếng vọng trong đầu dừng lại, hẳn không muốn nghĩ ngợi nhiều, đưa tay giữ lấy vai Kỳ Tích!!

Nhưng tốc độ của Kỳ Tích quá nhanh, cậu đứng bật dậy, bước vài bước tới bên bức tường trong suốt, không dừng lại một chút nào, hai tay đập một cái, rầm rầm, mặt tường chính diện như được làm từ đường, rơi xuống vỡ tan tành.

11. Chương 11: “cũng Đâu Phải Nhà Ta Không Có Điều Kiện!”

Tính cách của cánh cụt hoàng đế cũng giống như vẻ ngoài, hàm hậu, hào phóng. Bé chim cánh cụt sau khi lớn lên, theo thói quen rất thích rúc vào trong túi nuôi của cha, cảnh tượng ấy thật khiến người ta yêu thích.

—— (Nhật ký nuôi dưỡng cánh cụt hoàng đế)

Tình hình giống như không gì có thể ngăn cản nổi, Nghiêm Cảnh Hoa thế mà lại chơi bản “rút củi dưới đáy nồi”, nếu nói mà Kỳ Tích không chịu thông, thì đi mách phụ huynh là được.

Chiều này từ trước tới giờ rất hữu dụng, đương nhiên tiền đề là phụ huynh phải thật đáng tin. Nhưng hai tiền nhiệm có mặt ở hiện trường đều biết, họ quen biết Kỳ Tích lâu như vậy, qua vài lời nói có thể thể hiện ra, cậu rất tôn trọng phụ huynh nhà mình.

Có tiền lệ này Lý Vực đương nhiên không cam lòng yếu thế, đúng vậy, trong lòng hắn cảm thấy hết sức hoang mang, có lẽ nguyên nhân chính là như vậy, không thể để Nghiêm Cảnh Hoa nhắm vào chỗ yếu thế của mình mà xông lên, chiếm cơ hội này.

Hắn lập tức tỏ ý, gượng đã, có ai chưa từng gặp tra nam chứ, Kỳ Tích cũng vứt bỏ em anh ơi!! Em cũng là người bị hại!!!

Nghiêm Cảnh Hoa khẽ mỉm cười, nói đều là chuyện đã qua rồi, chia tay chắc tại phẩm hạnh Lý Vực không tốt chứ gì, còn bị Kỳ Tích đưa vào viện nữa, nhiều đó là đủ thấy không ổn rồi.

Mà Nghiêm Cảnh Hoa thì sao, hắn là người bên Kỳ Tích gần nhất, lại từng tới gặp người nhà hắn, qua lại một cách chính thức, không giống sinh viên đùa giỡn với nhau. Nói tóm lại, ý là nếu muốn làm chủ thì phải làm chủ cho hắn.

Lý Vực trợn trắng mắt, bản tính hắn vốn vô lại, lúc bấy giờ lại không chút kiêng kỵ mà đôi co với Nghiêm Cảnh Hoa, không cẩn thận lời Đàm Mộng Long ra.

—— Người yêu gần nhất có là cái gì chứ, bên kia còn có người đang được theo đuổi kia kìa. Theo ý anh thì anh cũng phải nhường cậu ta.

Đoàn Giai Trạch tái mét mặt mày, trong mắt anh Kỳ Tích vẫn còn là trẻ con mà!! Tuy nếu nói kỹ ra thì, cũng không còn ở tuổi yêu sớm nữa!

Nghe kể xong, thậm chí anh còn thấy choáng váng, không phải hai người, mà ba người lận...

Mấy người này thề son sắt, có đủ kiểu ảnh chứng minh, thậm chí Lý Vực còn lấy một quả bóng lông ngực ra nói là Kỳ Tích làm cho hẳn.

Tuy vậy nhưng Đoàn Giai Trạch vẫn còn ôm một chút hy vọng, anh xốc tinh thần nói rằng: “Hai người đừng nóng vội, tôi phải xác nhận chuyện này với Kỳ Tích một chút, tôi đi tìm Kỳ Tích trước, xin lỗi.”

Lý Vực lập tức nói: “Anh à anh xác định nhiều vào nhé, ví dụ như em từng cùng Kỳ Tích đi du lịch tình yêu ở Nam cực ấy...”

Đoàn Giai Trạch: “.....”

Lý Vực nói tới đây, mới đột nhiên nhớ ra, mà không, bây giờ vẫn còn chưa rõ tung tích của Kỳ Tích! Ban nãy hẳn tức quá, chỉ mãi nghĩ không thể để Nghiêm Cảnh Hoa đạt được ý đồ.

Ánh mắt hắn trở nên hoang mang, thậm chí phải làm sao bây giờ.

Cũng may mà lúc này Đoàn Giai Trạch chủ động nói: “Trước khi tìm được Kỳ Tích, tôi còn phải đi thông báo với một phụ huynh khác.. Nói chung, nhất định tôi sẽ xác nhận lại với Kỳ Tích một chút.”

Anh nói câu này, ý là ngầm thừa nhận Kỳ Tích thực sự làm những chuyện ấy, hết cách rồi, bằng chứng chất đầy như núi, chỉ thiếu mỗi lời nói của Kỳ Tích mà thôi.

Trong lòng Lý Vực và Nghiêm Cảnh Hoa lại nghĩ có lẽ anh muốn đi nói với cha của Kỳ Tích, xem ra quả nhiên đã coi đây là chuyện lớn, còn thu lại đáng vẻ trước đây.

Thực ra Đoàn Giai Trạch rất muốn an ủi đối tượng bị con trai mình hành, nhưng trước mắt có hai người lận, bản thân anh lại hơi khó xử, cũng không có kinh nghiệm xử lý mấy vụ cãi vã tình cảm này, nói hàm hồ cho qua.

Muốn tìm Kỳ Tích rất dễ, Kỳ Tích hết bạn nhìn thấy điện thoại của anh nhất định sẽ liên lạc lại, bây giờ có chuyện quan trọng hơn, anh muốn đi tìm một người cha khác của Kỳ Tích.

Anh nhọc nhằn khổ sở nuôi Kỳ Tích lớn khôn, với một người vô cùng tin tưởng Kỳ Tích đáng yêu như anh, thực sự không chấp nhận được tình cảnh này.. Anh phải thương lượng với đối tượng của mình một chút xem nên xử lý, đối phó thế nào. Trong lòng anh Kỳ Tích vẫn là một bé cưng mà.

Đoàn Giai Trạch được sinh ra và lớn lên ở xã hội loài người, bởi vậy nên đến tận bây giờ, tư tưởng, tam quan của anh vẫn giống như con người.

Anh coi đây là một việc hệ trọng, sau khi trở về bàn bạc với một người cha khác của Kỳ Tích là Lục Áp.

Thái Dương tình quân cung Phù Tang – Lục Áp đang gác chân làm thủ công, nghe xong sắc mặt cũng trở nên nghiêm nghị, “Sao có thể thế được, Kỳ Tích làm vậy là không được, ai lại để bản tính của mình tung hành gây chuyện.”

Đoàn Giai Trạch: “Tuy là bản tính, nhưng em cảm thấy không ổn, nhìn hai đứa trẻ kia thật khiến người ta không đành lòng.”

Lục Áp: “Đúng vậy, sắp xếp đón tụi nó về hết đi, để chúng sau này cùng nhau hầu hạ Kỳ Tích, chỉ luận niên tư, không phân cao thấp. Cũng không phải nhà ta không nuôi nổi, năm nào cũng đá người ta thì bắt nạt người ta quá, để hôm nào ta lên cung trắng lấy chút linh dược về...”

Đoàn Giai Trạch: “.....”

Hai người cứ như vậy cãi nhau cả buổi, mỗi người đều có cái lý riêng, nhất thời không để ý tới bản thân Kỳ Tích.

..

Ngày hôm sau, cuối cùng Đoàn Giai Trạch cũng coi như bàn bạc xong xuôi với Lục Áp, hai người mải tranh luận, chỉ là Đoàn Giai Trạch cũng phát hiện ra, đến giờ Kỳ Tích vẫn chưa trả lời điện thoại của mình, không biết đã chạy đi đâu rồi.

Nhưng anh lại nhận được điện thoại của Đàm Mộng Long, hôm qua sau khi trở về, hắn vẫn tìm Kỳ Tích, hơn nữa phát hiện ra, có người khiến mình mất đi ý thức như vậy —— 90% là Lý Vực đã tính toán gây chuyện, chẳng cần nói cũng biết, thành thử cũng lo lắng cho Kỳ Tích hơn.

Nhưng Kỳ Tích đi cả đêm không về, còn không liên lạc được, giáo viên phụ đạo và các bạn học đều giúp đỡ tìm thử, thậm chí giáo viên phụ đạo còn dè dặt nói, có khi nào ra ngoài chơi với người ta rồi không. Dù sao cả trường đều biết quan hệ cá nhân của Kỳ Tích khá phức tạp.

Đàm Mộng Long liền gọi điện thoại về nhà Kỳ Tích, đến lúc này còn không tìm được, dù thế nào cũng phải nghĩ cách thông báo với người nhà cậu. Đàm Mộng Long biết nhà Kỳ Tích mở nhà hàng Giai Giai, bèn gọi điện thoại qua đó. Sau khi nhân viên bắt máy, hỏi đôi câu rồi đưa máy cho Đoàn Giai Trạch.

Tin tức về Đoàn Giai Trạch, Nghiêm Cảnh Hoa và Lý Vực đều không nói cho Đàm Mộng Long, hắn không rõ đối phương có thân phận gì, chỉ thông báo chuyện của Kỳ Tích.

Đúng là Đoàn Giai Trạch đã nghe Lý Vực và Nghiêm Cảnh Hoa nhắc tới sự tồn tại của Đàm Mộng Long, nghe người ta tự giới thiệu mà anh vã mồ hôi —— anh còn chưa có kinh nghiệm ứng phó với đối tượng của con trai, hai ngày nay đã có ba người rồi.

Đến khi nghe đối phương nói Kỳ Tích không về phòng, Đoàn Giai Trạch mới thở phào nhẹ nhõm.

Đàm Mộng Long: “?????”

Đoàn Giai Trạch: “Khụ khụ.. có khi nào chơi ở nhà bạn, quên cả giờ giấc hay không.”

Dù sao anh cũng không lo lắng cho sự an toàn của Kỳ Tích.

Đàm Mộng Long thấy đối phương không lo lắng chút nào (đương nhiên cũng không biết Kỳ Tích đặc tội nhiều tiền nhiệm như vậy), nhất thời đắn đo, phân vân không biết có nên kể chuyện xấu của Lý Vực ra không, nói không chừng bộ dạng như Kỳ Tích chạy đi của hắn ta ngày hôm qua cũng chỉ là giả vờ giả vịt.

Nhưng hắn không rõ thân phận đối phương thế nào, chuyện này kể ra lại liên quan đến vấn đề riêng tư của Kỳ Tích, liền cảm thấy lúng túng, nhất thời không biết kể thế nào.

Ngay lúc hắn còn đang tìm từ, Đoàn Giai Trạch đã nói: “Không sao đâu, tôi sẽ tìm Kỳ Tích về.”

Đàm Mộng Long yên lặng, đang nghĩ thì ngoài trời đột nhiên đổ cơn mưa.

Vốn là một ngày trời quang, nhưng trong nháy mắt đột nhiên mưa rào rào, mưa càng lúc càng có xu hướng nặng hạt, gió biển thổi khắp thành phố.

Thành phố Đông Hải vốn là nơi nhiều mưa, đột nhiên đổ mưa cũng không có gì kỳ lạ.

Lúc bấy giờ Đàm Mộng Long nghe thấy âm thanh kỳ quái, giống như tiếng vật gì đó nặng nề nện xuống đất.

Sau đó, có một tiếng kêu sợ hãi và một tiếng động mạnh: “Kỳ Tích?! Ôi...”

Đàm Mộng Long vội hỏi: “Kỳ Tích về rồi ư???”

Nhưng cú điện thoại đứt đoạn, không biết đầu bên kia đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể lo lắng không đầu.

Đoàn Giai Trạch bị một núi thịt cánh cụt hoàng đế đè xuống, suýt chút nữa phun hết phế phổi nội tạng, anh vất vả đẩy Kỳ Tích ra: “Con mau đứng lên đi!”

Kỳ Tích khôi phục nguyên hình ngược đầu kêu một tiếng thật to, bàn chân lớn di chuyển một chút rồi đứng dậy tránh ra, đợi đến khi Đoàn Giai Trạch vừa đứng dậy, lập tức dán người tới, dúi đầu vào lòng anh làm nũng.

Đoàn Giai Trạch vừa vui mà cũng thật hết cách, anh xoa đầu con trai, mới đắn đo nói: “Được rồi, ba cũng

nhớ con lắm.”

Kỳ Tích có rất nhiều lời muốn nói, nhưng tiếc là hình như bây giờ ba cậu không muốn nghe, mà kéo cậu ra, cố ý nghiêm mặt nói: “Hôm qua ba gặp bạn trai cũ của con...”

Kỳ Tích: “Ai cơ?”

Đoàn Giai Trạch nói chậm một bước: “Các bạn trai cũ...”

Kỳ Tích: “Hửm, là mấy người nào?”

Đoàn Giai Trạch: “.....”

Đoàn Giai Trạch day day ấn đường, hôm qua sau khi đã bình tâm trở lại, anh âm thầm quyết định, sẽ thảo luận chuyện này với Kỳ Tích một cách ôn hòa. Suy cho cùng, cũng do anh và Lục Áp chăm sóc con không được chu toàn, nên mới để Kỳ Tích ở xã hội loài người vì tập tính bất đồng mà gây ra những khúc mắc này.

Thế là anh hít sâu một hơi, bảo rằng: “Hai người trong đó, còn có một người gọi điện thoại tới đây, nói tới qua con không về ký túc xá.”

Kỳ Tích: “À, con ở chỗ Bạch Thịnh Thu ấy mà.”

Đoàn Giai Trạch có dự cảm không ổn: “Bạch Thịnh Thu là ai?”

Kỳ Tích thản nhiên nói: “Là người yêu năm nhất của con.”

Đoàn Giai Trạch: “.....”

Lúc này Lục Áp phát hiện ra con trai trở về, từ trong nhà ló đầu ra, “Kỳ Tích về rồi đấy à.” Ánh mắt hần dờng trên gương mặt Đoàn Giai Trạch, “Em sao vậy?”

Tâm lý con người của Đoàn Giai Trạch vẫn chưa dừng lại, anh kích động nói: “Nó quen bốn bạn trai liền! Không chỉ ba người thôi đâu, bốn người lận đấy!!!”

Lục Áp gào lại: “Giọng điệu em kiểu gì thế kia, em có mỗi một người nên thấy thiệt à?!!!”

Đoàn Giai Trạch: “????????!!”

Anh còn chưa bình tĩnh lại, Kỳ Tích đã vung cánh lên khoe: “Ba ơi, nhầm rồi ạ, không chỉ có bốn người thôi đâu!!”

Đoàn Giai Trạch thổ huyết: “.....”

12. Chương 12: “để Ba Dạy Con Nghe!”

Một vài con cánh cụt hoàng đế không có, hoặc không thể đẻ trứng — bao gồm cả cánh cụt hoàng đế đồng tính, cánh cụt hoàng đế độc thân không mang thai không đẻ con được, rất có thể sẽ sa vào con đường phạm tội, đi trộm trứng của cánh cụt hoàng đế khác về ấp, để thỏa mãn bản năng làm cha mẹ của mình, thậm chí chúng còn vo tròn tuyết thành hình cầu coi như trứng để ấp.

— (Nhật ký nuôi dưỡng cánh cụt hoàng đế)

— —

Đoàn Giai Trạch bị hai cha con nhà này làm cho tức chết mất thôi, đối mặt với hai con người “lạ lùng” hiêm thấy trong tam giới, anh khó tránh khỏi cảm thấy bó tay toàn tập.

Nhưng trứng do mình ấp nở, có khóc cũng phải tiếp tục nuôi, Đoàn Giai Trạch vất vả lắm mới vớ về được Lục Áp, để hắn quay trở về phòng, tránh lại làm phiền anh dạy dỗ con trai, sau đó mới hít sâu một hơi, “Kỳ Tích à, chuyện mỗi năm thay một bạn trai này, không thể tiếp tục được nữa.”

Kỳ Tích lập tức mếu xệ, mãi cậu mới gặp được ba, đáng lý phải là một chuyện vui, nhưng sao ba vừa mở lời đã làm khó ngẫm cậu chứ.

“Sao vậy ba ba.” Kỳ Tích lại muốn sà vào lòng anh.

Đoàn Giai Trạch sợ hết hồn, vội vã né sang bên cạnh, cậu mập mà lao lên, có thể đè bẹp anh như chơi đấy!!

Bộ lông Kỳ Tích bóng loáng, đôi mắt đen láy, dáng vẻ ngây thơ vô tội, “Ba ơi, thời kỳ tìm phối ngẫu mỗi năm một lần, ba không cho con tham gia, ngỗng sinh của con còn ý nghĩa gì nữa? Với cả con đã tịa được đối tượng năm nay rồi.”

Đoàn Giai Trạch: “..Ngỗng sinh của con chỉ có tìm phối ngẫu thôi à?”

Kỳ Tích: “Không phải. Nhưng ba ơi, con không làm được đâu, đây là bản năng tự nhiên rồi. Á, ba ơi, có phải ba...”

Đoàn Giai Trạch rất hy vọng Kỳ Tích có thể hiểu được ý của mình, liền mong đợi nhìn con trai, “Hửm?”

Kỳ Tích khó xử nói: “Có phải ba muốn có cháu bé không, nhưng con với Đàm Mộng Long không đẻ trứng được đâu, hay là con đi trộm một quả trứng về cho ba nhé...”

Đoàn Giai Trạch ôm tim, suy sụp nói: “Thôi thôi, ba còn thiếu trứng để chơi à?”

Kỳ Tích kế thừa tính tình càn quấy của Lục Áp, không chân chất như cánh cụt hoàng đế bình thường một chút nào, lúc cuống lên thằng bé còn nổi dóa: “Con không chịu đâu không chịu đâu, con muốn đi tìm bạn trai cơ!!”

Đoàn Giai Trạch tận tình khuyên nhủ nói lý với con trai, từ quy tắc ngầm trong tam giới đến đạo lý con người, rồi lại tu đạo tu tâm, chính diện phản diện luân phiên.

Từ việc các bạn trai cũ đáng thương biết bao, lại tới làm vậy sẽ gây ra nhiều nhân quả, bất lợi cho tu hành, rồi nói tới quần thể cánh cụt hoàng đế, là tra ngỗng trong vô số ngỗng...

Chuyện giáo dục này, cần phải kiên trì, phải lấy lý để thuyết phục lòng người. Bây giờ Kỳ Tích đang bị tâm lý kích động tìm phối ngẫu chỉ phối, Đoàn Giai Trạch phải giúp thằng bé tỉnh táo lại, hơn nữa tuyệt đối không được dùng cách quở trách.

Kỳ Tích vẫn còn rất bướng bỉnh: “Cha nói rồi mà, với điều kiện nhà mình, có quen mấy bạn trai cũng không phải chuyện gì quá đáng!!”

Nhắc tới Lục Áp, Đoàn Giai Trạch hoàn toàn tuyệt vọng, Lục Áp lại lén lút truyền âm an ủi Kỳ Tích, không có mặt mà vẫn còn giở trò.

Hết cách rồi, tam quan mỗi tộc mỗi giáo lại khác nhau.

Yêu tộc giữ lại một vài tập tính cho mình cũng không sai, nhưng không thể để thú tính chiếm thượng phong, nếu không sớm muộn gì tâm ma cũng hoành hành.

Suy cho cùng bây giờ Kỳ Tích vẫn giao du dựa vào bản năng, thậm chí Đoàn Giai Trạch còn cảm thấy Kỳ Tích không “yêu” mấy người kia, Kỳ Tích chỉ như bao con cánh cụt hoàng đế khác, nhiệt tình tìm phối ngẫu.

Bây giờ Kỳ Tích vốn không thích hợp để qua lại với mọi người, Đoàn Giai Trạch vẫn phải cẩn thận dạy dỗ con trai mình.

Nghĩ tới đây, Đoàn Giai Trạch uống một ngụm nước, nói lời thăm thía sâu xa: “Kỳ Tích à, để ba dạy con nghe...”

Kỳ Tích: “Vâng, ba ơi, con hiểu đạo lý mà, nhưng con không thể có lỗi với Đàm Mộng Long được!!”

Đoàn Giai Trạch bình tĩnh nói: “Không nghe lời ba nhốt con vào chuồng gà.”

“!!!!!!!!!!!!” Kỳ Tích bị dọa hết hồn, không dám cãi ngang nữa.

....

Lại nói ngày hôm ấy sau khi Kỳ Tích vắt chân lên cổ bỏ chạy, cũng không để ý khắc phục hậu quả, bỏ lại Bạch Thịnh Thu đứng đó ngạc nhiên cùng những mảnh vỡ.

Sao hắn có thể ngờ, tất cả những gì Kỳ Tích nói đều là sự thật, cậu muốn bỏ đi lúc nào cũng được!!

Từng món đồ từng vị trí trong căn phòng này đều do Bạch Thịnh Thu tự mình chuẩn bị, bố trí. Hắn hiểu rõ Kỳ Tích, biết rõ sở thích của Kỳ Tích, cũng biết thân thủ của cậu không tệ, trong âm thầm chưa từng kiêng dè ai.

Bởi vậy nên lúc sắp xếp chuẩn bị nơi này, hắn ôm tâm lý phức tạp, còn lằng lằng trong ngọt ngào, muốn thu xếp căn nhà tương lai của mình và Kỳ Tích, nhưng nhất thời bưng tỉnh, đây rõ ràng là một nhà tù để giam giữ Kỳ Tích.

Nói tóm lại, hắn biết rõ những vật liệu cường lực này kiên cố đến nhường nào, có người nói được sử dụng trong một vài khu mãnh thú ở các vườn thú lớn.

Sau khi Bạch Thịnh Thu hoàn hồn lại, liền ngồi xuống kiểm tra các mảnh vỡ này, xác nhận chúng không bị đánh tráo.

Dù thân thủ Kỳ Tích có tốt tới mấy, thì mức độ này vượt qua phạm vi người bình thường rồi..

Rốt cuộc Kỳ Tích làm cách nào?

Loại trừ mọi khả năng, chỉ còn duy nhất một đáp án, dù nó không bình thường một chút nào.

Đột nhiên Bạch Thịnh Thu nhớ lại rất nhiều chuyện trước đây mà mình đã lãng quên đi. Lúc họ bên nhau, cứ thi thoảng Kỳ Tích lại thân bí tiết lộ cho hắn một chuyện, coi như quan hệ hai người đã tiến triển.

Ví dụ như, lúc hai người đi dạo vườn thú, Kỳ Tích sẽ phiên dịch cho hắn các động vật đang nói gì, Bạch Thịnh Thu nghe xong chẳng qua chỉ cảm thấy Kỳ Tích đáng yêu, bịa lời thoại rất thú vị.

Có lúc họ cùng nhau làm thí nghiệm, Kỳ Tích có thể biến hóa hình dạng nước rất thần kỳ, nhưng hắn chỉ cảm thấy Kỳ Tích làm được có liên quan đến gia đình cậu.

Lúc kể về các truyền thuyết ở Đông Hải, Kỳ Tích cũng nói rất nhiều.

Có rất nhiều chuyện tương tự như vậy, thậm chí hai hôm nay Kỳ Tích cũng biểu hiện rất kỳ lạ, chỉ là đó giờ hắn chưa từng cân nhắc về phương diện phi nhân loại.

Mãi cho đến bây giờ, hắn phải đối mặt không thể lơ là nó nữa.

Kỳ Tích, rất có thể không phải con người.

.....

Kỳ Tích bị Đoàn Giai Trạch trấn áp, để tránh phải ở chuồng gà, cực chẳng đã đau lòng ăn năn, hứa sẽ không gây họa hại con người nữa.

Lục Áp còn đang muốn úp mở phê bình, nhưng nghe cảnh cáo chuồng gà cũng im re.

Kỳ Tích cũng đưa ra thắc mắc, thế mấy anh giai trước đó cứ nhằng nhẵng bám lấy cậu, nằng nặc đòi quay lại với cậu thì tính sao đây, cậu không đi hại người ta, người khác cứ bám lấy, cũng đâu thể nhốt cậu vào chuồng gà được?

Lục Áp: “Cái này dễ ấy mà, con cứ nói với họ, bao giờ chặt đổ được cây trước nhà, lúc đó con nhận lời họ...”

Đoàn Giai Trạch: “.....”

Đoàn Giai Trạch: “Anh im đi!!”

Lục Áp phần nộ đi ra.

Trước đó có ba tiền nhiệm (một người trong đó còn chưa thành), đều có duyên gặp mặt hoặc nói chuyện điện thoại với Đoàn Giai Trạch, Nghiêm Cảnh Hoa còn muốn anh làm chủ cho hắn.

Nhưng chuyện này rất phức tạp, Đoàn Giai Trạch làm chủ cho ai cũng không xong, kể cả Đàm Mộng Long dù đã thành hay chưa, cũng phải cắt đứt, tạm dừng yêu đương.

“Không sao đâu, ba ơi.” Kỳ Tích ngoan ngoãn dùng cánh vỗ về Đoàn Giai Trạch, còn an ủi ngược lại anh,

suy nghĩ một chút bảo rằng, “Con sẽ tìm phổi ngẫu, để chăm sóc nửa thân dưới trong thời kỳ tìm phổi ngẫu hằng năm.”

Đoàn Giai Trạch: “.....”

...

Chủ đề: Mọi người đã nghe gì chưa?

Lầu 1: Nghe rồi.

Lầu 2: Ờm.

Lầu 3: Mới nghe nói, ái chà chà =)))

Lầu 4: Trên đời này có còn thiên lý không??

Lầu 5:??? Ủa mọi người đang bày trò bí hiểm gì dạ!

Lầu 6: Haha, ngoài chuyện của tra nam đệ nhất trường mình thì còn chuyện gì nữa.

Lầu 7: Tra nam Đoàn á? Ủa không phải đang theo đuổi cái cậu giai năm nhất ở đội bóng rổ sao?

Lầu 8: Ồ, lần trước còn tới xem tân sinh viên chơi bóng, theo đuổi khí thế lắm, nghe nói tân sinh viên trai thẳng sắp cong tới nơi rồi. Dù sao thì tra nam cũng leo lên tận nóc nhà xem bóng, khiến học viện thể dục thể thao bên cạnh náo loạn luôn, tra nam cũng đa tài đa nghệ phết ấy.

Lầu 9: Không phải đâu, tin mới nhất là tra nam ngừng theo đuổi, tân sinh viên ngày ngày chạy tới học viện của tra nam....

Lầu 10: Sao cơ?? Vẫn chưa được một năm mà!!

Lầu 11: Thì cái cậu tân sinh viên kia cũng ngĩ vậy đấy: Chưa tới một năm mà!!

Lầu 12: Theo như tin tức ngầm thì tra nam bị người nhà phạt, không thể chơi ngải.. à không, không thể theo đuổi người ta nữa.

Lầu 13: Chờ đự, vậy là người thăm nhất lộ diện rồi à? Còn chưa kịp qua lại đã ăn hành! Cậu tân sinh

viên kia thăm thể!

Lầu 14: ...Lầu trên logic phết!

13. Chương 13: “mình Thành Tra Nam Mất Rồi!”

Khác với những loài chim cánh cụt khác, cánh cụt hoàng đế không cần xây tổ. Chim mái sẽ bảo vệ trứng ở giữa hai chân, cũng giữ trong thời kỳ ấp trứng, trong lúc chúng kiếm ăn, sẽ giao trọng trách ấp lại cho chim trống. Ở dưới bấp thết của cánh cụt hoàng đế, trong tiết trời -30°C vẫn có thể khống chế nhiệt độ có quy luật.

—— —— (Nhật ký nuôi dưỡng cánh cụt hoàng đế).

—— ——

Đàm Mộng Long ôm tâm tình phức tạp.

Vốn là sâu trong lòng hắn đã rung động, một mặt do dự trước các mối quan hệ hỗn loạn của Kỳ Tích, mặt khác lại chộn rộn, thậm chí còn không phục.

Biết đâu Kỳ Tích không tra như vậy?

Ai ngờ chỉ trong chớp mắt, Kỳ Tích lại dùng hành động thực tế vả mặt hắn, đá bay hắn đi!!

Không đúng, bọn họ còn chưa bên nhau, chỉ là Kỳ Tích dùng theo đuổi mà thôi.

Nhưng ánh mắt mọi người nhìn Đàm Mộng Long vẫn có chút thương hại...

Thế là đến chính bản thân Đàm Mộng Long cũng thấy bất bình trong lòng: Dựa vào đâu, dựa vào đâu mà đến lượt hắn rồi, đến một năm cũng chẳng được chứ!!

Đàm Mộng Long bắt đầu thấu hiểu các tiền nhiệm của Kỳ Tích một cách sâu sắc, lại thêm lúc Kỳ Tích giải thích với hắn về mặt có chút khó xử, Đàm Mộng Long không nhịn được chạy về phía học viện của Kỳ Tích.

Ghét nhất là còn đụng phải Lý Vực hai lần, Lý Vực vừa thấy hắn, không nói câu nào bắt đầu cười phá lên, cười đến mức ôm bụng, rõ ràng đang cười trên nỗi đau khổ của người ta, khiến hai người suýt chút nữa lại đánh nhau.

So ra thì, ánh mắt của Nghiêm Cảnh Hoa cũng rất vi diệu, nhưng ít nhất không khiêu khích.

Quần chúng hóng hớt ở đại học Đông Hải đều vô cùng kích động, quan tâm tới bước chuyển này.

..

“Đàn em lại tới rồi, Kỳ Tích ơi, ông không để ý tới người ta thật à?” Bạn cùng phòng dán tới chỗ Kỳ Tích, “Tôi còn tưởng ông định lạt mềm buộc chặt chứ.”

Các bạn học khác cũng suýt xoa, “Ông thấy ông ấy lạt mềm buộc chặt bao giờ chưa.”

Từ lúc Kỳ Tích nhập học tới đây, theo đuổi người ta không hề giữ lại, không có chuyện lạt mềm buộc chặt gì cả.

Kỳ Tích vừa mới tắm xong, nghe họ nói vậy, đi ra ngoài nhìn thử, tuy rằng không nhìn thấy, nhưng nói không chừng Đàm Mộng Long vẫn giống như mấy lần trước, không vào được sẽ đứng châu chực ngoài hành lang.

Trong lòng cậu cũng thấy xót xa, dù sao lần này không phải cậu muốn chia tay, mà ba ba cảm gậy đánh uyên ương...

“Cậu ấy tới bao lâu rồi?” Kỳ Tích hỏi.

Bạn cùng phòng suy ngẫm một lúc, bảo rằng: “Gần mười phút rồi.”

Kỳ Tích kéo chun quần ra, nhìn vào trong một chút, sau đó thả dài thườn thượt leo lên giường.

Các bạn cùng phòng: “.....”

Hai người họ vã mồ hôi như mưa, ủa sao vậy, vẫn không nở à?

Bạn cùng phòng kéo lấy Kỳ Tích, “Thế rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, tiết lộ cho bọn tôi một chút đi, mọi người đang thi nhau cá cược đấy. Nhìn hành động ông thế kia, chẳng lẽ bị người nhà phạt, buộc ông phải làm người tốt à?”

Kỳ Tích ngu ngơ không rõ: “Tôi vẫn luôn là người tốt mà.”

Bạn cùng phòng: “Được rồi được rồi, thế rốt cuộc ông đang làm gì thế.”

Kỳ Tích đã nằm rồi, lại đột ngột ngồi dậy, “Tôi phải đi nói với cậu ấy mới được, nếu nói mãi không thông, tôi sẽ chuyển ra ngoài ở.”

Cậu cũng đã quyết định rồi, nếu cứ bị quấy rầy liên tục như vậy trong thời kỳ tìm phối ngẫu này, nhờ cậu không nhịn được nổi thú tính lên thì làm sao bây giờ.

Kỳ Tích xỏ dép đi ra ngoài, cánh cửa mở ra, chặn lại ánh mắt tò mò của các bạn cùng phòng.

Đàm Mộng Long đang dựa vào tường ngăn người ra, chợt nghe thấy tiếng động, nhấc tay lên trông thấy Kỳ Tích đi ra, cậu vừa mới tắm xong, trên tóc còn dính bọt nước, làn da hơi ửng đỏ, mặc áo cộc tay quần short xỏ dép, trên người trắng lại mịn, hồn nhiên chẳng giống nam sinh đã ngoài hai mươi.

Kỳ Tích dứt tay vào túi quần, đi về phía cầu thang, Đàm Mộng Long tự giác đi theo.

“Em à, anh đã nói rõ với em, ba anh không cho phép anh yêu sớm nữa.” Kỳ Tích nghiêm mặt nói.

Trước đây lúc Kỳ Tích theo đuổi Đàm Mộng Long, sẽ không lộ vẻ mặt như vậy trước mặt cậu, càng không nhìn cậu bằng ánh mắt hờ hững không thiết tha, mà luôn chăm chú dõi theo cậu.

Có so sánh mới thấy thương hại, mấy lần trước Đàm Mộng Long tới tìm cậu, còn có phần không muốn mất thể diện, nhưng lần này cuối cùng không nhịn được nữa, cất lời sâu xa: “Anh vừa mở miệng đã đòi quên đi, thế bây giờ em biết phải làm sao, em bị anh bẻ cong đến nơi, danh tiếng cũng thành ra như vậy, bây giờ nam không ham nữ không muốn, ai chịu trách nhiệm với em đây?”

Kỳ Tích gãi đầu: “Sao lại nói khó nghe như thế, anh tin em vẫn có thể tìm được mà. Anh.. ngại quá, anh không được rồi.”

Ít nhiều gì cậu cũng thấy áy náy với Đàm Mộng Long, lần này khác những lần trước rất nhiều, hơn nữa ba cũng đã cảnh cáo thái độ của cậu.

“Không được.” Đầu óc Đàm Mộng Long trống rỗng, cũng không xoắn xuýt điểm mực cười trong câu nói kia của Kỳ Tích, hần cắn răng, nhưng hành vi của đám Lý Vực khiến hần lóe lên ý tưởng, hầu như không chút nghĩ ngợi nói rằng: “Ít nhất cũng phải cho em một năm chứ, mọi người đều được vậy mà! Dù một năm sau anh muốn chia tay cũng được!!”

Hần nói lưu loát, trong đầu cũng nghĩ rõ ràng, hần còn chưa chính thức qua lại với Kỳ Tích, nhưng trong mắt những người khác thì không kém là bao, chỉ thiếu một bước mà thôi. Thế nên hần kiên quyết không muốn làm tiên nhiệm thẩm nhất, còn chưa bên nhau đã bị đá, hần đã chuẩn bị tinh thần rồi!!

Kỳ Tích: “.....”

Nếu không phải cậu sợ ba ra uy, có lẽ đã nhận lời rồi.

“Không được không được, không được thật mà.” Kỳ Tích nói, “Cậu có thể yêu cầu bồi thường những thứ khác, nhưng không thể qua lại được.”

Đàm Mộng Long trầm mặc, vẫn kiên trì yêu cầu như vậy.

Kỳ Tích cũng vậy.

Hai người giằng co một hồi, Đàm Mộng Long quay đầu bỏ đi nói: “Em chỉ có yêu cầu này.”

Kỳ Tích lập tức đáp: “Quên đi.”

Nói đoạn cậu xoay người, lê dép lạnh lùng bước đi. Ấy nấy là một chuyện, nhưng tra ngỗng chân chính nói trở mặt là trở mặt, giống như ba cậu luôn ôn hòa là vậy, nhưng khi cần quyết đoán vẫn sẽ quyết đoán.

Đàm Mộng Long: “.....”

Đàm Mộng Long chỉ thấy trên hành lang có rất nhiều dân tình đang lén lút ăn dưa, hẩn hít một hơi thật sâu, giọng không lớn không nhỏ: “Đoàn Kỳ Tích, cái tên tra nam này.”

Giọng điệu thật khiến người ta xót xa.

Đoàn Kỳ Tích không quay đầu lại, nhưng thở dài thườn thượt, rầu rĩ nói: “Ôi, giờ mình thành tra nam mất rồi.”

Dân tình nghe được câu nói này: “.....”

Đề ma ma, giờ cậu mới biết à??

....

“Đoàn Kỳ Tích.” Lại đến tiết của Nghiêm Cảnh Hoa, lúc điểm danh hẩn gọi tên Kỳ Tích.

Bầu không khí trong phòng học cũng vì vậy mà thay đổi. Thầy Nghiêm Cảnh Hoa ngấm ngầm nhắm vào tra nam Đoàn, mọi người xem trăm lần vẫn chưa thấy chán.

Kỳ Tích ngẩng đầu lên: “?”

Nghiêm Cảnh Hoa không nhìn thẳng vào cậu, hai tay chống bàn giáo viên, vừa từ từ lật tờ danh sách, vừa nói: “Cuối tuần này tôi muốn tới nhà em một chuyến.”

Mọi người:Uầy!!! Đang ở trong lớp mà nói thẳng vậy luôn, coi các sinh viên khác không tồn tại à?! Biết Đàm Mộng Long bị đá cái, thầy nhà mình ung dung hần!!

Kỳ Tích: “Không được đâu thầy!!”

Lúc này Nghiêm Cảnh Hoa mới từ tốn ngẩng đầu lên, lại còn mang theo ý cười, “Tôi đến nhà tìm hiểu, không được à?”

Hắn biết Kỳ Tích đã đá Đàm Mộng Long, tuy rằng vẫn chưa “bàn giao” cho hắn, nhưng trong lòng hắn cũng đã đoán được phần nào tình huống, càng thêm kiên định, phải tiếp tục đi theo con đường phụ huynh.

Kỳ Tích kiềm chế không lên tiếng, cậu biết rõ Nghiêm Cảnh Hoa mách lẻo với ba mình, còn bày đặt tới nhà tìm hiểu...

“Không được đâu thầy, đâu có trường đại học nào lại tới nhà tìm hiểu đâu.” Kỳ Tích nói.

Những người khác cũng nghĩ như vậy, phải đấy, dựa vào đâu cơ chứ, đúng là không coi ai ra gì, cố tình tới nhà người yêu cũ tìm hiểu à, thú vị thật!

Lúc này Nghiêm Cảnh Hoa mới từ tốn lấy một tờ giấy ra, “Ban này tôi quên nói với mọi người, đây là hoạt động mới của học viện, giáo viên phụ đạo tới mọi nhà, yêu cầu tìm hiểu các gia đình. Giáo viên phụ trách lớp các em bị bệnh, nhờ tôi làm giúp.”

Kỳ Tích: “.....”

Mọi người: “.....”

..

Hết tiết Kỳ Tích rầu rĩ, lại bị Nghiêm Cảnh Hoa gỡ trò.

Nghiêm Cảnh Hoa ung dung rời khỏi giảng đường, còn cậu ngồi rầu rĩ một lúc, khiến các bạn học khác cũng không muốn rời đi, say sưa bàn tán về hành động của thầy Nghiêm.

Kỳ Tích đang ngăn người ra, đột nhiên cảm thấy phòng học trở nên yên ắng, cậu mở mồm ngẩng đầu lên, trông thấy Bạch Thịnh Thu đứng trước bàn. Bảo sao mọi người lại phản ứng như vậy, trước đó vẫn đồn rằng Bạch Thịnh Thu về nước dẫn theo cô bạn gái.

Bởi vì Bạch Thịnh Thu từng nhốt cậu lại, nên thái cậu tốt hơn một chút, ôn hòa chào hỏi: “Xin chào, không quay lại đâu.”

Bạch Thịnh Thu khẽ mỉm cười, “Không quay lại chẳng lẽ anh không thể xuất hiện ở đây? Đây là trường học mà.”

Chẳng có đâu. Kỳ Tích nghĩ, tuy đại học Đông Hải không phải nhà cậu mở, nhưng nói rõ ra thì cả thành phố Đông Hải là của ba cậu...

Bạch Thịnh Thu chăm chú nhìn đôi mắt Kỳ Tích, phải rồi, sao Kỳ Tích có thể là con người được, sau khi hấn nhớ kỹ lại, nghĩ theo phương diện đó, xem rốt cuộc Kỳ Tích thuộc chủng tộc gì, đáp án rất rõ ràng. Ở cực địa không có nhiều động vật, hướng hồ đặc tính rõ ràng như vậy.

Dường như hấn không hề sợ hãi Kỳ Tích là yêu quái, thậm chí còn càng hưng phấn vì tin tức này.

Điều duy nhất hấn không biết bây giờ là Kỳ Tích là loài chim cánh cụt nào, đây cũng là lý do hấn tới đây.

—— Bạch Thịnh Thu đổ trong túi ra rất nhiều đá, chất đầy một bàn.

Mọi người sững sờ, vậy là có ý gì??

Kỳ Tích cũng lấy làm khó hiểu, “Gì vậy trời???”

Bạch Thịnh Thu cẩn thận quan sát vẻ mặt Kỳ Tích, nhất thời không lên tiếng, mãi đến khi xác nhận Kỳ Tích không có vẻ hờn hờ mới thôi.

Được rồi. Có thể loại trừ khả năng Kỳ Tích là chim cánh cụt Adélie cần dùng đá để xây tổ.

...

Diễn đàn đại học Đông Hải:

Chủ đề: Hot!! Tin mới nhất về chuyện tra nam số một đại học Đông Hải.

Nội dung: Hôm nay học trưởng Bạch cũng tìm tới, ngẫu bá cháy luôn! Đổ cả đồng đá trước mặt tra nam, chế giễu tra nam tâm địa sắt đá!!!

14. Chương 14: “tụi Tui Chỉ Nói Chuyện Thui, Hồng Có Yêu Đường!!!”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mỗi loài chim cánh cụt đều có những cách xây tổ khác nhau, có con dùng đá xây tổ, có con dựa vào cây, có con thì đào hố, hoặc tìm kiếm vết nứt nham thạch làm tổ. Cánh cụt hoàng đế không cần xây tổ, mà ấp ở giữa hai chân, có lẽ đây cũng là kỹ năng đặc biệt để duy trì tỉ lệ ấp trứng của chúng.

—— (Nhật ký nuôi dưỡng cánh cụt hoàng đế)

—— ———

Bạch Thịnh Thu đang đứng ở vườn thú Linh Hữu, mà hôm đó cũng là ngày Nghiêm Cảnh Hoa tới tìm hiểu gia đình. Bạch Thịnh Thu biết chuyện này, nhưng đó không phải nguyên nhân hắn chọn ngày tới đây, chỉ trùng hợp mà thôi.

Cho dù không có Nghiêm Cảnh Hoa, Bạch Thịnh Thu vẫn sẽ tới đây, bởi theo hắn suy đoán Kỳ Tích từng sống ở vườn thú —— nói vườn thú là nhà cậu cũng đúng, dù sao cũng do nhà cậu ấy mở. Nói chung Bạch Thịnh Thu quyết định tới đây tìm hiểu hoàn cảnh sinh trưởng của Kỳ Tích.

Bạch Thịnh Thu xem tờ giới thiệu, Linh Hữu có diện tích vô cùng lớn, chủng loại động vật đa dạng, là công viên động vật hoang dã lâu năm trong nước, đã mở cửa rất nhiều năm, đã trở thành một tiêu chí lớn ở Đông Hải từ lâu.

Chỉ riêng chim cánh cụt, ở đây có đến mười mấy loài cánh cụt hoàng đế, cánh cụt Adélie, cánh cụt Magellan, cánh cụt châu Phi, cánh cụt Humboldt, cánh cụt Macaroni, chim cánh cụt nhỏ,.. hầu như bao gồm đủ các loài chim cánh cụt trên thế giới.

Bạch Thịnh Thu tìm hiểu từng loài chim cánh cụt ở đây, trong lòng phỏng đoán xem Kỳ Tích thuộc loài nào, trên thực tế thông qua quan sát hồi tưởng, phạm vi mục tiêu đã nhỏ đi đáng kể.

Kỳ Tích nhỏ như vậy, lại không cần đá để xây tổ, thích thời tiết lạnh giá, có lẽ sẽ sinh sống ở cực địa, sẽ là loài chim cánh cụt loại nhỏ nào đây?

Lúc bấy giờ hắn nghe thấy một hướng dẫn viên trả lời thắc mắc của du khách: “Chuyện liên quan tới người sáng lập chỗ bọn tôi á? Haha, chắc mọi người cũng từng xem qua một ít, tôi biết có một vài tin tức không chuẩn xác. Ông ấy không hoàn toàn tay trắng dựng nghiệp, mới đầu là thừa kế di sản của người thân, bản thân vườn trưởng chúng tôi không học chuyên ngành động vật, ông ấy học cái gì ý nhỉ... kỹ thuật môi trường, hiện tại hằng năm vườn thú chúng tôi đều quyên góp rất nhiều cho thành phố Đông Hải nhằm mục đích bảo vệ môi trường..”

Bạch Thịnh Thu vốn đang hồ hững đột nhiên nghiêm mặt, kỹ thuật môi trường... Kỳ Tích thật sự không lừa hắn, cậu hiểu rõ và hứng thú với chuyên ngành này thật sự không liên quan gì tới hắn, mà do gia đình có học.

Hắn không khỏi cười khổ, nếu đổi lại là lúc trước, có lẽ tâm lý hắn sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, nhưng bây giờ, sau khi hắn là người duy nhất biết được thân phận thực sự của Kỳ Tích, hắn bình tĩnh hơn nhiều, chỉ bình tĩnh mới có thể bắt được con chim cánh cụt kia.

...

Ở một nơi khác, Kỳ Tích đang lén lút trốn ra khỏi văn phòng, Nghiêm Cảnh Hoa đang tìm hiểu gia đình, nói chuyện với ba cậu.

Mới đầu Đoàn Giai Trạch cũng rất căng thẳng, bởi vì khó xử, nhưng Nghiêm Cảnh Hoa cũng không tới khóc lóc mách chuyện, mà chỉ tới tìm hiểu gia đình bình thường.

Kỳ Tích cảm thấy có chút không ổn, ba không thể bắt cậu quay lại với Nghiêm Cảnh Hoa, nhưng cậu biết Nghiêm Cảnh Hoa rất gian manh, lại có thân phận thầy giáo, nhờ hắn làm dao động ba ba, ví dụ như để Nghiêm Cảnh Hoa ở trường chú ý tới việc học của cậu thì làm sao bây giờ.

Thế là Kỳ Tích quyết định chuồn đi.

Điều này cũng khiến Kỳ Tích để lỡ mất cảnh Lý Vực tới làm loạn, tên kia nghe ngóng được Nghiêm Cảnh Hoa sẽ tới nhà tìm hiểu, không mời mà tới, miệng nói cái gì mà, anh à, dù Nghiêm Cảnh Hoa nói gì anh cũng đừng tin, tên này mặt người dạ thú.

Nghiêm Cảnh Hoa hờ hững trào phúng lại mấy câu, nếu nói dạ thú, ai sánh bằng Lý Vực chứ.

Lý Vực lại càng giận dữ hơn, “Qua lại cũng được, bị đá cũng được, nhưng rõ ràng tôi trước anh.”

Đoàn Giai Trạch suy sụp tiếp đón hai tiền nhiệm của Kỳ Tích, nhất thời không quản được Kỳ Tích đi đâu.

...

Cũng đã lâu lắm rồi Kỳ Tích không trở về Linh Hữu, cậu đi dạo quanh Linh Hữu cảm thấy rất hoài niệm, chợt nhớ tới việc trước đây mình thường làm, hiện nguyên hình, sau đó mặc đồ linh vật cánh cụt.

Chim cánh cụt là linh vật biểu tượng của vườn thú Linh Hữu, có thể thấy biểu tượng này ở nhiều nơi, cũng có rất nhiều nhân viên mặc đồ chim cánh cụt, hoặc các con vật nổi tiếng khác, chơi đùa cùng du khách.

Trước đây lúc Kỳ Tích còn chưa hóa thành hình người, muốn ra ngoài phải mặc đồ linh vật cánh cụt.

Cậu lạch bạch đi về phía thế giới chim cánh cụt, bởi vì hiện tại có nhiều chủng loại chim cánh cụt, nên mới mở riêng một khu vực cho chim cánh cụt.

Ngày nghỉ nhiều người tới vườn thú, chim cánh cụt không cần thận một cái, là đụng phải người ta.

Kỳ Tích đang định xin lỗi, ngẩng đầu lên trông thấy Bạch Thịnh Thu, cậu sợ hãi lùi về phía sau vài bước, suýt chút nữa ngã sấp mặt.

Cả dọc đường Bạch Thịnh Thu cũng chạm mặt không ít “chim cánh cụt”, con chim cánh cụt này thoát nhìn không khác gì những con chim cánh cụt khác.

Nhưng không rõ vì sao, Bạch Thịnh Thu cứ có cảm giác nó đi đứng tự nhiên hơn người khác nhiều, động tác lui về phía sau hai bước lại càng vi diệu hơn.

Bạch Thịnh Thu không khỏi thăm dò gọi một tiếng: “Kỳ Tích à?”

Kỳ Tích: “.....”

Chờ đợi, thế mà cũng nhận ra được là cậu à?

Kỳ Tích quay đầu bỏ chạy.

Bạch Thịnh Thu vốn còn đang nghi ngờ lập tức chắc chắn, sải dài bước đuổi theo.

Kỳ Tích chạy suốt cả dọc đường tới một khu triển lãm không người, bởi vì trang phục hạn chế, nên vẫn bị Bạch Thịnh Thu đuổi theo. Thực ra Kỳ Tích cũng có ý muốn nhường Bạch Thịnh Thu nên cố gắng tìm một chỗ không người.

Tuy rằng đã bị ba cảnh cáo, không thể tùy tiện dọa người thường, nhưng lúc này Kỳ Tích vẫn không khỏi nổi ác ý, uy hiếp: “Anh còn dám đuổi theo em à? Anh không thấy ngày hôm đó em đụng nát tường nhà anh đáng sợ lắm à?”

Bạch Thịnh Thu đang định nói, đột nhiên ánh mắt dừng trên trang phục linh vật của Kỳ Tích, đào ra một câu nói từ sâu trong ký ức, ấy là Kỳ Tích từng than phiền về chiều cao của mình.

Không đúng, rất có thể Kỳ Tích không phải loài chim cánh cụt nhỏ bé gì. Nhìn chủng loại cánh cụt trên bộ đồ cậu mặc, còn cả ban này ở thế giới chim cánh cụt có giới thiệu qua loài chim cánh cụt mà vườn thú tiến cử đầu tiên.

Tất cả manh mối cùng khóa chặt vào một mục tiêu: Cánh cụt hoàng đế.

Bạch Thịnh Thu thăm dò tiến lên một bước, nói rằng: “Thực ra hôm nay anh chỉ tới đây chơi thôi, anh cũng biết em cũng không muốn, nên chỉ muốn khen một câu, em mặc đồ cánh cụt hoàng đế đáng yêu lắm,

anh cảm thấy cánh cụt hoàng đế cao lớn trầm ổn, màu lông hài hòa, là loài chim cánh cụt đáng yêu nhất anh từng gặp.”

Sau đó, phản ứng của Kỳ Tích cũng phần nào chứng minh được suy nghĩ trong lòng hắn, khiến hắn thở phào một hơi.

Kỳ Tích nghe Bạch Thịnh Thu khen vậy thì mở cờ trong lòng, ném lời cảnh cáo của ba ra sau đầu, dù có nhớ thì cậu vẫn có thể an ủi mình, cậu chỉ tâm sự cùng Bạch Thịnh Thu mà thôi, “Đương nhiên rồi hahahaha, anh có mắt nhìn phết.”

Cậu đặc ý một cái, lúc cười cũng phát ra tiếng chim cánh cụt.

Bạch Thịnh Thu khẽ mỉm cười, chỉ vờ như không nghe thấy, “Ban nãy anh ở thế giới chim cánh cụt, nghe thấy họ bật một bài hát liên quan tới chim cánh cụt, nghe đáng yêu lắm, em có biết hát không?”

Đương nhiên rồi, đó là ca khúc chủ đề của thế giới chim cánh cụt, lấy cánh cụt hoàng đế làm chính, Kỳ Tích lập tức hát cho hắn nghe.

Bạch Thịnh Thu vẫn có thiên phú về mặt này, lập tức ngâm nga theo.

Trước đây Kỳ Tích để ý tới hắn, cũng không khỏi có liên quan tới giọng nói của hắn, bây giờ Kỳ Tích đang ở trong giai đoạn tìm phối ngẫu, lại bị ép ngừng theo đuổi Đàm Mộng Long, nhất thời mất trọng tâm cuộc sống, thực ra cậu vẫn đang cố gắng kiềm chế, nhưng rất dễ dàng bị thu hút, hồn nhiên quên mất ban nãy mình còn muốn trốn Bạch Thịnh Thu.

Bàn chân cậu đánh nhịp xuống mặt đất theo tiếng hát của Bạch Thịnh Thu, cái miệng Kỳ Tích dưới mũi suýt chút nữa nhỏ nước dãi.

Hầy hầy, cậu chỉ nghe thôi, cậu không tìm phối ngẫu....

Mấy ngày qua Bạch Thịnh Thu xem tư liệu về chim cánh cụt, lại thêm ban nãy ở trong khu thế giới chim cánh cụt được phổ cập rất nhiều điều, trong đầu lập tức hiện ra rất nhiều kiến thức liên quan tới cánh cụt hoàng đế, đó cũng là lý do thúc đẩy hắn hát cho Kỳ Tích nghe.

Đột nhiên trong lòng hắn nhen nhóm một tia hy vọng, bởi vì trong số loài chim cánh cụt, cánh cụt hoàng đế vẫn có xác suất lựa chọn phối ngẫu năm ngoái, chỉ cần không tìm được đối tượng thích hợp khác.

Nói cách khác, không thể ở bên Kỳ Tích lâu dài, hằng năm cánh cụt hoàng đế đều muốn tìm phối ngẫu một lần nữa. Nhưng hằng năm đều có cơ hội, chỉ cần nắm chắc cơ hội và phương pháp, em ấy có thể tiếp tục chọn bạn...

Những suy nghĩ này lóe lên trong đầu, Bạch Thịnh Thu hát ca khúc thiếu nhi lại càng dõng dạc hơn..

...

Lý Vực ôm mặt đi ra ngoài, hắn lại lậm thói lưu manh, muốn đánh Nghiêm Cảnh Hoa, nhưng không ngờ anh ta không yếu ớt như vẻ ngoài, ra tay còn rất nham hiểm, chuyên môn đập vào mặt hắn.

Mọi người rời đi trong không vui, anh trai Kỳ Tích cũng không được vui, khiến mục đích Lý Vực coi như đạt được một nửa. Hắn sa sút cũng được, nhưng không thể để Nghiêm Cảnh Hoa chiếm tiện nghi.

Nhưng vừa mới ra ngoài, Lý Vực liền thấy cảnh tượng khiến hắn phải há hốc miệng nhìn, Kỳ Tích mặc đồ linh vật, tháo mũ xuống ôm trong tay, mà Bạch Thịnh Thu đứng bên cạnh, đang ném đồ ăn vào miệng Kỳ Tích, Kỳ Tích tiếp được thì vui vẻ kêu một tiếng. Trong đôi mắt cậu đọng đầy nhu tình mật ý.

Lý Vực liền vỡ òa, xông lên muốn đập Bạch Thịnh Thu từ phía sau, miệng còn quát to: “Hai người đang làm cái gì hả!!!”

—— Cái tên tiền nhiệm này, gào lên nghe cứ như đang bắt gian tại trận!!

Bạch Thịnh Thu né Lý Vực đánh lén, kéo cánh Kỳ Tích tránh ra.

Cảnh tượng này khiến Lý Vực càng thêm nổi nóng, hôm nay hắn đánh nhau với Đàm Mộng Long mai đấu đá với Nghiêm Cảnh Hoa, lại để Bạch Thịnh Thu tranh thủ chen vào, còn chơi kè “Minh Tu Sạn Đạo, Âm

Độ Trần Thương”, nếu không phải hấn tình cờ bắt gặp, suýt chút nữa đã bị lừa rồi, tên này cũng biết giả vờ giả vịt lắm!!

Lý Vực gào lên mắng: “@#%#@#%@!!!” Hấn chất vấn, “Đoàn Kỳ Tích, mịa nhà nó, không phải em bảo không nhận lời ai hay sao!!”

Kỳ Tích cũng hơi chột dạ, nhưng lập tức hùng hồn nói: “Em chỉ nói chuyện với anh ấy thôi, không yêu đương!!!”

Lý Vực: “Đậu, tên tra nam chết bầm này, khác quái gì “anh chỉ cọ bên ngoài thôi, không vào đâu”



không?!!!!”
cụt Humboldt

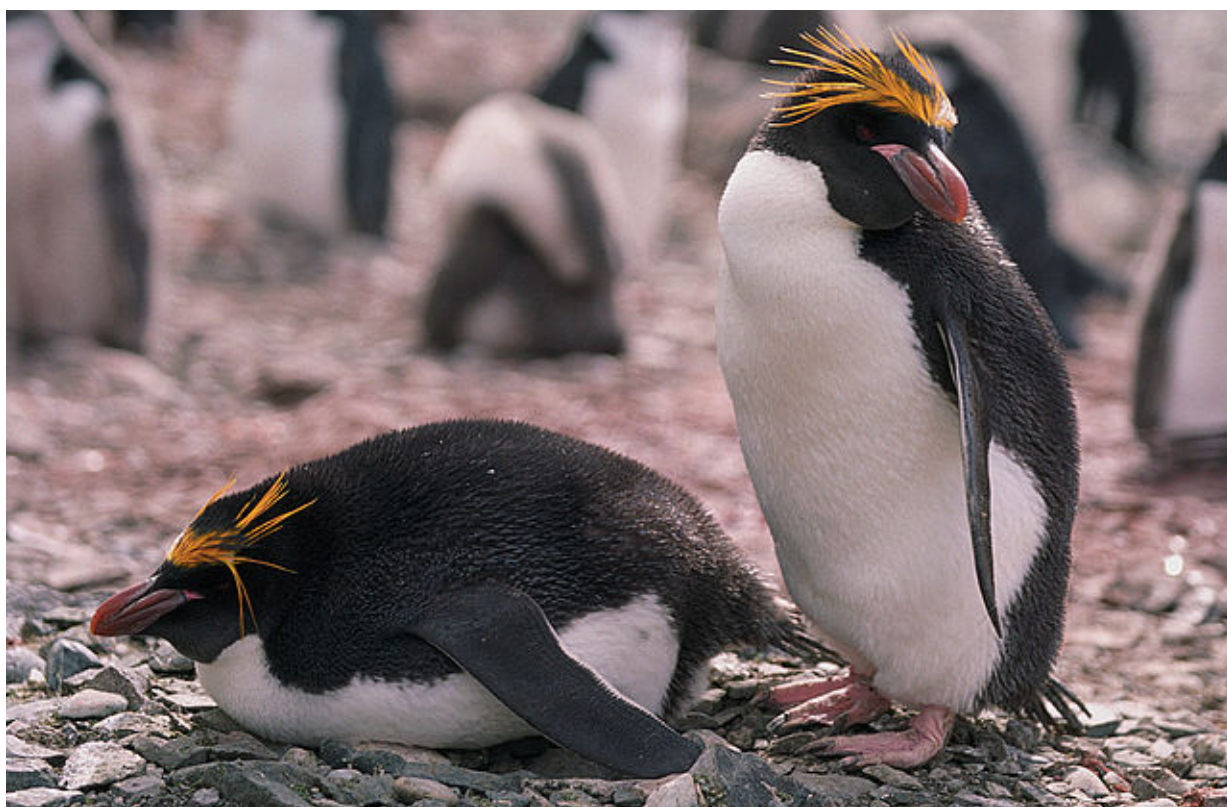
Cánh



© © Tim Davis/Corbis

cánh

cụt Magellan



Cánh

cụt Macaroni



Chim

cánh cụt nhỏ



Cánh

cụt châu Phi



Cánh

cụt Adélie



Cánh

cụt hoàng đế

Bên Bách Thú có up ảnh cánh cụt hoàng đế với Adélie mấy lần rồi, nghĩ bên này chắc toàn bạn ở Bách Thú sang nên trước cũng lười up, nay tiện thể up lại luôn:))

Btw, trước đây lúc Kỳ Tích chưa hóa hình người, em thường mặc đồ linh vật cánh cụt (được ba Đoàn đặt làm riêng) để đi dạo trong vườn thú. Lúc đó Kỳ Tích không cần ra mặt, không cần nói gì chỉ ngả dập mông

mà cũng đã làm siêu lòng một anh nhân viên ở khu cực địa, giờ nghỉ lại Kỳ Tích nhà ta sát trai từ tám bé =)))

15. Chương 15: “cháu Không Ngại Làm Hứa Tiên!!!”

Miệng của Kỳ Tích, quý lừa người.

— Lý Vực.

— — —

Đạo này Đoàn Giai Trạch cứ cảm thấy Kỳ Tích có gì đó sai sai, anh tin con trai sẽ không gạt mình, con trai nói với anh rằng nó không qua lại với ai, anh cứ tin tưởng như vậy.

Thế nhưng sao Kỳ Tích ra ngoài nhiều thế nhỉ. Mới đầu anh còn nghĩ có lẽ con trai không lừa mình đâu, chỉ như bao đứa trẻ cùng tuổi khác, ra ngoài chơi để an ủi bản thân, thế nhưng sau đó anh phát hiện có lúc Kỳ Tích lấy hai phần ăn từ nhà hàng ra ngoài, cảm thấy rất bất thường.

Chẳng lẽ Kỳ Tích lớn rồi, lại bắt đầu lừa phụ huynh?

Đây chỉ là chuyện nhỏ, nếu Kỳ Tích muốn giữ một vài bí mật cho riêng mình thì cũng được thôi, nhưng nếu thằng bé lên yêu đương, như vậy vi phạm quy định rồi.

Đoàn Giai Trạch bắt đầu cân nhắc tới việc nhờ người ta đi thăm dò một chuyến, nghĩ tới đây, ánh mắt anh dừng trên người Lục Áp...

Bảo Lục Áp đi? Có vẻ không hay cho lắm.

....

Kỳ Tích và Bạch Thịnh Thu ngồi bên bờ biển, cậu lấy hai phần đồ ăn từ trong balo ra, Bạch Thịnh Thu lại cầm điện thoại, kể chuyện phiêu lưu của cánh cụt hoàng đế cho cậu nghe.

— Cũng không biết Bạch Thịnh Thu lấy chuyện này ở đâu, câu chuyện kể về một bé cánh cụt hoàng đế không cha không mẹ phiêu lưu khắp nơi, rất thú vị, chỉ là rất dài, mỗi lần Bạch Thịnh Thu kể cho cậu nghe một đoạn, để cậu vừa có cộng hưởng, vừa hưởng thụ giọng Bạch Thịnh Thu, lại không khỏi hóng chương mới.

Đường như không thể tìm được câu chuyện này ở chỗ khác, chỉ có thể đợi gặp mặt Bạch Thịnh Thu để

nghe kể, khiến cậu liên tưởng tới “Nghìn lẻ một đêm”, đúng là cậu cũng giống quốc vương tàn bạo, có lúc nghe giọng Bạch Thịnh Thu sẽ tỉnh tâm chuyển ý.

Thực ra thì, đương nhiên Kỳ Tích không thể tìm được câu chuyện này, bởi Bạch Thịnh Thu bỏ tiền ra thuê người viết.

Bởi vì Bạch Thịnh Thu không nhắc tới chuyện theo đuổi nữa, lại rất hợp ý cậu, nên Kỳ Tích cũng thuận thể đi tới biên giới trái quy tắc.

Thấy tình hình như vậy, mấy người Lý Vực, Đàm Mộng Long, Nghiêm Cảnh Hoa có chút hiểu lầm, họ cân nhắc một phen, cũng bắt đầu đi lấy lòng người ta.

Chỉ tiếc là tình báo của họ không đủ, ngược lại càng khiến Kỳ Tích tránh né, Bạch Thịnh Thu “nhất chi độc tú”.

(Nhất chi độc tú: Một nhánh cây duy nhất phát triển)

“Em thử cái này xem, cá sấu da trơn biển tươi đấy.” Bạch Thịnh Thu cũng mang theo một phần đồ ăn tối, hắn cầm lên nói, “Cái này có thể ăn sống.”

Sau đó thuận tay ném lên không trung, Kỳ Tích lập tức tiếp được.

Có qua có lại mới toại lòng nhau, Kỳ Tích cũng vội vã cho Bạch Thịnh Thu ném thử điểm tâm cậu lấy từ nhà hàng nhà mình.

Đúng lúc này, điện thoại Bạch Thịnh Thu có tin nhắn, hắn tạm dừng kể chuyện, nhìn tin nhắn một chút.

Em họ gửi tới.

Bạch Quân: Anh à, có phải anh quay lại với Đoàn Kỳ Tích không?

Bạch Quân: Em nghe nói anh lại chạy tới trường học tìm cậu ta!

Bạch Quân: Anh đưa đá cho không thể là đang chế giễu cậu ta được, đây không phải phong cách của anh.

Bạch Quân: Em đã nghi anh còn chưa dứt tình cũ rồi mà, hòn đá kia không phải hình trái tim đấy chứ?

Bạch Thịnh Thu nhìn một chút, tiện tay nhấn lại: Bọn anh bây giờ là bạn tốt ^-^

Bạch Quân:

“Anh đang nhẩn cái gì vậy?” Kỳ Tích vừa ăn đồ vừa thuận miệng hỏi.

“Không có gì.” Bạch Thịnh Thu thản nhiên đáp, “Phải rồi, kỳ nghỉ này anh định đi Nam Cực du lịch, em có muốn đi cùng không?”

Kỳ Tích: “Không tiện cho lắm....”

Bạch Thịnh Thu: “Là một đoàn nhỏ có bốn người, nếu em muốn đi anh sẽ gửi tin nhắn ở công ty du lịch cho em, em tự đăng ký.”

Nói cách khác, họ có thể tình cờ gặp nhau trong đoàn du lịch...

Kỳ Tích đồng ý ngay tắp lự, đúng là một cách hay để nhắm vào điểm yếu của cậu.

Thực ra, hầu như Kỳ Tích từng mời tất cả người yêu cũ đi Nam Cực, đây là cách mộc mạc nhất, lãng mạn nhất cậu có thể nghĩ ra để giải trí trong mấy ngày nghỉ.

Chỉ tiếc là, ngoài Lý Vực ra, tất cả mọi người đều từ chối cậu vì đủ nguyên nhân, dù sao có rất nhiều người không chuẩn bị tinh thần và thể lực để đi du lịch vùng cực địa, cũng chỉ có Lý Vực, trước giờ vẫn chơi ngông, mới không cân nhắc nhiều. Bởi vậy nên Kỳ Tích cũng rất kích động, cố ý tặng hẳn một quả bóng lông ngực.

Bây giờ Bạch Thịnh Thu chủ động nhắc tới, đương nhiên Kỳ Tích không thể từ chối, cũng giống như cậu không thể từ chối căn phòng trong suốt mà Bạch Thịnh Thu chuẩn bị cho cậu.

“Phải rồi, dạo này anh đang tham gia một khóa học từ xa.” Bạch Thịnh Thu vờ như lơ đãng nhắc tới, “Chủ yếu về phương diện ấp chim nhân công, thú vị ra phết.”

Trái tim Kỳ Tích lại đập thành thịch.

Phải biết trong loài chim cánh cụt, dù là cánh cụt đồng tính, cũng rất muốn ấp trứng.

Bạch Thịnh Thu đây là đang trắng trợn khoe năng lực tìm phối ngẫu của mình đó!!

Một đối tượng có tỉ lệ ấp trứng 100%, cuốn hút đến nhường nào bạn có biết không?!

Kỳ Tích rầu rĩ nhét miếng thịt cá vào miệng, nếu không phải ba nói không thể...

“Con chim gì kia? Bạch Thịnh Thu đột nhiên hỏi.

Hắn nhìn thấy con chim sắc sỡ sắc màu đậu trên cành cây, tuy rằng không phân biệt được từng chi tiết nhỏ, nhưng nghĩ kiểu gì cũng thấy đây không phải loài chim có thể dễ dàng thấy được ở thành phố.

Kỳ Tích cũng quay đầu nhìn lại, nhất thời hoang mang.

Lúc bấy giờ con chim kia vỗ cánh, bay về phía bên này. Khoảng cách thu hẹp lại, Bạch Thịnh Thu cũng phát hiện ra, “Đây là vẹt à?”

Vẹt nhà ai trốn ra à?

Vẹt bay tới phía trên người họ, dường như rất hứng thú với hai người họ mà bay xung quanh hai vòng.

Kỳ Tích giơ balo của mình, nhảy lên đập con chim kia: “Cút ngay! Con vẹt chết tiệt! Mau cút đi!!”

Con vẹt né trái né phải, kêu cạp cạp.

Bạch Thịnh Thu nhìn mà không nhịn được cười: “Em không thích vẹt à?”

Kỳ Tích chột dạ cất đồ, kéo Bạch Thịnh Thu đi, “Ai thích vẹt chứ, vừa âm vừa xấu, hơn nữa ai mà biết được liệu nó có muốn bay lên đầu em ị không, chúng ta chuyển qua nơi khác đi.”

Rất hiếm khi Bạch Thịnh Thu từ chối cậu, hắn thu dọn đồ đạc theo cậu rời đi.

Kỳ Tích quay đầu lại lấy tay ra dấu với con vẹt, dùng khẩu hình nói: Tên gián điệp kia, chú em chết chắc rồi đấy.

...

Bạch Thịnh Thu đứng ở bên ngoài vườn thú Linh Hữu đợi Kỳ Tích, hắn đã hẹn Kỳ Tích cẩn thận, cùng đi mua các dụng cụ chống lạnh cần thiết để tới Nam Cực.

Kỳ Tích cũng không giấu giếm mình từng cùng tiền nhiệm khác tới Nam Cực, cậu còn nói với Bạch Thịnh Thu những gì mình có, bởi vậy nên phần lớn đồ đạc không cần mua, nhưng cậu có kinh nghiệm, sẽ giúp Bạch Thịnh Thu chọn.

Bạch Thịnh Thu không để tâm lắm, có thể nói hắn không để Lý Vực vào mắt, tuyệt đối không chỉ vì ngày hôm đó lúc hắn ở với Kỳ Tích, khiến Lý Vực tức đến thổ huyết bỏ đi.

“Anh có lái xe tới không? Không có thì em lái xe em đi.” Kỳ Tích nói.

Bạch Thịnh Thu chưa kịp trả lời, bọn họ nghe thấy phía sau Kỳ Tích truyền tới một giọng nói: “Anh cả, ba gọi các anh quay lại.”

Đó là một cậu chàng rất đẹp trai, tuy rằng cậu ta gọi Kỳ Tích là anh cả, nhưng có vẻ còn lớn tuổi hơn, điều này cũng có một phần liên quan tới gương mặt trẻ thơ của Kỳ Tích.

Thế nhưng điểm bất mắt nhất ở cậu chàng kia không phải gương mặt, mà là mái tóc nhuộm đủ màu, độ thuần chất có vẻ rất cao, khó tránh khỏi khiến người ta thoát nhìn có cảm giác phẩm hạnh không tốt, khiến các du khách đi ngang qua đều kéo con mình tránh xa cậu ta.

Kỳ Tích lườm cậu ta một chút, đối phương cười hì hì, xoay người đi trước, cũng không có ý định bắt chuyện với Bạch Thịnh Thu.

“Em trai em à?” Bạch Thịnh Thu nhìn mái tóc người kia, có điều suy tư.

“À ừm, đúng vậy.” Kỳ Tích rầu rĩ nói: “Đó là em trai ba mươi sáu của em.”

Bạch Thịnh Thu: “.....”

Thấy Kỳ Tích có vẻ được nhận nuôi, lại không phải con người, như vậy cậu có nhiều anh chị em được nhận nuôi cũng không có gì kỳ lạ. Chỉ là thứ tự em trai ba mươi sáu này, nếu không phải trong nhà có ngai vàng, ở thời hiện đại rất hiếm thấy..

Kỳ Tích gãi gãi mặt, quyết định mặt dày đi gặp ba, dù sao cậu cũng không làm trái quy tắc, cậu không nói chuyện yêu đương với Bạch Thịnh Thu, tuy rằng không phải nói chuyện yêu đương mới là yêu đương.

...

“Tiểu Bạch à, gọi cậu như vậy có được không?” Đoàn Giai Trạch nói, “Lần đầu tiên gặp mặt, qua các hành động của cậu gần đây, tôi có thể nói, cậu đã hiểu rõ thân phận của Kỳ Tích rồi đúng không?”

Anh nói thẳng ra như vậy, chứ không chất vấn chuyện họ “Ám Độ Trần Thương”.

Kỳ Tích cũng không để tâm, thực ra qua nét mặt của hắn, cũng không khó đoán có phải hắn đã phát hiện ra từ trước rồi hay không.

Bạch Thịnh Thu gật đầu, thản nhiên nói: “Đúng vậy.”

Đoàn Giai Trạch không thể không nói rõ với hắn: “Bất luận cậu cân nhắc thế nào mới làm ra hành động như hiện nay, thì tôi cũng phải nói rõ ràng với cậu, những chuyện liên quan tôi đã nói rõ với Kỳ Tích, tạm thời thằng bé không tiến hành tìm phối ngẫu nữa, thằng bé cũng chưa chuẩn bị kỹ tâm lý.”

Kỳ Tích đỏ mặt lên, vô lại nói: “Đúng đấy, con cũng nói rõ với anh ấy rồi, bọn con chỉ có thể làm bạn tốt.”

Đoàn Giai Trạch: “.....”

Đoàn Giai Trạch: “Con im đi.”

Bạch Thịnh Thu hơi suy tư, nói rằng: “Nếu chú đã hiểu rõ hành động của cháu mấy ngày nay, thế thì cháu cũng muốn nói, cháu có thể giúp Kỳ Tích cùng chuẩn bị, hơn nữa trong khoảng thời gian này, cháu có lòng tin mình sẽ trở thành đối tượng phối ngẫu tốt nhất trong mỗi thời kỳ tìm phối ngẫu của em ấy. Cho đến khi em ấy bằng lòng ký kết ước định mãi mãi với cháu, hoặc là, chỉ là mãi mãi của cháu.”

Hắn không dám nói có thể thành công tuyệt đối, có thể Kỳ Tích sẽ học được cách yêu thương của con người, có thể không học được, nhưng họ vẫn lấy phương thức mỗi năm một kỳ, để giành được sự mãi mãi trong cuộc đời của hắn. Chỉ khác biệt vài chữ, nhưng cách nhau cả lạch trời.

Đoàn Giai Trạch nghe ra được nghĩa bóng trong lời của Bạch Thịnh Thu, sắc mặt hơi biến đổi: “Tiểu Bạch à, cậu còn trẻ.”

Nhưng Bạch Thịnh Thu lại đưa số liệu về cánh cụt hoàng đế với anh: “Đại đa số cánh cụt hoàng đế, tuy rằng hằng năm sẽ tìm phối ngẫu một lần nữa, nhưng dựa vào điều kiện lựa chọn, có rất nhiều cánh cụt hoàng đế vẫn sẽ chọn phối ngẫu năm trước, có lẽ là phù hợp với yêu cầu của chúng nhất. Chú à, cháu từng ở bên Kỳ Tích, cháu là một trong những lựa chọn tốt nhất của Kỳ Tích, cháu hiểu rõ chân tướng, cũng không ngại cùng em ấy trưởng thành, không ngại làm “Hứa Tiên”, cháu đã chuẩn bị đầy đủ rồi.”

Kỳ Tích trợn tròn mắt, nhìn Bạch Thịnh Thu, dường như rất kinh ngạc.

Bạch Thịnh Thu hơi rung động, Kỳ Tích vẫn còn trái tim, còn biến sắc vì lời của hắn, hắn không khỏi nắm chặt tay Kỳ Tích, gật đầu với cậu. Tất cả đều không nói ra.

Kỳ Tích mở to mắt nhìn có vẻ mê man, về trước Bạch Thịnh Thu nói cậu còn có thể hiểu được, nhưng sao đột nhiên lại “cue” sang Hứa Tiên, cô Bạch Tố Trinh đã làm sai gì vậy??

Đoàn Giai Trạch cảm thấy hơi đau đầu, chuyện này là sao đây, anh thành gia trưởng ngăn cản Ngưu Lang Chúc Nữ à?

“Ta đã bảo nên dùng cách của ta rồi mà.” Lục Áp nhin hồi lâu, cuối cùng không nhin được, hắn phải nói, nói với Bạch Thịnh Thu, “Nhóc con, trước cửa nhà chúng ta có một gốc cây, bao giờ nhóc có thể chém được, khi đó chúng ta sẽ nhận lời...”

Đoàn Giai Trạch đẩy con chim ngốc này ra, “Thật ngại quá, tôi cảm thấy tôi không thể chấp nhận chuyện này, chuyện này quá bất công với cậu.”

“Cháu hiểu ý của chú, không sao đâu ạ.” Bạch Thịnh Thu xòe tay ra, dường như đã chuẩn bị kỹ càng mọi phương án, sẽ không bởi vì thái độ của người khác mà thay đổi tâm ý của mình, “Cháu vẫn là bạn tốt của Kỳ Tích, cũng đã chuẩn bị vượt chuyên ngành để nghiên cứu về y học động vật.”

Đoàn Giai Trạch: “.....”

16. Chương 16: “hắn Sẽ Dung Nhập Vào Thiên Tính Của Kỳ Tích Để Viết Nên Kết Quả Mình Mong Muốn.!!”

Trên cơ thể chim cánh cụt được bao trùm bởi một lớp mỡ phòng lạnh và lông chim, có thể giảm thiểu nhiệt lượng trôi đi bên ngoài da, đôi mắt, màng chân và chân đều có thể trợ giúp giải nhiệt, nhưng sẽ không để nhiệt lượng vô duyên vô cớ trôi đi.

—— (Nhật ký nuôi dưỡng cánh cụt hoàng đế)

—— ———

“Em tên gì?” Bạch Thịnh Thu hỏi.

Em trai ba mươi sáu của Kỳ Tích nhìn hắn, nhai kẹo cao su thổi ra bong bóng, hồ hững nói: “Gọi Ba Sáu là được rồi, tôi thấy chắc sau này anh sẽ thường xuyên gặp những anh chị em khác nhà tôi, có lẽ không phân biệt được bọn tôi đâu.”

Nhiệm vụ của cậu là đưa Bạch Thịnh Thu đi, tiền nhiệm của anh cả nói chuyện với ba xong, tình huống có vẻ vi diệu lắm, thậm chí cậu còn nghe thấy các anh em khác đang thảo luận xem liệu ba có lĩnh giáo kinh nghiệm về ngân hà hay không, tuy rằng chiêu này chẳng thông minh hơn chiêu chặt cây kia là bao.

Bạch Thịnh Thu bật cười.

Đến em trai của Kỳ Tích còn biết, sau này họ còn có cơ hội gặp mặt. Không thể nghi ngờ quyết tâm của hắn nữa, cha của Kỳ Tích không thể thay đổi được hắn đâu.

“Bạch Thịnh Thu!” Lúc này họ thấy một cậu chàng mặc đồ chim cánh cụt chạy tới.

Em trai ba mươi sáu lập tức chép miệng chà chà, “Anh à, không phải ba tìm anh nói chuyện hay sao?”

Nhanh như vậy đã nói xong rồi à?

Kỳ Tích dưới mũ trùm đầu bịt mắt, cậu giỏi chơi xấu quá mà, dù sao bây giờ ba cũng hết cách bắt họ rồi, chỉ có thể la ó tiếp tục nâng cao giáo dục tư tưởng thôi.

“Không phải chuyện của em, anh đưa anh ấy đi.” Kỳ Tích đuổi em trai ba mươi sáu đi.

Bạch Thịnh Thu và Kỳ Tích nhìn nhau một lúc, sau đó đồng thời xoay người đi ra ngoài, biểu hiện của Kỳ Tích rất ung dung, điều này khiến Bạch Thịnh Thu muốn hỏi một vấn đề: “Ban nãy anh nói muốn “thuần hóa” em ngay trước mặt em, mà sao trông em không có ý kiến gì.”

Kỳ Tích thờ ơ nói: “Sao em phải có ý kiến nhỉ, đó là ý nghĩ của anh, nếu anh có thể thay đổi thật, thế thì làm đi. Nhắc anh một câu, em chỉ đồng ý bơi xong mới ăn, nhân viên chăn nuôi của em đã quen rồi.”

Thuần hóa không phải việc dễ dàng, càng không phải chuyện từ một phía.

Bạch Thịnh Thu nở nụ cười, Kỳ Tích diễn giỏi thật đấy, hắn đã phát hiện ra từ trước, dưới vẻ ngoài đáng yêu, thực ra Kỳ Tích có phần bá đạo. Nhưng thử nghĩ một chút, nếu bạn là cánh cụt hoàng đế cường tráng nhất trong đồng loại, bạn muốn vậy, nhất định phải như vậy.

Đến bây giờ Bạch Thịnh Thu lại nhớ tới đôi mắt đen láy tròn xoe của Kỳ Tích, hắn đặt hai tay lên mũ của Kỳ Tích, không chút do dự lấy xuống, muốn véo má cậu.

Nhưng một giây sau, vẻ mặt Bạch Thịnh Thu khựng lại, “.....”

—— Dưới chiếc mũ chim cánh cụt này, rõ ràng là... Đầu một con chim cánh cụt khác.

Không phải một chiếc mũ khác, mà là một cái đầu chim cánh cụt thật sự!!

Búp bê Matryoshka cánh cụt này khiến Bạch Thịnh Thu kinh hoàng chẳng khác nào lần đầu Hứa Tiên thấy đuôi Bạch Tố Trinh, dù hắn có chuẩn bị tâm lý, nhưng chuyện này quá đột ngột.

Kỳ Tích lại vội vã cúi đầu xuống, chui vào trong mũ của mình.

Cậu chẳng lạ gì với vẻ mặt của Bạch Thịnh Thu, xin nhớ, lúc còn chưa hóa hình cậu vẫn luôn mặc đồ linh vật cánh cụt bên ngoài thân thể cánh cụt hoàng đế, từ bạn của cha cho tới du khách, còn ít người bị cậu dọa hay sao. Đương nhiên, tình huống này đúng là đã lâu rồi không xảy ra.

“Hừm, ban nãy cha muốn đánh em, em biến thành như vậy để dễ làm nũng, nhất thời quên đổi lại.” Kỳ Tích bình tĩnh nói.

Cậu nhìn quanh, cũng may là chỗ bọn họ ở trong góc, không bị du khách nhìn thấy.

Phải mất một lúc Bạch Thịnh Thu mới hoàn hồn lại, hắn từng tham quan cánh cụt hoàng đế, sau khi thấy chân thân của Kỳ Tích, đúng có thể so sánh dễ dàng hơn. Kỳ Tích nói không sai, cậu chính là cánh cụt khổng lồ trong loài.

Bạch Thịnh Thu bình tĩnh lại, không nhịn được kéo mũ của Kỳ Tích xuống, cùng nhìn con cánh cụt này.

Bộ lông của cánh cụt hoàng đế bóng loáng không dính nước, đôi mắt rất giống với hình người của cậu.

Bạch Thịnh Thu đưa tay theo dáng hình cậu, dừng lại ở gáy, ôm cả người cậu vào lòng mình, dùng cách đã từng luyện vô số lần trong lòng mà từ từ vuốt xuôi theo bộ lông của cậu.

Kỳ Tích khoái chí ngẩng đầu lên, cái mỏ dài cọ bên gương mặt của Bạch Thịnh Thu.

Còn về việc vì sao Bạch Thịnh Thu không sợ trước nguyên hình của cậu, cậu không thêm nghĩ, hoặc nên nói là, sao phải sợ chứ?

Từ nhỏ cậu đã lĩnh hội từ hàng ngàn hàng vạn du khách, cậu đáng yêu nhất mà!!

....

Lý Vực ghét cả ba người Nghiêm Cảnh Hoa, Đàm Mộng Long, Bạch Thịnh Thu, cảm thấy bọn họ đều không bằng mình.

Thế nhưng trong tình huống không biết vì sao Bạch Thịnh Thu lại chiếm thế thượng phong, Lý Vực không thể không tìm tới hai người khác, hợp lực một phen.

Nghiêm Cảnh Hoa và Đàm Mộng Long đều không quá sốt ruột, bởi vì họ cảm thấy Lý Vực quá ngu!!

Lý Vực: “Đầu tiên chúng ta phải tìm ra, rốt cuộc Bạch Thịnh Thu học cách chơi ngải bỏ bùa ở đâu.”

Nghiêm Cảnh Hoa, Đàm Mộng Long: “.....”

Sa mạc lời luôn á.

Lý Vực: “Ừa nhìn tôi như vậy làm gì? Nếu không thì sao Kỳ Tích có thể không đếm xỉa tới ai nữa? Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, dù bây giờ em ấy kiên trì không thừa nhận, nói mình không qua lại với ai, nhưng giờ ai mà chẳng thấy em ấy với Bạch Thịnh Thu cứ đi đi về về với nhau chứ!!”

“Hoặc cậu cũng có thể đổi cách nghĩ.” Nghiêm Cảnh Hoa nói, “Kỳ Tích bị người nhà ngăn cản, nên mới dừng yêu đương. Bạch Thịnh Thu có thể tìm tới chẳng qua là em ấy khó chống cự được ham muốn.”

Thế nên Bạch Thịnh Thu tiến lên trở thành cái gọi là “bạn tốt”.

Mọi người đều biết Kỳ Tích là một người rất thẳng thắn hồng có nghị lực gì hết trơn.

Cái tên này thật nham hiểm, tìm được trọng điểm ngay. Lý Vực nhìn Nghiêm Cảnh Hoa một chút, thâm nghĩ trong lòng.

Hắn cũng đoán được, Nghiêm Cảnh Hoa nói cho hắn như vậy, rõ ràng đang muốn hắn xông lên làm con tốt thí. Giống như lần trước, rõ ràng Nghiêm Cảnh Hoa nhìn ra được hắn muốn làm gì với Kỳ Tích, nhưng không nhúng tay vào, muốn trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

Nhưng hắn sẽ cho Nghiêm Cảnh Hoa biết, có đôi khi, tự cho là đúng chỉ khiến mình để mất cơ hội.

...

Khéo là, Lý Vực và Đàm Mộng Long cùng nghĩ giống nhau, nhất là Đàm Mộng Long mới ở bên Kỳ Tích không được bao lâu, bởi vậy nên ấn tượng lại càng sâu sắc hơn, mới đầu Kỳ Tích cảm thấy hứng thú với hắn, chính bởi hắn hát một ca khúc trong lúc huấn luyện quân sự.

Thành thử tình hình bây giờ rất khó xử.

Lý Vực và Đàm Mộng Long cùng ôm đàn guitar, đứng bên ngoài phòng học của Kỳ Tích.

Lý Vực: “.....”

Đàm Mộng Long: “.....”

Đáng nhắc là, thậm chí hai người họ còn không biết chơi guitar, chỉ mới học được hai hợp âm.

Trong phòng học, Nghiêm Cảnh Hoa lại làm như không phải mình giật dây cho hai kẻ kia, cũng không ngăn đầu lên nói: “Đoàn Kỳ Tích, giúp thầy mang bài tập tới văn phòng đi.”

Phấn mịa thầy đi!! Dưới ánh mắt hưng phấn của dân tình hóng hót, Lý Vực không màng gì cả mà ôm cây đàn guitar, không có lời dạo đầu mà hát luôn.

Vô số điện thoại được giơ lên, bắt đầu quay video, hiện trường vô cùng sôi nổi.

Mà trên mặt Kỳ Tích, đúng là có vẻ hứng thú, bài hát này lúc họ ở Nam Cực, Lý Vực rét căm, run rẩy hát cho cậu nghe. Đương nhiên quan trọng hơn cả, giọng của Lý Vực rất êm tai, rất hợp gu Kỳ Tích.

Ánh mắt Kỳ Tích lấp lánh, đang định nói gì đó, Bạch Thịnh Thu từ trong đám đông bước vào.

Bầu không khí ở hiện trường lại càng thêm căng thẳng, hết sức vi diệu.

Nghiêm Cảnh Hoa chống bệ giảng, dáng vẻ như cười như không.

Lý Vực vẫn còn đang biểu diễn, Đàm Mộng Long nhìn đau đầu.

Bạch Thịnh Thu vừa tới dường như là người bình tĩnh nhất.

Hắn ngó lơ những người khác, biến chiến trường Tu La thành chốn riêng tư: “Kỳ Tích à, đi bơi không?”

Kỳ Tích: “Hử? Bơi ở bể nào cơ?”

Bạch Thịnh Thu: “Không bơi ở bể, bơi ngoài trời, tiện thể bắt cá.”

Những người khác lấy làm ngạc nhiên, Lý Vực suýt chút nữa đánh sai nốt, anh ta điên rồi à, thời tiết này bơi ngoài trời có mà chết công!!

Nhưng một giây sau, Kỳ Tích hớn hử chạy về phía Bạch Thịnh Thu: “Đi thôi đi thôi!!”

Bạch Thịnh Thu bắt một mũi phi tiêu bay tới, dẫn cậu rời khỏi đây.

Mọi người: “.....”

Bạch Thịnh Thu không quay đầu nhìn bất cứ ai, không phải hắn khinh miệt đối thủ, nhưng thật sự là cách biệt tình báo quá xa.

Kỳ Tích cũng chẳng ngó ngang tới ai, cậu rất hứng thú với đề nghị của Bạch Thịnh Thu.

Chính là như vậy. Bạch Thịnh Thu cúi đầu nhìn Kỳ Tích một chút, cứ để chúng ta thuần hóa lẫn nhau đi, con người thuần hóa vô số động vật, còn hắn sẽ đích thân dung nhập vào thiên tính của Kỳ Tích để viết nên kết quả mình mong muốn.

...

Chủ đề: Người nào đó lại chia tay rồi à?

Nội dung: Lần thứ mấy rồi nhỉ, sao năm nào anh ta cũng cãi nhau với người yêu thế, mà không, tôi cũng không thấy dấu hiệu cãi nhau, ngày hôm trước còn tốt, hôm sau đã chia tay rồi!

Lầu 1: Tôi cảm thấy bí ẩn này mãi mãi không có lời giải...

Lầu 2: Ôi dào ơi chỉ là mấy trò tình thú thôi, bạn tôi có dự án hợp tác với Bạch tổng ở bên kỹ thuật môi trường, nghe nói trước khi chia tay đã chuẩn bị quà theo đuổi rồi, tôi thấy chả phải chia tay đâu!

Lầu 3: Chuẩn cmnr, chỉ là trò tình thú mỗi năm một lần thôi!

Lầu 4: Sinh viên tốt nghiệp đại học Đông Hải tỏ ý trước đây rõ ràng không như vậy...

Lầu 5: Hai người họ đều tốt nghiệp đại học Đông Hải à? Tình huống lầu trên nói là sao cơ?

Lầu 6: Tình huống phức tạp lắm! Chẳng là năm ấy người nào đó chia tay thật, sau đó lại đổi người yêu, mọi người gọi anh ta là tra nam luôn cơ mà! Chỉ ở đại học mà đã hành ba bốn anh rồi, cứ theo đuổi xong một năm sau lại chia tay. Có cái người thăm nhất ấy, đang được theo đuổi mà bị đá luôn cơ (?), lại nói, cái người thăm nhất này sau đó chuyển trường khác, dạo này bạn học nói nghe đâu thấy anh ta về Đông Hải thực hiện một dự án...

Lầu 7: Uầy thế cơ à?!!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hoàn rồi, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, bởi vì trong lúc nghỉ ngơi cảm xúc dâng trào mãnh liệt nên đã mở hồ, xảy ra rất nhiều chuyện, viết cũng không được suôn sẻ, càng ngày càng cứ đứt quãng, còn đông dài đến chương 16.. Không viết nổi nữa, cũng không viết rõ học trưởng thay đổi tra ngỗng thế nào, mọi người tự bổ não hén, chúng ta dừng lại ở chiến trường Tu La đẹp đẽ này đi (??)

Có thể sau này sẽ viết thêm cuộc sống hằng ngày của tra ngỗng nữa, ai mà biết được hahahaha

Hồ mới Tui cần mỹ nhan thịnh thế mà làm gì!! mở rồi, hoan nghênh mọi người tới xem =3=

M: Tui cần mỹ nhan thịnh thế mà làm gì!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-troi-sinh>